

Igor Duvnjak

ZAMEĆANKE · 60 godina Ženskoga rukometnog kluba "Zamet"

Autor:

Igor Duvnjak

Suradnik:

Vladimir Vujnović

Nakladnik:

Adriapublic, Rijeka

Za nakladnika:

Jadranka Barbarić-Vujnović

Biblioteka:

Sportski velikani – XVI. knjiga

Urednik biblioteke:

Vladimir Vujnović

Urednik i recenzent izdanja:

Vladimir Vujnović

Predgovori

Vojko Obersnel

Slaviša Bradić

Vladimir Vujnović

Igor Duvnjak

Grafički urednik:

Robert Krančić

Lektura i korektura:

Jagoda Randić

Grafičko oblikovanje:

Grafik – studio za grafički design, Rijeka

Fotografije i fotodokumentacija:

Arhiva Adriapublic, Rijeka

Arhiva ŽRK Zamet, Rijeka

Arhiva Novi list, Rijeka i Sportske novosti, Zagreb

Petar Grabovac

Petar Ogurlić

Ivo Fabijan

Ivica Tomić

Silvana Ježina

Petar Fabijan

Tisak:

Grafik, Rijeka

Igor Duvnjak

ZAMEĆANKE

60 godina
Ženskoga rukometnog kluba

“ZAMET”

(1958. - 2018.)

Rijeka, siječanj 2019.

Zahvaljujemo na pomoći
u realizaciji knjige:

Simi Kosanoviću

Vitki Mišković

Jeleni Ćevizović

Jeleni Piršl

Objavljeno Odlukom Povjerenstva
za izdavačku djelatnost pod brojem
21-12-1948-16 Ur.broj 14-09.1959-16

CIP zapis dostupan u računalnom
katalogu Sveučilišne knjižnice Rijeka
pod brojem 140603046

ISBN 978-953-8137-05-1

Sadržaj

PREDGOVORI

Klub na ponos grada.....	7
Riznica sportskih i životnih emocija	8
Rijeka grad rukometa	9
Šezdeset godina rukometnika "Zameta"	10

POVIJEST RUKOMETA U RIJECI I NA ZAMETU

Rukomet u Rijeci	12
112 godina sporta na Zametu.....	15
Dobrovoljnim radom do prvog igrališta	16
Zametska škola rukometa	17
Predsjednici Ženskoga rukometnog kluba Zamet.....	18
Brojna priznanja za razvoj rukometa	19
Reprezentativke Jugoslavije i Hrvatske	19

ZAMEĆANKE

Sve je počelo daleke 1958. godine.....	23
Prve utakmice	24
Dobar početak.....	29
Prvi veći uspjesi.....	29
Kvalifikacije za Prvu ligu.....	32
Tko je bolji – "Kvarner" ili "Zamet"?	34
Vladarice Regionalne lige	38
Ulazak u Prvu saveznu ligu 1970. godine	42
Osnivanje samostalnoga rukometnog kluba	52
Zamećanke se pojačale za Prvu ligu	52
Prvoligaško vrijeme Zamećanki	55
Iznenadni odlazak Branke Strišković	57
Prelazak s asfalta u dvorane	59
Sretan kraj.....	62
Borba za ostanak.....	64

Dobili dvoranu – ispali iz lige	67
Povratak u Drugu ligu	71
Na korak do Prve lige	75
Memorijalni turnir “Vittorio Drog”	75
Prvakinja Druge lige bez prvoligaškoga statusa	79
Sredina ljestvice postaje realnost	83
Muški naprijed – žene stoj	86
Novi trener Vjekoslav Sardelić - Mišo	88
Dolazak Višnje Hrmić	89
Novi početak Zamećanki nakon Domovinskog rata	90
Zamećanke u reprezentaciji Hrvatske	91
Zamećanke na međunarodnoj sceni	92
Goropadne Zamećanke	94
Puno problema u 1995. godini	97
S novim predsjednikom do novih uspjeha	98
Česte promjene trenera	99
Doba velikih rukometnih priredbi u Rijeci	100
Zamećanke sve bolje	103
Dolazak Luke Denone za predsjednika kluba	104
Zamećanke bez najboljih igračica	106
Subašić umjesto Čavlovića	107
Zametska dvorana domaćin međunarodnih priredbi	109
Šansu dobine mlade igračice	111
Turbulentna 2011	112
Odlazak najboljih igračica se nastavlja	115
Adrijana Prosenjak preuzima ekipu	116
Riječanke u finalu kupa, ali bez Europe	117
Korak do prvakinja i pobjednica Kupa	121
Zamećanke ponovno u vrhu	122
Egzodus u godini jubileja	124
Ostavka predsjednika Luke Denone i dolazak Sandre Stojković	125
Novi početak Zamčanki	127
LITERATURA	129

Klub na ponos grada

Ženski rukometni klub Zamet neupitno je klub koji svojim radom i tradicijom punih 60 godina uspješno predstavlja naš grad kroz sport, u ovom slučaju rukomet, jedan od naših najpopularnijih sportova. Tijekom 60 godina postojanja Klub je svojim radom dao velik doprinos u sportu našega grada, a znamo da je upravo sport jedan od najboljih ambasadora sredine iz koje dolazi.

U svojoj bogatoj povijesti Klub je iznjedrio velik broj uspješnih i poznatih igračica te svojim rezultatima Rijeku pozicionirao na karti sportskih gradova. Treba istaknuti i to da je kroz Klub prošao velik broj sportaša koji su, uz sportske uspjehe, postali i vrlo uspješni građani našega društva. Ovaj jubilej obilježen je također i nizom trenutaka koji su zasigurno teški i neizvjesni, kako u sportskom segmentu tako i u radu samoga Kluba. No kao što to biva kod sportaša, niti jedan problem nije bio nepremostiv, već upravo suprotno - bila je to motivacija za još kvalitetnije rezultate.

Iznimno mi je drago što ova monografija i simbolično izlazi kao skup velikih i bitnih događaja iz bogate, šest desetljeća duge povijesti Kluba, na završetku jedne krize kroz koju je prolazio u proteklim godinama.

U tom duhu, siguran sam da je ŽRK "Zamet" klub koji će, nastavljajući svoje bogato nasljeđe, u budućnosti biti ponos našega grada i naših građana.

Vojko Obersnel
gradonačelnik grada Rijeke

Riznica sportskih i životnih emotija

Ženski rukometni klub “Zamet“ obilježava 60 godina rada. Uzmemo li u obzir da je u jednom sportskom kolektivu to razdoblje prožeto brojnim sportskim i životnim događanjima, tada zasigurno možemo svjedočiti jednome vrijednom jubileju. Kaže se da su naša sjećanja emocije na životnoj vremenskoj crti. Slijedeći tu misao kroz ženski rukomet u našemu gradu, možemo reći da će se to razdoblje definitvno označiti kao vrijedna riznica sportskih i životnih emocija prožetih usponima i padovima, pobjedama i porazima i svime onime što sport i život u sebi nose.

Vrijedna obljetnica Klub je zatekla u stanju koje je sve samo ne jednostavno. No kako to u sportu biva, jaki treninzi, od kojih nas kasnije sve boli, namijenjeni su ponajprije pripremi za još veće napore i izazove. Kroz takve treninge sportaši uz fizičke kreiraju i mentalne i karakterne kvalitete. Upravo to sportaše čini prepoznatljivim i uspješnim članovima naše zajednice i upravo to je Ženski rukometni klub “Zamet“ pokazao kroz svoje postojanje, osobito posljednjih godina.

Stoga sa sigurnošću mogu reći da će Ženski rukometni klub “Zamet“ biti kolektiv koji će na valovima svoje bogate tradicije biti ponos našega grada.

Slaviša Bradić

glavni tajnik Riječkoga sportskog saveza

Rijeka grad rukometa

Rukomet je najtrofejniji hrvatski sport, a Rijeka je oduvijek bila grad rukometa. Velik doprinos razvoju i uspjesima hrvatskoga rukometa dale su brojne rukometašice, rukometaši, treneri i sportski djelatnici.

Zlatnim slovima u bogatu povijest rukometa upisani su RK "Zamet" i ŽRK "Zamet". Oni su godinama nositelji kvalitete riječkoga rukometa. O rukometašima su napisane knjige; sada su nared došle rukometašice koje su u proteklih 60 godina ostavile neizbrisiv trag u riječkome sportu.

Knjiga Zamećanke autora Igora Duvnjaka, šesnaesta u našoj Biblioteci, govori o godinama najvećih uspjeha riječkih rukometašica, ali i o problemima koji su ih pratili u tome razdoblju.

Kao u onoj pjesmi koja kaže "pamtim samo lijepo dane...", i u ovoj je knjizi najviše prostora posvećeno lijepim, najljepšim danima Kluba.

Nakon knjiga izdanih povodom 30 i 50 godina igranja rukometa u Rijeci - 4 rukometna asa i Romantičari s Pećina - ova knjiga donosi vam bogatstvo podataka o najboljem ženskom rukometnom klubu u našemu gradu.

Mladi koji su zakoračili i oni koji se tek spremaju krenuti u čarobni svijet ove divne sportske igre možda u knjizi pronađu razlog da u tome svijetu ostanu zauvijek, poput nas koji smo mu posvetili cijeli život. Nakon što ju pročitate, zacijelo vam neće nedostajati motiva i možda jednoga dana, povodom neke nove obljetnice, bude napisana nova, još ljepša knjiga o ovome sportu.

Vladimir Vujnović

Šezdeset godina rukometničica “Zameta”

Duboki su korijeni riječkoga ženskog rukometa, njegovih elitnih predstavnica, rukometničica “Zameta”. Usprkos našim kvarnerskim burama i neverama, oni postojano stoje već šezdeset godina. Imaju se čime ponostiti i što slaviti.

Od dana osnutaka pa do današnjih dana to je kolo nezaustavljivo, ono se neprestalno “kreće i okreće”. Ono je rezultat truda mnogih naraštaja, klupskih predsjednica i predsjednika te članova uprave, trenerica i trenera, ponajprije čitavoga niza igračica koje su na treninzima i na utakmicama majice natapale znojem, podnosile i vlastite pogreške i udarce suparnica, sudačke previde, uvijek vođene samo ljubavlju prema dragom im sportu rukometu.

Na radost svih onih koji su u to utkali zalaganje, zanos i odanost tijekom ovoga dugog razdoblja, taj vječiti plamen neugasivo gori do danas. Na njemu se griju i oni koji dolaze, novi naraštaji rukometničica, rukometnih funkcionara, o tomu sva ta desetljeća svjedoči manji ili veći broj publike i simpatizera. Dolazili su na ondašnje zametske tribine, na igralište na Zametu i ono ispred Ekonomski škole ili pak kasnije pod svodove dvorana, one na Kozali u “Dinku Lukariću” i trsatsku Dvoranu mladosti te danas na tribine nove dvorane na Zametu čime su se zapravo nakon toliko godina rukometničice ovoga riječkog ponosa vratile doma, tamo otkud su davno i krenule.

Poveli su ih brojni na ovo dugačko, zanimljivo i romantično putovanje bez kraja, stranice ove priče ispisivala je vojska istaknutih, ali i onih bezimenih zaljubljenica i zaljubljenika u sport, različitih po karakteru i temperamentu, ali jedinstvenih po zaljubljenosti u sport i u loptu po opsegu najmanju u loptačkim sportovima – onu rukometnu.

Igor Duvnjak

POVIJEST RUKOMETA U RIJECI I NA ZAMETU

Sportska fotografija Petra Grabovca - Čuće za koju je dobio više nagrada, jedna je od najboljih i najatraktivnijih (rukometnih) fotografija. Snimljena je u Rijeci na igralištu "Dure Dakovića" na utakmici BK "Rijeka" - DTO "Partizan" Buje, a njezin glavni akter je Bruno Sirotić

RUKOMET U RIJECI

Nakon velikog rukomet-a koji se igrao u Rijeci na nogometnim igralištima od 1949. godine, "mali" rukomet je svojom pojaviom izazvao izniman interes kod mlađih Riječanki i Riječana.

Službeno je zabilježeno da se takozvani mali rukomet u Rijeci počeo igrati 1954. godine.

1954. i 1955. godine u Rijeci osnivaju se brojne ekipe. Premda još nije bilo igrališta za mali rukomet, igralo se na trgovima ispred škola. Na inicijativu Enza Lorenzettia i pod njegovim nadzorom, 1954. godine započinje izgradnja rukometnog igrališta u tadašnjoj Ulici Đure Đakovića (danas Ciottina).

Igralište je završeno i predano na uporabu 29. studenog 1954. godine čime su udareni temelji za daljnji razvoj rukometa u Rijeci.

Detalj s jedne od prvih utakmica djevojaka na igralištu "Đure Đakovića" 1955. godine.

Prva ženska rukometna ekipa SD-a "Orient" snimljena 1956. godine

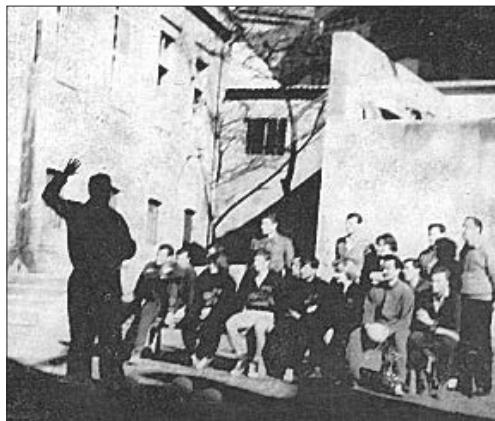
Zlata Fazlić i Nada Vedriš u akciji na igralištu "Dure Dakovića"

Akcija rukometnika pred prepunim gledalištem "Dure Dakovića"

Rukometni zamah koji se dogodio nakon otvaranja prvog rukometnog igrališta bivao je iz godine u godinu sve veći. Formiraju se brojne ekipe, a utakmice gleda i više od tisuću gledatelja. Počinju službena natjecanja i prve međunarodne rukometne utakmice.

Sportski zanesenjaci u pojedinim gradskim četvrtima osnivaju ženske i muške rukometne ekipe pa se tako bilježi 1957. godina kada je na Zametu osnovan muški rukometni klub, a već slijedeće 1958. godine i ženski rukometni klub DTO Partizan Zamet.

Seminar za prve rukometne trenere u Rijeci 1958. godine. Instruktor RSH Romeo Frantić drži predavanje

Rukometaši RK Kvarnera 1963. godine

VIŠE OD 112 GODINA SPORTA NA ZAMETU

Na području Zameta prve sportske aktivnosti bilježe se pred više od 112 godina u različitim sportskim disciplinama. Rukometom su se Zamećani počeli baviti zahvaljujući velikom entuzijazmu nastavnika tjelesnog odgoja. Prvi Zametski rukometni i rukometni školačice bili su pretežito gimnastičari i gimnastičarke DTO Partizan Zamet.

Predlagач osnivanja Rukometne sekcije pri Društvu 1957. godine bio je Stanislav Jerger koji je predložio i osnivanje Ženske rukometne sekcije koja je počela sa natjecanjima 1958. godine u Gradskoj ligi i osvojila 4. mjesto.

Žensku rukometnu ekipu je u početku vodio i trenirao Zvonko Pitinac, a nakon njega Stanislav Jerger koji je ostao trener sve do 1968. godine. Ekipu su u to vrijeme činile Jelka Mavar, Dolores Grbac, Nada Kunštek, Nada Usmiani, Vitka Gustinčić, Smilja Blažić, Meri Sergo, Zorana Pekarović, Aura Traven, Bruna Spinčić, Tatjana Muha, Danka Jurković, Vasiljka Babić, Tatjana Brajdić i Mirjana Komlenc.

Riječanke – omladinske prvakinje Hrvatske 1962. godine s trenerom Stankom Jergerom

DOBROVOLJNIM RADOM DO PRVOG IGRALIŠTA

U početcima razvoja rukometa na Zametu nije bilo povoljnih uvjeta za treninge. Igralo se na terenima pokraj zgrade Društva. Zbog toga su sportaši dobrovoljnim radom izravnali teren na livadi s južne strane Doma, uklonili suhozide i stvorili uvjete za odigravanje utakmica. Igralište je tada označavano razrijedjenim vapnom, a koristilo se za trening i igranje utakmica u više sportova.

To višenamjensko "igralište" sa skromnim prostorom za gledatelje adekvatnije je uređeno 1961. godine i to uglavnom dobrovoljnim radom članova Društva i zametskih zaljubljenika u sport. Predsjednik Društva Vittorio Drog bio je predvodnik u toj akciji.

U izgradnju i uređenje igrališta Zamećani su uložili oko dvije tisuće dobrovoljnih radnih sati. Igralište je otvoreno uz prigodnu svečanost 30. srpnja 1961. godine, a nastupili su nogometari, košarkaši, rukometari i bočari. Priređen je mimohod sportaša uz pratnju Limene glazbe Spinčići, a potom narodno veselje i plesna zabava. Novo igralište imalo je zemljjanu podlogu prekrivenu finom šljakom.

Tek kasnije uvedena je električna rasvjeta i položen asfalt, a 1967. godine igralište je ograđeno zaštitnom mrežom, a na prostoru bivšega bočališta izgrađene su tribine.

Vittorio Drog

ZAMETSKA ŠKOLA RUKOMETA

Zahvaljujući dugogodišnjem kvalitetnom radu sa najmlađim uzrasnim kategorijama u Osnovnoj školi Ivan Ćiković-Beli na Zametu, godinama se govori o Zametskoj školi rukometa koja je iznjedrila veliki broj rukometićica i rukometara koji su ostvarili uspješne igračke, trenerske i poslovne karijere.

Sa najmlađim rukometićicama i rukometima radili su: Josip Šarić, Stanislav Jerger, Branimir Ćutić, Ivica Ćutić, Vojmir Turak, Vjekoslav Sardelić, Edo Šmit, Željko Milanović, Darko Drobina, Gojko Periša, Ivica Rimanić, Željko Tomac, Saša Sardelić, Arsen Karavanić, Željko Vujićević, Hari Longin, Saša Nikšić i drugi. Većina je nastavila raditi sa ekipama u juniorskoj i seniorskoj ženskoj i muškoj selekciji koje su nastupale u svim rangovima natjecanja.

Trio dugogodišnjih igrača i trenera RK Žamet: Damir Čavlović, Mladenko Mišković i Vjekoslav Sardelić

Mladi rukometari i rukometnice OŠ "Žamet" s trenerima - prvaci Hrvatske školske lige 2005. godine

Djevojčice ŽRK "Zamet" sa trenerom Gojkom Perišom 1995. godine

Treneri 1. ekipe rukometnika Zameta su bili Zvonko Pitinac, Stanko Jerger, Simo Kosanović, Branimir Ćutić, Andrija Barin, Marijan Seđak, Mladenko Mišković, Zdenko Šantić, Vjekoslav Sarderić, Slavko Bralić, Viktor Moretti, Edo Šmit, Darko Dunato, Boris Dragičević, Damir Čavlović, Rada Ciganović, Adrijana Prosenjak...

PREDSJEDNICI ŽENSKOGA RUKOMETNOG KLUBA ZAMET

U proteklih 60 godina predsjednici Ženskog rukometnog kluba bili su: Vittorio Drog, Ante Petrovčić, Drago Crnčević, Zrinko Hlača, Josip Brašnić, Marijan Vukelić, Srđan Čevizović, Ranko Dujmović, Luka Denona i Sandra Stojković.

BROJNA PRIZNANJA ZA RAZVOJ RUKOMETA

Za dugogodišnji rad u rukometu, veliki broj igračica, trenera i djelatnika kluba dobio je značajna priznanja. Povodom proslave 30 godina igranja rukometa u Rijeci, Rukometni savez Rijeke je 1979.godine nagradio Rukometni klub Partizan Zamet i Osnovnu školu Ivan Ćiković Beli, a godinu dana ranije povodom proslave 30. obljetnice Rukometnog saveza Hrvatske, RK Partizan Zamet dobio je Povelju za doprinos u razvoju rukometa. Od igračica priznanja su dobile Željka Maras, Marija Malik, Nada Rukavina-Mezak, Branka Strišković, Branka Zuber, Gordana Čorak-Srok i Ida Crljenica-Krizman.

Od trenera priznanja su dobili Simo Kosanović, Mladenko Mišković, Vjekoslav Sardelić, Branimir Ćutić i Marijan Sedak.

Od funkcionera koji su svojim radom doprinijeli razvoju kluba priznanja su dobili Vittorio Drog, Stanko Jerger, Andrija Barin, Mladen Belušić, Drago Crnčević, Vojislav Podgorac i Momčilo Rajačić.

Rukometni savez Rijeke je u okviru proslave 50 godina rukometa u Rijeci, 2005.godine priznanjima za razvoj rukometa nagradio Andriju Barinu, Branislava Ćutića, Simu Kosanoviću, Mladenku Miškoviću, Vjekoslava Sardeliću, Maliju Malik-Sabljak, Nadu Rukavina-Mezak i Vilima Petriću.

REPREZENTATIVKE JUGOSLAVIJE I HRVATSKE

U A reprezentaciji Jugoslavije za žene iz redova rukometašica Zameta igrale su: Gordana Čorak, Ida Crljenica, Marija Malik, Nada Rukavina-Mezak, Željka Maras i Branka Strišković.

Vitka Gustinčić igrala je za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije 1962. godine. Željka Maras je 1978.godine bila kapetanica Juniorske reprezentacije Jugoslavije na Svjetskom prvenstvu u Rumunjskoj koja je osvojila Prvo mjesto i Zlatnu medalju. Zvanje Zasluznog sportaša Jugoslavije za uspjehe na rukometnom planu dobile su Marija Sabljak-Malik i Nada Rukavina-Mezak.

U A reprezentaciji Hrvatske igrale su: Rada Ciganović, Jelena Čevizović, Ljerka Krajnović, Jasenka Pilepić, Sandra Stojković, Gordana Možnik, Sanja Bobanović...

ZAMEĆANKE

SVE JE POČELO DALEKE 1958. GODINE

Žarište rukometne vatre, što je danas "Zamet", upaljeno je u onim davnim danima kada je nezaboravni tercet – profesor Stanko Jerger, Josip Šarić, dugogodišnji rukometni protagonist koji je mnogo godina potom bio isto tako zapažen i u streličarskom sportu i Vittorio Drog, ljudi kojih se i danas sjećaju nažalost oni sve malobrojniji – još u rujnu 1957. godine osnivao klub u okviru DTO-a "Partizan".

Riječ je bila o muškoj ekipi čiji su igrači bili i Šarić i Jerger koji su iduće godine osnovali žensku ekipu, baš na Jergerov poticaj. Drog, rođeni Venecijanac, nadimka Tojo koji je zaradio kao sudionik NOB-a, ostavio je neizbrisiv trag u riječkome sportu. Osnivao je brojne sportske udruge, ali rukometašice tadašnjeg "Partizana" Zamet osobito su mu prirasle srcu.

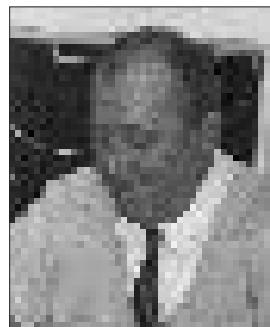
Gradnja rukometnog igrališta na Zametu

Stanko Jerger

Josip Šarić

Vittorio Drog

Puno je radio s njima, ljubav je bila obostrana, cure ga nisu zaboravljale niti na putovanjima te su ga pozdravlje razglednicama.

Itekako ga je intrigirala izgradnja tadašnjega igrališta na Zametu na kojem su se kasnije igrale i prvoligaške utakmice, za to je organizirao i tada popularne radne akcije. Odziv je bio odličan, zabilježeno je čak oko 40 tisuća sati dobrovoljnog rada onih koji su željeli sportsko okupljaliste. Kada je preminuo, u njegovu se čast igrao memorijalni turnir od 1977. godine s vrlo kvalitetnim ekipama rukometnika, ali je nažalost ugašen nakon samo tri izdanja. Rođeni Virovitičanin, Jerger je vodio i mušku i žensku ekipu, da bi se kasnije posvetio samo radu s rukometnicama. Bio je itekako uspješan za što je dobivao i brojne nagrade i priznanja, a naravno da mu je najveća nagrada bio uspjeh njegovih igračica.

PRVE UTAKMICE

U tim pionirskim danima domet je bio sudjelovanje na prvenstvu Rijeke gdje su učinjeni prvi rukometni koraci prethodnica današnjih Zamećanki, u društvu u kojem je kolo vodilo "Primorje", koje se tada plasiralo u polufinale Kupa Hrvatske. Iza primorjašica su se redali "Orijent", "Rijeka", "Partizan" (Sušak), a "Zamet" je bio ispred lokalnih suparnica iz "Grafičara" i "Izviđača", sve redom ondašnjih klubova koji su, osim Zamećanki, prije ili kasnije redom nestali s riječke rukometne scene. U klubu Zamećanki marljivo se i samozatajno radilo, što se naravno odražavalo i na rezultate.

Gimnastičarke "Zameta" - buduće rukometničice

Starija ekipa zametskih rukometničica 1960. godine

Starija i mlađa ekipa zametskih rukometničica u Selcu 1960. godine

Izlet u Selce i Crikvenicu 1960. godine

Zametske rukometnice 1961. godine

NAKON OSVOJENOG DRUGOG MJESTA NA PRVENSTVU HRVATSKE

RIJECKE RUKOMETASICE PRED VRATIMA I. LIGE

PRIZOR S UTAKMICE RUKOMETASICA (MALIKOVA U AKCIJI)

RIJEKA, 5. juna. - Po povratku rukometista "Exportdrva" iz Koprivnice, gdje su sudjelovale na fin-

ra Stanka Jergera doznali smo neke detalje o toku ovog prvenstva. Riječanke su ispunile očekivanja

ra Stanika Jergora domali smo neke detalje o toku ovog prvenstva. Riječankice su ispunile očekivanja i zauzele drugo mjesto koje im omogućava daljnju borbu za ulazak u Saveznu ligu. Zasluženo su osvojile drugo mjesto i 14., 15. i 16. mjesecu sudjelovat će u kvalifikacijama za saveznu ligu. Mjesto kvalifikacija još nije određeno.

Meditin, nukometasice "Export-Drva" igrale su u Koprinici pod vro teškim uvjetima (ioš smještaj, pristano suđenje). To je utjecalo na plasman riječke ekipe.

— Da Riječanima nisu prve, što bi bilo zasluženo, imala velike zasluge zagrebački sudac Juhant, koji je odljeo bio pristram na utakmici sa "Slobodom" iz Osijeka, koju su Riječanice izgubile. On je sistematski, kod rezultata 6:3 za "Exportdrvo", dosudio sedmerico i takzivao ga gradiće Rijeke sve dok protivnici nisu postigle povoljan rezultat, tj. pobjedu od 7:1.

I na ostale dvije utakmice Riječanke su se morale boriti protiv veoma jakih ekipa i tristranih sudača. Jed preje polaska iz Rijeke bila

je opravdana sumnja u ispravnost vođenja finala u Koprivnici.

— Međutim, kulminaciju svega doživjela je riječka ekipa poslije pobjede nad Koprivnicom, kada su neki zagrebački funkcioneri u imo domaćina podnijeli žalbu na tobožnju neispravnu registraciju nekih riječkih igračica. Domaća ekipa nije i mala, zašto će se žaliti, postala je prvak Hrvatske i stekla pravo sudjelovanja u kvalifikacijama, ali su neki drugi funkcioneri pokusali zasištiti uspjeh. Riječani osporili su svoju ekipu progurati u kvalifikacije.

...na sve to, riječke igraju puno priznajde i po-
hvi, mje se sa velikom voljom
za pogodbu; zaslužne su za doseg
najveći uspjeh - Exportdriva. Po-
stigle su ono što im je bila želja:
sudjelovati u kvalifikacijama za I
svjetsku ligu. Tu ih čeka težak, po-
slednji krštip, jer se u Hrvatskoj
igrat najbolji češki rukomet i teško
se probiti u naivisi razred.

Kako su kvalifikacije vrlo blizu, rukometarice odmah nastavljaju s pripremama. - P. O.

Novinski članak u Novome listu, 1961. godine

DOBAR POČETAK

U tadašnjoj Zonskoj ligi "Zamet" je 1960. godine osvojio drugo mjesto, iza "Exportdrva", potonjih sudionica kvalifikacija za Prvenstvo Hrvatske, a pretekao je i "Primorje" i ostale suparnice kojima je donedavno gledao u leđa. Slična se priča ponovila i godinu dana kasnije kada su igračice iz "Exportdrva" prvakinje, s dva boda prednosti ispred postave trenera Jergera koju su onda činile Kunstek, Petrović, Sergo, Muha, Spinčić, Mavar, Traven, Babić i Gustinčić, igračice koje su završile natjecanje sa samo dva poraza u osamnaest utakmica.

PRVI VEĆI USPJESI

Bila je to tek najava prvoga većeg uspjeha, onoga iz 1962. godine, koji je onda bilježen u Novome listu kao najveći dotadašnji uspjeh novoga kluba. Riječ je o plasmanu u četvrtfinale Kupa izborenom baš na Zametu, pred zavidnim brojem gledatelja, pred pet stotina ljudi. O tome po kakvim se pravilima igrao ondašnji rukomet svjedoči i rezultat: riječke igračice svladale su "Zagreb" sa 6:5, a na poluvremenu je bilo 4:3.

Njihova je pobjeda bila veliko iznenađenje, smatrana je sportskim podvigom koji su u ekipi trenera Jergera ostvarile Jurković, Gustinčić, Sergo, Traven, Spinčić, Mezak, Malik, Muha, Perković, Orlić i Kunštek. Naravno, put u polufinale bio bi velika senzacija – na tome putu našle su se prvoligašice iz zagrebačke "Lokomotive" koje su pobijedile 15:6. Četvrtfinalistice Kupa su pak nastavile tradicionalnu utrku gradskim asfaltnim borilištima s "Exportdrvom", za kojim su zaostale samo dva koraka zabilježivši tek jedan poraz.

Nada Mezak

Marija Malik

Zamećanke, osvajačice 2. mjesta i sudionice kvalifikacija za ulazak u Prvu saveznu ligu tadašnje Jugoslavije, 1963.

Veselje nakon uspjeha

Finale prvenstva Hrvatske u rukometu za žene

„ZAMET“ u kvalifikacijama

Igračice „Zameia“ stekle su pravo za kvalifikacije za Saveznu žensku rukometnu ligu — One su se plasirale na drugo mjesto iza rukometničica Bjelovara

Marija Malic.

Nada Rukavina-Mezak.

RJEKA, 9. juna. — U subotu i nedjelju na rukometnom terenu u Zametu održano je finale rukometnog prvenstva Hrvatske za 1963. godinu, na kojem su sudjelovale najbolje ekipi Hrvatske: »Trešnjevka« (Zagreb), »Partizane« (Bjelovar), »Split« (Split) i »Zameta« (Rijeka). Posljile vrlo lijepih, napornih i uzbudljivih borbi, rukometničice iz Bjelovara zasluženo su osvojile prvo mjesto i tako postale prvaci SR Hrvatske za ovu godinu.

Druga ekipa u Republici je ekipa »Partizana« (Zamet), koja je poražena jedino od Bjelovarenci i zajedno s njima izborila pravo sudjelovanja u kvalifikacijama za ulazak u Saveznu žensku ligu. Ovo je bio put do rukometnog mjeseca, te Zameta postižu ovakvo visok plasman u konkurenциji Hrvatskih rukometnih ekipa, kao i prvi put od osnutka da im se pruža prilika za plasman u saveznu ligu. Ovaj uspjeh sigurno će vrijednim sportskim radnicama »Partizana« Zamet biti podstrek za još bolji i kvalitetniji rad na udržanju ženskog rukometa u Rijeći.

Vrhunski rezultat u ovom prvenstvu je postigla ekipa »Zameta« (Bjelovar) — »Split« 7:4 (4:2). Pobjeda Bjelovarskih rukometnica potpuno zaslužena. One su bile u svakom pogledu superionije od Spiličanici, koje su sa malo više greće mogle postići povoljniji rezultat. Sudac Željko Gregorić (Zagreb) bio je vrlo dobar.

U drugoj utakmici: »Zamet« — »Trešnjevka« 4:3 (3:2). Čitavih pola sata igre (igralo se skraćeno 2 puta 15 minuta) vodila se žestoka borba za pobjedu — »Zamet« je odlično igrao

naročito prvo poluvrijeme, kad su Spiličnice dva puta u Gustinčić jednom postigli lijepe golove. U nastavku se razvila još otržava i uzbudljivija igra. »Zamet« je uspio da dobiva vrijedniju pobedu, koja je moguća značila za danje borbe.

Danas su igrana dva kolovoza. U II kolu postignuti su rezultati: »Trešnjevka« — »Split« 7:4; »Partizane« (B) — »Zamet« 6:4. U III kolu postignuti su ovaj rezultati: »Partizane« (B) — »Trešnjevka« 3:3; »Zamet« — »Split« 9:3.

Utakmica između »Zamete« i Bjelovara bila je u prvom po-

luvrijemu u znaku vrlo dobre igre »Zamete«, koji je vodio na

zadnjem mjestu. Vrhunski rezultat u trećem vodio je »Zamet«, postigao je izvanredan rezultat u letu jedrilicom u trougu od 400 kilometara. On je na jedrilici domće konstrukcije »Meteore« preletio maršrutu Vrane — Subotica — Ruma — Vršac, dugu 400 km, za nešto više od 5,5 sati, leteli prečekonom brzinom 71 km

Let u trougu od 400 kilometara je nova jedriličarska disciplina, koju je Međunarodna aeronautečka federacija (FAI) preporučila nacionalnim zrno — klubovima. Ovaj Mrakov rezultat bit će registriran kao nacionalni rekord, a vjerojatno i kao jedno od najboljih u vremenu.

Novinski članak u Novome listu, 1963. godine

Tablica finala prvenstva rukometnica:

Partizan (B)	3	2	1	0	16:11 5
Zamet	3	2	0	1	16:12 4
Trešnjevka	3	1	1	1	11:10 3
Split	3	0	0	3	10:20 0

Organizacija finalnog dijela prvenstva, koja je povjerena »Zametu« bila je odlična. To su vode ekipa naročito istakle. Sustavne komisije predsjednik Radovan Črnica i Željko Grgurević (Zagreb) vođili su sproveđenje autoritativno i bez gresaka P. O.

Meri Sergio

Malik, Gustinčić i ostale igračice Stanka Jergera suparnicama su oduzele bod i to im je tada bio domet. No budući da su po dvije ekipe iz tadašnje Zonske lige stekle pravo nastupa u kvalifikacijama za Prvenstvo Hrvatske, Zamećanke su zaigrale na polufinalnom turniru i ostvarile su u Labinu pun pogodak osvojivši prvo mjesto.

KVALIFIKACIJE ZA PRVU LIGU

To je bila uvertira za finalni turnir u Rijeci, na igralištu na Zametu. Riječanke su opet zablistale drugim mjestom, iza bjelovarskoga "Partizana", a ispred "Trešnjevke" i "Splita" te su pošle nakon toga na turnir za ulazak u Prvu saveznu ligu. Dok se u međuvremenu "Exportdrvo" ugasilo, Zamećanke su na kvalifikacijskom turniru u Beogradu osvojile drugo mjesto, a u Prvu ligu je ušao beogradski "Radnički".

Zamećanke kao reprezentativke Rijeke, 1963.

U Senju, 1963.

Mlade igračice s trenerom Stanislavom Jergerom, 1965.

TKO JE BOLJI – “KVARNER” ILI “ZAMET”?

Prvotni juriš na Prvu saveznu ligu ondašnje Jugoslavije, u biti uspon u vrh tadašnjega ženskog rukometa, pokazao se, kao i uspon na svaki vrh, itekako skliskim. Trebalo je mnogo godina i mnogo pokušaja da bi to 1970. godine konačno i uspjelo. Pobjeda u ovoj sportskoj borbi najavljuvana je kao i svaka bitka upornim “artiljerijskim pripremama” koje su vodili razni kormilari i borbenošću, željom i znanjem nabijene igračice na terenu kako bi jednoga dana san mnogih Zamećanki konačno postao i lijepa stvarnost za cijeli riječki ženski rukomet.

U međuvremenu su se na lokalnim terenima vodile rasprave, a glas Jergerovih igračica bio je sve češće uvažavan, ekipa Zamećanki je jednostavno postala najveći autoritet u “ćakulama” o tome tko je najbolji u Rijeci. Pokušao je to osporiti “Kvarner” pojačavši se za tu prigodu imenima iz izgorenog “Exportdrva”, ali ni to mu nije pomoglo. Odlična vratarka Jurković, iskusnice Marija Malik, Nada Rukavina-Mezak, koju mnogi učenici riječke Osnovne škole “Josip Brusić”, danas “Braida”, pamte kao dugogodišnju nastavnici tjelesnoga odgoja, Vitka Gustinčić, Meri Sergio, zvijezda u usponu te ostale

Prva ekipa sredinom 60-ih

Vitka Mišković u akciji

Zamećanke zaključile su diskusije 1964. godine bez izgubljenog boda i kroz kvalifikacije krenule u svoj novi juriš k Prvoj saveznoj ligi. Riječanke su zaigrale u Koprivnici, no prošle su kao bose po trnju; vladarice Kvarnera na kontinentu su bile posljednje. Zapamćen je poraz od "Podravke", mnogo kasnije kluba s titulom prvakinja Europe, rezultat je bio čak 16:1. Uvjerljiva je bila i "Trešnjevka", čije su "zelene" slavile 12:1, a jedino je poraz od "Đakova" za Naglić, Mezak, Sergo, Spinčić, Traven, Gustinčić, Lj. Perković, M. Perković i Kunštek bio tjesan, 3:4. I u Kupu su Riječanke doživjele zvučan poraz, toliko spominjana "Trešnjevka" potopila ih je čak 16:1.

Na Zametu se i iduće godine nastavila ponavljati priča iz prošle godine, opet je osvojeno prvo mjesto na lokalnoj razini, ispred "Kvarnera", no ponovno je kvalifikacijska stepenica bila itekako previsoka, san o Prvoj ligi je i dalje ostao nedosanjan. Put u Vitroviticu donio je ist rezultat kao i onaj godinu dana ranije u Bjelovaru: opet je riječka ekipa u završnici kvalifikacija gledala u leđa svim konkurenticama. Ovaj put matirali su ih domaći "Drvodjelac" te "Mladost" i "Đakovo", ukazujući zorno Riječankama kako nije isto igrati na svom terenu ili na gostovanjima.

Rukometnice Partizana (Žamet) – prvakinje jesenjeg dijela Regionalne lige 1967. godine. Stoje slijeva: M. Perković, Miočić, Jerković, Čorak i Crljenica; Čuće: Guberina, N. Perković, Strišković, Gržin, Šanko i Maletić.

Reprezentacija Rijeke - Burghausen, 1967.

Reprezentacija Rijeke u Cortini 1968.

Reprezentacija Rijeke u Münchenu 1968.

VLADARICE REGIONALNE LIGE

Regionalna liga je i iduće godine bila pozornica na kojoj su Zamećanke bile vladarice u već tradicionalnom dijalogu s "Kvarnerom", koji im je opet gledao u leđa. Javljuju se i nova imena, cure koje će kasnije biti itekako istaknute – Ida Crđenica i Gordana Čorak pojačanja iz susjedne "Rijeke". One su stigle s brojnim suigračicama u pravom egzodusu iz "Rijeke". Tako pojačana ekipa uspjela je proći prvi filter, kvalifikacijski turnir odigran u Labinu, na kojem su Riječanke pretekle domaću ekipu te kasnije proslavljeni "Trogir", da bi doobile organizaciju polufinalnog turnira u Rijeci. U Rijeku su stigli "Bosna" iz Bosanskog Broda i zagrebačka "Mladost", a u tom trokutu Riječanke i Zagrepčanke su se uspjеле probiti na završni turnir i na njemu na koncu zapele. Jerger, kojem je stigla i Branka Strišković, morao je voditi ekipu u Slavonski Brod na turnir koji je, iako nelogično, "Bosna" mogla organizirati bez obzira na to što je ispala u kvalifikacijama. "Mladost", koja je u međuvremenu promijenila ime u "Medveščak", i "Bosna" pobijedili su riječku ekipu i izborili vizu za završni turnir kvalifikacija za Prvu ligu.

Rukometnice Žameta 1969.

*Stoje: trener Kosanović, Sandalj, Budiselić, Miočić, Čorak, Čubranić,
Matanić; čuče: Guberina, Strišković, Šanko, Crđenica, Maletić*

Iduće su se godine uloge promijenile, ovaj je put prvi bio "Kvarner". Utakmica koja bi danas ušla u analе završila je pobjedom nad Zamećankama, a vodio ju je ovdјašnja rukometna legenda Stanislav Kažić – Čako, proslavljeni sudac i trener koji je osebujnim stilom i temperamentom odgojio brojne sportske nasljednike. Pobjednice su slavile 3:1 uz dva gola proslavljene Zlate Fazlić. Prije pola stoljeća krenulo je izdanje nove Regionalne lige s osam ekipa, a opet su Zamećanke bile prve, no ovaj put iza njih je, na drugome mjestu, završila "Pula" koja je uspjela preteći "Kvarner".

Jergerova ekipa, u kojoj se našla i Miočić, plasirala se u polufinale Prvenstva Hrvatske nakon što je u dva navrata bila bolja od splitske "Nade". Poraz u Splitu 8:12 kod kuće je anulirala tek u produžetcima dva puta po pet minuta 11:6, budući da je u redovnom vremenu bilo 10:6. Danas u dvoranama igračice teško mogu zamisliti uvjete na otvorenom igralištu, nadmetanje po kiši i skliskom terenu na toj utakmici koju je vodio poznati sudac Zlatko Mošnička. No u završnici Riječanke nisu imale ni snage ni umijeća za toliko čekani korak više. Stare poznanice iz virovitičkoga "Drvodjelca", od kojega su izgubile već u Rijeci 12:15, u uzvratu su potvrđile uspjeh, pobijedile su sigurno 12:8. I na koncu desetljeća ekipa "Zameta" je najbolja, ovaj put na klupi je bio i Simeon Simo Kosanović, čovjek koji je godinama pisao lijepe stranice riječkoga sporta. Njihova ekipa osvojila je prvo mjesto ispred labinskog "Rudara", a treći je bio "Kvarner". Međutim, od igranja kvalifikacija nakon tolikih godina jednostavno se odustalo. Vodstvo kluba je, naime, procijenilo da ekipa nema izgleda već u trenutku kada su na ždrijebanju Riječankama nasuprot trebale stati Spličanke.

– Kvalifikacije su nam došle u najnezgodnije vrijeme – objašnjavao je tom prilikom Simo Kosanović. – Tri igračice imaju ispite na fakultetu, odnosno u srednjoj školi. Uz to, iz uprave nam kažu da klub nema dovoljno financijskih sredstava za sva putovanja. Zato je bolje da smo navrijeme odustali.

Branka Strišković

Gordana Čorak

ULAZAK U PRVU SAVEZNU LIGU 1970. GODINE

U povijesti ŽRK-a "Zamet", tadašnjeg "Partizana", 1970. godina ostat će upisana zlatnim slovima, zapamćena u dugoj povijesti riječkoga ženskog rukometa jer je to prva gradska ženska rukometna ekipa koja je uspjela ući u Prvu saveznu ligu tadašnje Jugoslavije. Pored trenera Sime Kosanovića, velike zasluge pripadaju i predsjedniku Anti Petračiću te Voji Starčeviću, agilnom članu uprave. San sanjan dugih sedam godina u lijepu stvarnost na terenu su pretvorile kapetanica Ida Crljenica 3, Dubravka Šanko, Nada Perković, Branka Strišković 20, Danira Guberina 1, Gordana Čorak 7, Mirjana Miočić, Vitka Mišković, Silvia Sandalj, Josipa Čubranić 3 i Seka Budiselić 1.

Ruke je od zadovoljstva trljalo i slavno ime iz Osnovne škole na Zametu Vojmir Turak, zaljubljenik u ovaj sport i entuzijast koji je tijekom niza godina odgojio i u rukomet uveo brojne rukometašice i rukometaše.

Rukometašice Partizana (Zamet) koje su ušle u Prvu saveznu ligu 1970. godine

*Stoje: Sandalj, Crljenica, Čubranić, Miočić, Maletić, Gustinčić; čuće:
Strišković, Guberina, N. Pekilović, Šanko, Čorak i Budiselić*

Simo Kosanović, trener Žamećanki, na rukama navijača

Za kormilom novih prvoligašica nakon dobro obavljenog posla odahnuo je zadovoljno Simo Kosanović, nekadašnji sjajan sportaš, vrstan trener i sportski funkcionar. I dan-danas, u zrelim godinama, isti je zaljubljenik u rukomet što mogu posvijedočiti i najveći rukometni entuzijasti. Ako ih ima i tek nekoliko na nekoj naoko beznačajnoj utakmici, među njima je obvezno i on, čovjek koji ništa ne želi propustiti i u svemu želi uživati kao nekada. A i u trenutcima slave bio je ne samo velik sportaš nego i dobar, jednostavan čovjek u što se uvjerio i autor ovih redaka, u spomenutim sedamdesetima samo klinac koji je volio sport. U Opatiji su nastupali nogometari "Zagreba" čiji sam bio velik ljubitelj. Došavši na utakmicu, onako mladenački neodgovoran, nisam razmišljao o tome da u određeno vrijeme u Rijeci imam jednu neodgodivu obvezu. Ništa zato. Pristupih ja "šjor Simi", koji me nije poznao, ali ja njega jesam vrlo dobro, zamolih ga prijevoz do Rijeke, a žurba je bila velika. Poznati i popularni trener bez zapitkivanja je mene, nepoznatog mulca, smjestio u automobil i povezao me s opatijskoga igrališta učinivši mi veliku uslugu. I taj detalj dosta govori o njemu, ali i o odnosima koji su tada vladali među ljudima.

Detalji s utakmica 1970. godine

Rukometnice na treningu, 1970.

S trenerom Kosanovićem, 1970.

APLAUZ R

Na konj desetgodišnjeg juriša na Saveznu ligu, riječki rukomet je postigao pun pogodak tek ove godine. I više od punog pogotka. U Saveznu ligu ušle su dvije riječke ekipe: muška ekipa »Kvarnerak« i žene »Partizana« (Zamet).

Potpuno je pouzdano da takav podvig riječkog rukometa zaslužuje više od kon-

vencionalne čestitke. I, također je sasvim pouzdano, uči nas onome što nismo naučili, na primjer, u nogometu.

Mudrost nije velika. Tek da se podsjetimo: Rukometaši su desetak godina jurišali na najviši rang i ništa nisu učinili sve dolini sjeti, dogovorili se i postigli ono što obično zovemo — slogan.

VLADO STENCL, trener državne reprezentacije, koji je vodio rukometaše Kvarnera kroz kvalifikacione okršaje, na jednom treningu da je upute igračima kako će se i što raditi na ovom treningu.

IDA CRLJENICA, rođena 1947., medicinska sestra. U Partizanu od 1965. godine. Odigrala 143 utakmice. Kapetan ekipe.

DUBRAVKA ŠANKO, 1950. matuirala ove godine. U klubu od 1967. Odigrala 85 utakmica.

NADA PERKOVIĆ, 1948. službenik. U klubu od 1962. Odigrala 137 utakmica.

GORDANA ČORAK-MLINARIC, 1947. laborant. U klubu od 1965. Odigrala 131 utakmici. Postigla preko 300 golova.

MIRJANA MIOČIĆ, 1953. učenica. Odigrala 15 utakmica.

VITKA MIŠKOVIĆ, 1946. službenik. Odigrala 230 utakmice.

UKOMETU

Na kraju, da još jednom predstavimo čitaocima sportaše koji su ove godine imena svojih klubova stavili na spisak savezno-g ranga.

Pripremio PERO OGURLIĆ

SIMO KOSANOVIĆ, trener rukometnika Partizana, na ramenima navijača nakon uspjeha njegovih rukometnika u kvalifikacijama za u lažak u Saveznu ligu.

BRANKA STRIŠKOVIĆ, 1950, student. Potiče iz juniorske ekipe. Odigrala 120 utakmica, a postigla preko 400 golova.

MIRANDA MALETIĆ, 1951, student. Potiče iz juniorske ekipe. Odigrala 111 utakmica.

DANIRA GUBERINA, 1950. Došla u Partizan 1967. Poštanski službenik. Odigrala 75 utakmica.

SILVIA SANDALJ, 1953, učenica. Odigrala 25 utakmica.

JOSIPA ČUBRANIĆ, 1953, učenica. Odigrala 25 utakmica.

SEKA BUDISELIĆ, 1940, ekonomist. Došla u klub 1969. Odigrala 15 utakmica.

NIJE BIO ZGODITAK: Jadranka Španjol (Zamet) nije uspjela postići zgoditak iz ove pozicije. Karloto, Orlović, Barać (Kvarner) i Mišković (Zamet) prate ishod akcije.

Snimio M. VUKSAN

FINALE RUKOMETNOG KUPA RIJEČKE ZONE (ŽENE)

TO SE I OČEKIVALO

KVARNER — ZAMET 1:13 (1:6)

RIJEKA, 22. novembra — Igralište Ekonomskog škole. Gledalaca 200. Suci: Barada i Maraz (Rijeka).

KVARNER: Nasić, Orlović 1, Glumac, Ković, Vranjković, Barać, Karloto, Trahilj, Bačić, Spicijerić.

ZAMET: Sanko, Fazlić 1, Strišković 8, Mišković, Cunbranić, Španjol, Crnac, Matetić, Oreški 1, Sandalj, Nežić 3, Sinožić.

U finalnoj utakmici za Rukometni kup Jugoslavije, a za područje riječke zone, ligaška ekipa Zameta uvjerenjivo su svladale mlađu ekipu rukometničica Kvarnera

sa 3:1 (6:1) i plasirale se u finale regije, gdje će se sastati s pulskom Arenom.

Iako su protivnici bile redomirane, Kvarnerove rukometničice borile su se svim srcem do posljednje minute, ne obazirući se na primljene zgoditke.

Zamečanke su igrale vrlo dobro. Samo su u napadu u pojedinim fazama previše kombinirale.

Najbolje kod pobjedica bile su Sanko i Sinožić na vratima, zatim Strišković, Nežić i Crnac. U ekipi Kvarnera bolje od ostalih bile su Orlović, Glumac i Karloto.

P. O.

Kvalifikacije za rukometnu ligu

DOUBLE RIJEĆANA!

◆ NOVI ČLANOVI RUKOMETNIH LIGA: »PARTIZAN« (ZAMET), »JEDINSTVO« (TUZLA) U ŽENSKOJ TE »KVARNER« (RIJEKA) I »DUBOČICA« (LESKOVAC), U MUŠKOJ KONKURENCIJI

RIJEKA — U trodnevnim borbama na riječkim ruko-

metnim terenima rukometničke »Kvarnera« (Rijeka) bili su bolji od »Bosnamontane« sa 14:12 i od »Piran« sa 20:10, dok su sa »Partizanom« (Beograd) igrali neodlučeno 11:11. Propusnicu za prvu ligu Riječanima je donijela samo bolja gol-razlika.

Rukometničice »Partizana« iz Zamete pobijedile su »Hajduk Veljko« iz Negotina sa 7:6, zatim »Jedinstvo« iz Bijelog Polja 23:2 i konačno MIK iz Skoplja sa 8:5 i plasirale se u ligu.

LESKOVAC — Pobjedom nad »Pelagonijom« iz Bitolja sa 25:14 (8:6), leskovacka »Dubocica« osvojila je prvo mjesto na kvalifikacionom turniru za ulazak u Saveznu rukometnu ligu za muškarce, koji se održava u Leskovcu. Na taj način leskovacki rukometnički ponovo su postali članovi savezne rukometne lige, iz koje su ispalili prije nekoliko godina.

Momčad »Splita« osvojila je drugo mjesto pobjedom nad »Pelagonijom« sa 17:13 (6:5).

TUZLA — Pobjedom domaćeg »Jedinstva« nad ljubljanskim »Slovanom« rezultatom 19:9 (10:7) u nedjelju je u Tuzli završen trodnevni kvalifikacioni turnir II grupe za ulazak u saveznu rukometnu ligu za žene. Drugo mjesto pripalo je Osječankama, 3. »Crvenki«, a 4. »Slovanu«.

B. B.

NAKON 15 GODINA ĆEKANJA — DVA SAVEZNA LIGAŠA

VELIK USPJEH RIJEĆKOG RUKOMETA

Za riječki rukomet 5. juli posebno je značajan dan, davna želja postala je stvarnost, dvije ekipe osigurale su plasman u savezne rukomente lige. Poslige gotovo

15 godina nastojanja da se najbolje riječke ekipe proučju u vrhunski rang natjecanja, konačno su urodila plodom, ostvaren je davnji san mnogih generacija rukometara i rukometalica. Rijeka ima dva prvoligaša — u ženskoj i muškoj konkurenциji.

Ovaj veliki trijumf riječkog rukometa dobio je lako. Biće je teških trenutaka, ali i sreća, caranja, radoši, krija i na kraju je došao uspjeh. Kakav se, budimo iskreni, malo tko nudio, a kakav smo svi pri-

željivali.

Rukometnice »Partizana« (Zamet) imaju su u riječke takmičarke. Prva i najbolja preka bila su im prvakinja Srbije, Hajduk Veljko iz Negoština, a druga privak Makedo-

RUKOMETALICA ZAMETSKOG PARTIZANA I RUKOMETNIČKI KVARNERA PLASIRALI SU SE U SAVEZNE LIGE OSVOJIVIŠ PRVA MJESTA NA KVALIFIKACIONOM TURNIRU U RIJECI

nici MK iz Skoplja. Zamet će takođe biti u prvoj grupi, ali će počinjeti natjecanje u drugoj skupini, nešto nepovoljnije, no borci za budućeg svoga kluba, za svoj grad. Lubitelji rukometne organizacije ne smiju negirati, kako je u rukometu tako i na igralištu Ekonomskog škola podređeni rukometu, odnosno rukometnicice do poslijednje godine.

Uspjeh je došao u času kad

je rukometna organizacija počela velika obitelj, u kojoj su se razvile još jedne i jedne za sve. Takav odnos sigurni smo, dat će rezultate i ubudome.

P. OGRULIC

KVALIFIKACIJE ZA SAVEZNU LIGU RUKOMETALICA

SKOPLJANKE NISU USPJELE IZNENADITI

Riječka, 2. jula — Na igralištu Partizana v. Zametu pred oko 1500 gledalaca, održane su tro-

dnevne kvalifikacione borbe za rukometalica za Saveznu ligu. Na turniru su sudjelovali: »Rukometni klub« (RK) Šibenik, Mladište, Hajdučki »Jedinstvo« (Bijelo Polje) i »Partizan« (Zamet).

I kolo: Mladište — Jedinstvo 1:0; RK Šibenik — Hajdučki 1:1; Hajdučki — Mladište 1:1; II kolo: Hajdučki Veličko — Mladište 1:1; Partizan (2) — Jedinstvo 1:1; III kolo: Partizan (2) — Mladište 1:1; Hajdučki Veljko — Jedinstvo 2:1 (0:1).

	Partizan (2)	Mladište	Hajdučki Veličko	Jedinstvo
I kolo:	3 0 0 38:12	0 0 0 0	1 0 0 1	1 0 0 1
II kolo:	1 0 0 1	0 0 0 0	2 0 2 25:14	2 0 0 2
III kolo:	2 0 0 2	1 0 0 1	0 0 0 0	2 0 0 2

ZAMEĆANKE U ELITNOM DRUŠTVU: uspješno na kvalifikacionom turniru rukometalica Partizana (Zamet) postale su nove prvoligašice. Slijeva nadamo: Sandalj, Crljencic, Cubranic, Mincić, Malešić, Mirković; čuće: Strišković, Guberina, Perković, Sanko, Šimčić-Mlinarić i Budiselić.

Snimio P. OGRULIC

DANAS U »MUSEIONU«

Primanje za rukometalice i rukometare

Riječka, 5. jula — Predsjednik Saveza za fizičku kulturu Rijeke, Predrag Miculinik pridružio suradnju (u ponedjeljak) u »Museionu« (Pomorsko-povijesni muzej) primanje za rukometare »Kvarnera« i rukometalice »Partizana« (Zamet). Počelak u 19 sati. P. O.

Potpun uspjeh

Zamet je ova dana »živio u znaku rukometa. Igralište »Partizan« bilo je sjedište takmičenja najboljih rukometalica naše republike, iz Zagreba, Bjelovara, Splita.

Domaće djevojke požnjele su uspjeh. Možda, za nekog, pomaže i nesrećivan, ali — bez zamjene jerki!

No, nisu uspjele samo takmičarke »Zamete«. Uspio je »Zamet« u cijelini. Mislimo pritom na organizacionu stranu.

Iako bez iskustva u organizaciji natjecanja ovakvog ranga, Zamet će, ne pololići ispit sa najpoželjnijom ekipom, uključujući one su jednodnevni, vi oni koji subi- tu i nedjelju preveći u prijatnom (rukometnom) ambijentu Zamete.

Besprediktivno je bilo prvo natjecanje i blagoslov igrališta. Prvotno uredeno igralište. Cak i jedno imenadžer za riječke pojmove — »semafor«. Program natjecanja odvijao se bez zadržanja, tek po unaprijed utvrđeno satnici. A, u subotu, između utakmica — utakmica domaćih pionirki(!!)

Možda bi posebno »poglavlje« bila zametska publika... Takođe navijačkočestitstvu ne pamtim na riječkim sportskim borilištima. A, u gledalištu — i stare, mlade.

Jednom rječju — edilno. Os početka do kraja.

Vrijednim Zamećanima, i našim

M. PEROVIC

Zalet koji je trajao tolike godine konačno je ostvaren. Kao što je to uobičajeno, i ovaj put je prvo obavljen “gradski dijalog” s “Kvarnerom” u kojem su Zamećanke bile uspješnije dobivši posljednju utakmicu 10:7 i osvojivši prvo mjesto s dva boda ispred tradicionalnih suparnica. Na idućoj stepenici, u polufinalu Prvenstva Hrvatske, čekale su ih Trogiranke. Tamošnji “Ekonominist” je, istina, pobjedio 9:5 kod kuće, ali nije odolio riječkoj rukometnoj buri. Na Zametu je bilo čak 17:5. S “plus 12” iz te utakmice išlo se u finale s Osječankama, koje su, doduše, pobjijedile, ali je “Partizan” (Zamet) izborio domaćinstvo kvalifikacijskog turnira za toliko spominjanu Prvu ligu.

Kosanović je htio udariti što čvršće i dublje temelje za velike dane, odveo je ekipu na pripreme u Delnice i podvrgnuo je, kako se onda govorilo, “udarničkom” vježbanju kako bi se moglo odgovoriti na svaki izazov u kvalifikacijama. Do tih presudnih susreta, čekajući uzbudljiva nadmetanja, dvadesetak dana se vježbalo na igralištu na Zametu. Suparnice iz negotinskog “Hajduk Veljka” bile su dobro poznate, Kosanović ih je promatrao na jednoj utakmici u Kladovu. Bez obzira na to što su upoznale karakteristike gošća i spremile odgovarajuću taktičku varijantu, Riječanke su morale odigrati vrlo uzbudljivu i izjednačenu utakmicu te su je ipak uspjele dobiti 7:6. Ida Crljenica, Gordana Čorak, Branka Strišković radile su “rudarski” posao u obrani, Dubravka Šanko je dobro branila.

Bilo je 3:1, onda 3:3, gošće su čak tri minute prije kraja vodile 6:5, ali Josipa Čubranić je izjednačila, a Branka Strišković dala gol za pobjedu. Riječke lavice su sačuvale dragocjeno vodstvo igrajući s igračicom manje u posljednje dvije minute. I u idućoj utakmici trebalo se potvrditi s makedonskim predstavnicama iz “MIK”-a, sa Skopljankama koje su od Negotinskog izgubile čak 4:17. Međutim, u Rijeci su totalno okrenule ploču, toliko da su u utakmici s domaćima vodile do sredine nastavka, navodno su ginule jer im je srpski klub obećao premiju. No Riječanke nisu propustile priliku za prvoligašku promociju kakva im se rijetko može ponoviti, letjele su kao strijеле u posljednjoj četvrtini susreta.

Jednostavno su poništile makedonsku obranu i otvarale vrata k pobjedi i velikom slavlju. Prolazile su s krila i kroz sredninu, Strišković, autorica pet golova od domaćih osam, i ostale pobjijedile su rezultatom 8:5. Posljednja utakmica s

“Jedinstvom” iz Bijelog Polja bila je ugodno obavljanje formalnosti za riječke junakinje u kojoj je ostvarena pobjeda od čak 23:2, od čega 13 golova Strišković, i potvrđeno prvo mjesto koje je ekipu lansiralo u elitni razred bivše države.

Bili su to itekako ugodni dani za riječke ljubiteljice i ljubitelje rukometa jer je u elitni razred ušao i junak riječkoga muškog rukometa, “Kvarner”. Pred riječkim rukometnicama našao se tada krupan zalogaj koji je trebalo adekvatno zagristi, odnosno pojačati se. Pogledalo se dakako prvo u susjedno dvorište, igračice iz “Kvarnera”. Konkretno, Lidiju Oreški, Jadranku Španjol, Radojku Nežić, Mariju Sinožić, Zlatu Fazlić, Dragicu Črnac i Branku Zuber. Nije to išlo kao po loju, ove su se djevojke sastale, raspravljale su kako odgovoriti prvoligaškom izazovu. S njima je razgovarao i Josip Božić, također dugogodišnje znano riječko rukometno ime. Klub im je zapravo pustio da učine što misle i njih je sedam prešlo u susjedni, konkurentski klub. Ovaj je počeo pisati svoje nove stranice, one koje su se ticale teškog osvajanja prvoligaških bodova. Ostatak će zapamćena ta vremena, četiri godine u kojima su Zamećanke odolijevale protivnicama, bile su prvoligašice.

*Ekipa rukometica "Zameta" s trenerom Kosanovićem 1971. godine
Stoje: Sandalj, Maletić, Miočić, Čubranić, Čorak; čuće: Budiselić, Strišković, Guberina, Šanko, Crljenica*

OSNIVANJE SAMOSTALNOGA RUKOMETNOG KLUBA

Ulazak ženske ekipe rukometnika Zameta u I. saveznu ligu za Zamećane je značilo preuzimanje novih zadataka i obveza. Odlučeno je da se iz Društva izdvoji rukometna sekcija i osnuje samostalni rukometni klub. Zahvaljujući tome učinjen je veliki korak u razvoju rukometa ne samo na Zametu nego i u Rijeci koja je bila središte rukometnog sporta u Primorsko-goranskoj regiji. Velike zasluge za to pripadaju Stanislavu Jergeru koji je bio osnivač Ženske sekcije u Društvu, njen animator, savjetnik i trener.

Zahvaljujući kontinuiranom i upornom radu trenera Sime Kosanovića, Vojmira Turaka, Ivana Babića i Vojislava Podgorca, rukometnice Zameta upisane su zlatnim slovima u povijest kluba.

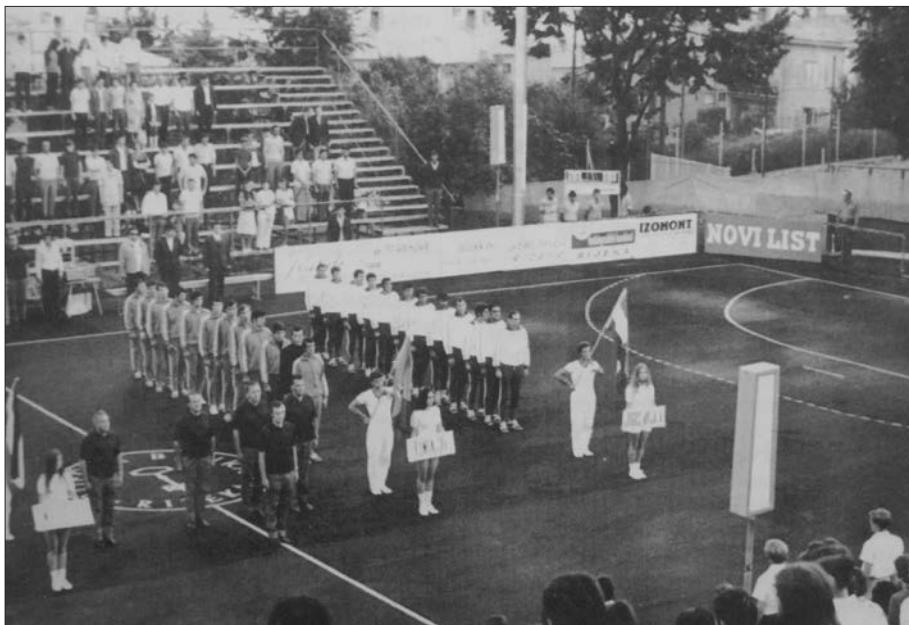
Novoosnovani Rukometni klub «Partizan» Zamet, Rijeka, održao je Osnivačku skupštinu 4. kolovoza 1970. godine. Od tada zametski rukometni i rukometnice imaju vlastiti klub sa svojom upravom i imenom. Osnivanje kluba potpisala su desetorka osnivača na čelu s predsjednikom Društva Vittoriom Drogom. U Upravni odbor izabrani su: Ante Petrović, predsjednik i članovi Ante Mirković, Ivan Babić, Borivoj Borić, Miroslav Medved, Mladenko Mišković, Zvonko Sušanj, Marijan Sabol, Sergio Traven, Vazmoslav Vičić, Vittorio Drog i Vojislav Podgorac. Tajnik kluba je bio Momčilo Rajačić, a nakon njega Vojislav Podgorac, blaganjik Zvonko Sušanj, trener 1. ekipe Simo Kosanović, 2. ekipe Vojmir Turak, a 3. ekipe, pionirki i pionira, Vojislav Sardelić.

ZAMEĆANKE SE POJAČALE ZA PRVU LIGU

Zbog ulaska u I. saveznu ligu ojačan je igrački kadar. Zamećankama su pristupile igračice RK Kvarnera: Zlata Fazlić, Marija Sinožić, Jadranka Španjol, Branka Zuber, Dragica Crnac, Radojka Nežić i Lidija Oreški čime je ekipa dobila novu kvalitetu.

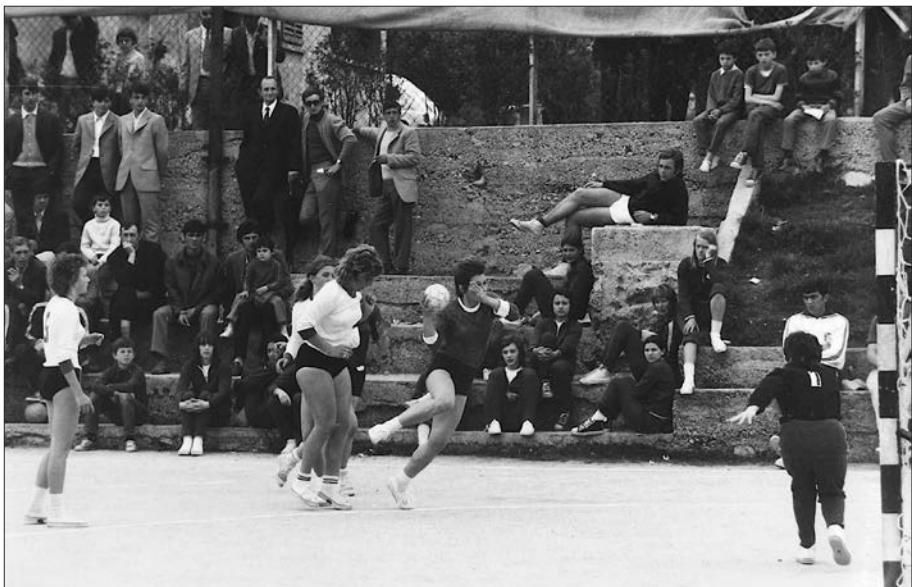
Prvoligašice sa trenerom Simeonom Kosanovićem, 1971.

Svečanost otvaranja novoga rukometnog stadiona i početak II. trofeja Jugoslavije, 1971.

Rukometnice Žameta u Labinu na Kupe Žadranu, 1971.

PRVOLIGAŠKO VRIJEME ZAMEĆANKI

Rukometnice "Zameta" sa zadovoljstvom će se sjećati 1971. godine u kojoj su uspješno prošle vatreno krštenje i sačuvale teško stečeni i dugo očekivani status prvoligašica. Sastav Šanko, Fazlić, Strišković, Crljenica, Sobol, Španjol, Črnjac, Maletić, Oreški, Miočić, Mišković, Mlinarić, djevojački Čorak, Sandalj, Zuber, Sinožić, Čubranić i Nežić s kormilarom Simom Kosanovićem zauzeo je deveto mjesto među najboljim klubovima tadašnje Jugoslavije pridonijevši pritom itekako afirmaciji riječkoga ženskog rukometa. Klub je iznjedrio i reprezentativke, sve je to govorilo o punom pogotku, i to i dalje igrajući pod vedrim nebom, što je bilo stanje u tadašnjem rukometu. Uostalom, i bjelovarski "Partizan", iz tih godina europski prvak, do trona je jurio igrajući u dvorani u Karlovcu jer slavni "Kesizupci" trenera Željka Seleša u tom nadaleko poznatom rukometnom gnijezdu, u Bjelovaru, još nisu imali dvorane.

Zamećanke su nastavile pričati tu inačicu rukometne "Priče sa Zapadne strane" nešto istočnije, u centru grada, na asfaltu ispred Ekonomskе škole. Tu se, na onim drvenim tribinama, okupljao redovno zavidan broj ljubitelja

Zamećanke 1971. godine

Stoje: Čubranić, Oreški, Lipković, Crljenica, Sandalj, Kosanović;
čuće: Škobić, Miočić, Španjol, Čorak, Nežić, Zuber

Pripreme ŽRK "Zamet" u Fužinama, 1971. godine

sporta, koji su se nagledali velikih asova i zvijezda u duelima s rukometašima "Kvarnera" i rukometnicama "Zameta". Riječanke su od početka uspješno zaplovile prvoligaškim vodama, u prvom kolu su na svome terenu nadmašile "Drvodjelac" iz Virovitice, ostat će zapamćeno da je ta povijesna, premijerna prvoligaška utakmica dobivena rezultatom 11:7, a Branka Strišković je dala pet golova. Nakon zagrebačkog poraza od "Lokomotive", Riječanke su kod kuće svladale "Podravku", kasnije doprvakinje države.

To se u ono doba smatralo podvigom, uostalom nakon tolikih godina tako je i danas. Zamećanke su slavile 11:10, Strišković je opet dala pet golova, Mlinarić 3, Španjol 2, Crljenica 1, a kroničari su isticali odličnu partiju Dubravke Šanko. Publika je nagrnula na tribine, procijenjeno je da je oko tisuću navijača kod Ekonomskog škole pratilo pobjedu nad "Tekstilcem" iz Pančeva, a "sinjorina Pet", Strišković, opet je pet puta pogodila mrežu.

Dakako, dolazilo je do krize igre i rezultata, bilo je i ozljeda. Kada su upale u niz poraza, novakinje na prvoligaškoj sceni znale su odgovoriti tom iskušenju, potopile su splitsku "Nadu" sa čak 12:4. Nije bilo prolaza kroz riječku obranu, a Strišković je opet bila golgeterica ekipe sa svojom poslovičnom "peticom" u

mreži Dalmatinki. Riječanke su završile prvi dio prvenstva na desetom mjestu, imale su četiri pobjede i jedan remi. Iz drugog dijela prvenstva ostat će zapamćena pobjeda nad "Beogradom" 11:5 uz sedam golova Striškovićeve, isto tako i protiv visokoplasiranoga beogradskog "Radničkog" 12:11.

Tom je prilikom Dubravka Šanko branila jednostavno bravurozno. Uspjeh u utakmici s "Trešnjevkom" obilježila je Ida Crljenica, koja je dobila i poziv u reprezentaciju kada se ozlijedila prva kružna igračica, slavna Osječanka Kaja Ileš.

IZNENADNI ODLAZAK BRANKE STRIŠKOVIĆ

Dogodila se, međutim, priča s neveselim zapletom oko toliko spominjane Branke Strišković, koja se neočekivano oprostila od rukometa iako je tada imala tek dvadeset jednu godinu i mogla je napredovati do tko zna kojih granica. Kao što to često biva, ostali su repovi, dvojbe i upiti koji su dobivali svakojake odgovore. Uglavnom, govorilo se da je otišla zbog nesporazuma s trenerom Kosanovićem, a s druge strane spominjala se blaža varijanta,

Petehovac, 1972.

*Slavlje nakon pobjede nad Lokomotivom. Sezona 1972./73.
Oreški, Crljenica, Španjol, Miočić, Šanko, Sobol i Čorak*

odnosno obiteljski razlozi. Nije jedino bilo dvojbe o tome da je ekipi novih prvoligašica time zadan snažan udarac, napad je izgubio organizatoricu igre koja je uz to bila zapažena realizatorica. Navodno je Kosanović, koji je "izmislio" ovu igračicu, od nje tražio ono najbolje, nije bio sklon prelaziti preko pogrešaka u igri, iako ju je jako cijenio, nije htio da se takvo što događa. U ovom slučaju balon je puknuo kada se Branka, koja je postala reprezenativka, vratila s jednog turnira u Rumunjskoj. Očekivala je jedno, a dogodilo se nešto drugo.

– Nisam to više mogla podnosititi. Vratila sam opremu i odlučila sam da više neću igrati rukomet – poručivala je. – Kada sam se vratila iz Rumunjske, gdje sam igrala za reprezentaciju Jugoslavije, tražila sam dan odmora, ali trener mi je poručio da moram doći na trening.

Nije se pojavila na treningu i došlo je do razlaza.

Poslije svaga, na takozvani "slučaj Strišković", neobičan u ondašnjem ženskom rukometu, "po službenoj dužnosti" je svoj pravorijek morala dati uprava Kluba, tako je i bilo. Vodstvo je sazvalo sastanak na koji su pozvani

protagonisti događanja s terena, igračica i njezin trener Simo Kosanović. Nakon svega, službeno je izdano priopćenje:

– Branka Strišković je ostala kod svoga stava da više neće igrati rukomet, a mi tu ne možemo ništa učiniti – diplomatski su poručili čelni ljudi Zamećanki.

PRELAZAK S ASFALTA U DVORANE

Uspješno je prebrođena i druga sezona rukometašica "Zameta", koje je zatekla odluka o igranju u dvorani te su se morale seliti s asfalta. Djevojke trenera Sime Kosanovića ostale su zapamćene i do današnjih dana ne samo zato što su probile opnu koja je riječki ženski rukomet dijelila od Prve lige, nego i po tome što su se plasirale ispred slavne "Podravke".

Kao u vici o dobroj i lošoj vijesti, ta je činjenica za isticanje, rezultat u današnjim odnosima snaga jednostavno znanstvena fantastika, ali činjenica je da je ondašnja "Podravka" bila pretposljednja u koloni prvoligašica.

Riječanke su bile stepenicu iznad nje, imale su na koncu bod više od Koprivničanki, što je bilo dovoljno za očuvanje prvoligaškoga statusa.

Rezultat izaziva pozornost i pohvale jer predigra nije bila vesela budući da je ekipa ostala bez matadorice Strišković koja je u kratkom zametskom igračkom vijeku ostavila dubok trag.

Tri najbolje riječke rukometašice u sezoni 1970./71. dok su igrale zajedno - Gordana Čorak, Branka Strišković i Ida Crljenica

Riječanke također nisu mogle računati na vrsnu vanjsku igračicu Zlatu Fazlić, koja se jednostavno pozdravila s njima i pošla na studij u Ljubljani. U njezine kvalitete mogli su se uvjeriti kasnije ljubitelji rukometa na Kozali, kada je bila među tadašnjim Kozalčankama. Nije pljenila samo igrom, klinci su joj se divili i zbog lijepog izgleda, ženstvenosti kojom je pljenila. Klub je morao u utrku s igračicama koje je imao i trener se uspio snaći, u toj situaciji posložiti ekipu od raspoloživih snaga i izložiti je jakoj konkurenciji brojnih uglednih klubova među kojima su prednjačile beogradske perjanice, "Radnički", "Voždovac" i "Beograd", a za njima su bili sve jači "Osijek", zagrebačka "Lokomotiva", pančevački "Dinamo", "Trešnjevka", "Nada", "Split", "Trogir" i "Ekonomist"...

Riječka rukometna elita snimljena sedamdesetih godina na Žametovom igralištu. S lijeva: Kažić, S. Kosanović, Jerger, Šarić, Turak i B. Ćutić

Rukometašice u akciji za nov samodoprinos u Rijeci

“Zametu” su pristupile Sobol, Škobić i Lipković i sa “starim” snagama uz uspone i padove izdržale uspješno još jedan prvoligaški rafting.

Uvod pritom nije bio sjajan, počelo se s tri poraza, a prva pobjeda ostvarena je tek u Trogiru protiv “Ekonomista”, koji je bio uvjerljivo posljednji u natjecanju. Riječanke su ga nadmašile i potom remizirale s beogradskim “Voždovcem”. Po novu pobjedu moralio se u glasoviti ljubljanski Tivoli. U dvorani smještenoj u tamošnjem parku, gdje su dvije godine prije toga jugoslavenski košarkaši postali svjetski prvaci, Riječanke su svladale “Trešnjevku” 8:6. U tim putešestvijama kojima su bili podvrgnuti klubovi koji nisu imali dvorana, na utakmicu s “Podravkom” moralio se ići u Zagreb, jer ni koprivnički klub nije imao natkriveno igralište. Bilo je neriješeno, što današnje Zamećanke s ovim klubom ne mogu ni zamisliti, a ostaje zapamćena dobra igra Jadranke Španjol.

Dvorana mladosti, izgrađena je sredstvima prikupljenima iz samodoprinosa i otvorena 1973. godine

Poslije toga remija s bivšim prvakinjama, riječke cure su (opet u Ljubljani) poražene od splitske “Nade” te onda u Pančevu od “Dinama”. Poslije nove pobjede nad trogirskim “ekonomicisticama”, Riječanke su počele gubiti i završile su na vrućem, neugodnom, pretposljednjem mjestu. Preostalo je još šest kola u kojima se trebalo nekako izvući iz matne pozicije i ekipa je sjajno reagirala. U Beogradu je svladala favoritkinje iz domaćeg “Voždovca”, što

joj je došlo kao "Bronhi", i nakon toga se malo lakše disalo. Ostvaren je uspjeh čak 13:8, i to protiv kluba koji se u prošlom prvenstvu kitio naslovom državnih prvakinja. U tom duelu iskazale su se sve one koje su dobine priliku za igru – Šanko, Čorak, Škobić, Crljenica, Španjol, Sobol, Oreški i druge.

Ovo je bio pun pogodak, dizalo za uspon na ljestvici, Riječanke su se odmah popele za tri mjesta, a uz to su stekle polet i samopouzdanje. Još kada su kao domaćice svladale i "Lokomotivu", na kraju prvenstva četvrttoplasiranu ekipu (bilo je 11:18), luka spasa, donedavno tako daleko, odjednom se počela nazirati. Niz se nastavio u Zagrebu gdje su Riječanke osvojile bod i tako došle nadomak osiguranju toliko željenog ostanka. U sportu, međutim, nikad "nije gotovo dok nije gotovo", trebalo je apsolvirati domaću utakmicu s izravnim konkurenticama, "Podravkom", i tu se riječka ekipa poskliznula, izgubila je bodove sa 8:6. U toj situaciji imale su hendikep budući da nisu mogle računati na Nadu Škobić, koja je ozlijedila nogu i završila u gipsu. U duelu s drugim "davljenicama" "skratila se ruka" i to toliko da nisu iskorišteni brojni sedmerci. Lidija Oreški je od deset realizarala na kraju samo četiri.

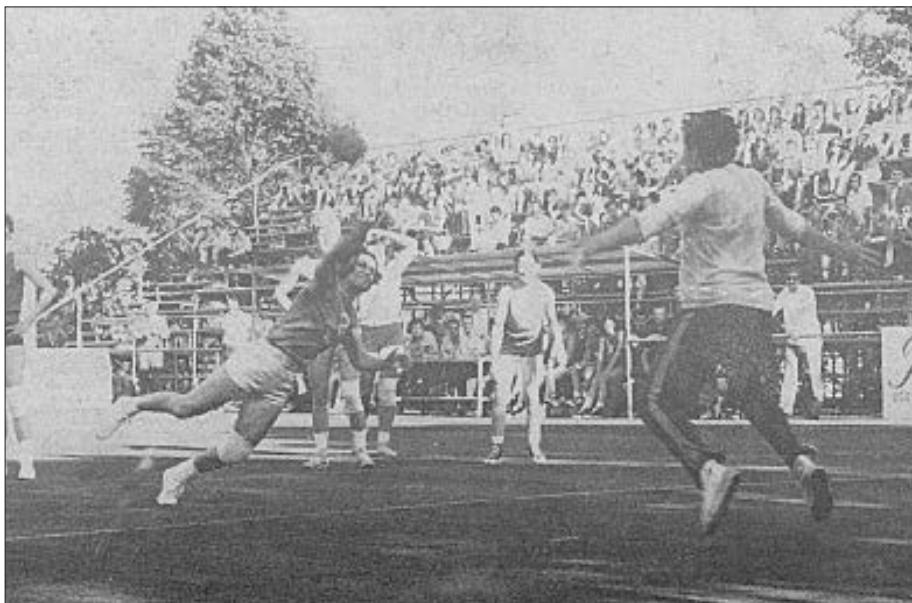

*Turnir gradova u Karlovcu 1972. godine.
Reprezentativke Rijeke s trenerom Josipom
Božićem i tehnikom Momčilom Rajačićem*

SRETAN KRAJ

Priča je, međutim, nakon ovog zamuckivanja imala sretan kraj za "Zamet" i njegove simpatizere. Istina je da se izgubilo od "Beograda", koji je tada bio vodeći, no potom je pao jedan klub s vrha, "Osijek". Pred brojnim navijačima Riječanke su ga svladale 11:9 čime su svoju prvoligašku vizu uspjele produžiti za još jednu sezonu.

Ovaj je zaplet bio uvod u još uzbudljiviji rasplet u idućem prvenstvu, kada su Riječanke u prvom času pomislile da više nisu prvoligašice, no stigla je

Mirjana Miočić uspješno izvodi sedmerac

voda i na njihov mlin i na kraju su bile ozarene. Po onoj da nakon kiše dolazi sunce, Zamećanke su kao pokisle otišle u svlačionicu poslije posljednjeg kola u kojem ih je "Voždovac" svladao minimalno 9:8, iako je toliko potreban remi bio naizled nadomak ruke. Gošće iz Beograda povele su čak 5:1, ali su se Riječanke u nastavku posložile i smanjile na spomenutih 9:8, no nisu uspjеле učiniti posljednji, odlučujući korak do zlata im vrijednog boda. Imale su za to i sedmerac, ali ga Škobić nije uspjela pretvoriti u gol. Nije bilo ni blizu toliko sredstava komunikacije kao što je to danas, nije se znalo za ishod trogirske utakmice o kojoj je itekako ovisila sudbina Riječanki. Ispalo je najbolje za "Zamet" jer je visokoplasirani "Beograd" slavio nad "Trogrom" te je ovaj umjesto "Zameta" završio na preposljednjem mjestu.

– Nismo smjele izgubiti, možda smo i bolje od "Voždovca", ali je sudac držao stranu njima – rekla je Ida Crljenica nakon što se saznalo za sve rezultate. – Trener je dao Škobićevoj da puca sedmerac, slabo je pucala. Našu potištenost u svlačionici razbila je vijest da je "Beograd" pobijedio u Trogiru i da smo ostale prvoligašice.

BORBA ZA OSTANAK

Završeno prvenstvo 1973. godine riječkim je rukometnicama nakon svega nudilo zadovoljan pogled na ljestvicu, ukazivalo je da su u toj natiskanoj koloni iz četverokuta koji je daleko odmaknuo već odavno degradiranom "Din 12. februara" iz Niša, između četiri kluba koja su dijelile tanke niti od samo tri boda, spretno i sretno ostale u eliti. Izborile su konačnu, desetu, poziciju, sve za odlučujući korak od posrnulih Trogiranki. Bio je to na kraju pravorijek u prvenstvu u koje su Zamećanke krenule kao da su "krivo zakopčale dugmad na majicama". Dovoljno je reći da su prvu pobjedu uspjele ostvariti u šestom kolu kada su Kosanovićeve igračice 14:11 svladale "Drvodjelac". Tražilo se uzroke takvog starta bez pobjeda pa je spominjana ozljeda bitne igračice kakva je Ida Crnjena, otišla je Zvona Sabol, Jadranka Španjol se udala i to ju je neko vrijeme udaljilo iz rukometnih voda, a utakmice su dolazile jedna za drugom.

Srećom, Riječanke su nakon uspjeha nad Virovitičankama ubrale bodove i s pančevačkim "Dinamom", u gostima su slavile 12:10 te se uspjele maknuti s nepoželjnoga, mrskog posljednjeg mesta u poretku. Početna pobjeda

Reprezentacija Rijeke u Karlovcu 1973. godine

Pripreme ŽRK "Žamet" na Vogelu 1973. godine

unijela je polet, nanizale su seriju u kojoj su svladale Nišlike iz "DIN 12. februara", poslije čega su bodove nastavile nizati u utakmici s beogradskim "Voždovcem". To se jasno pokazalo i na ljestvici, pa su odjednom cure sa Zameta bile sedme u poretku. No na svoju žalost, na vlastitoj koži su morale osjetiti veliku mudrost stare narodne pouke kako nakon kiše dolazi sunce, ali i obrnuto. Nastavak prvenstva nije bio ni izbliza tako plodonosan kao završnica prvoga dijela, više je sličio početku prvenstva. Krenuli su pucnjevi u prazno, a nakon dva uzastopna posrtaja bilo je kao u staroj pjesmi "po lojtrici gor, po lojtrici dol"... odjednom su se Zamećanke ugledale na jedanaestome mjestu tablice s dotadašnjih izborenih osam bodova. Gordana Čorak i Ida Crljenica uz pomoć suigračica prekinule su taj neugodni post omrsivši se bodovima s "Trogijom", ostvaren je uspjeh s izravnim suparnicama 12:10. U mrvljoj utrci kakva je čekala riječki klub, pokazat će se da su to bili ključni, zlata vrijedni bodovi. Riječanke su time pretekle konkurentice iz Pančeva, Virovitice i Niša u vrlo izjednačenom nadmetanju u donjem domu Prve lige.

Put do toliko željenog ostankla je, međutim, bio vrlo dug, neizvjestan, sklizak. U nastavku prvenstva bilježeni su porazi od drugoplasirane

"Lokomotive" i od "Beograda", ali je onda navijačima priređeno ugodno iznenađenje: izborena je pobjeda s favoritkinjama iz "Trešnjevke" 12:10. U uzbudljivom raspletu poslije poraza od davljenica iz "Drvodjelca", Riječanke su prvenstvo završile niškim trijumfom 7:5 da bi priča imala za njih sretan kraj jer su Beograđanke, iako već prvakinje, odigrale punom snagom u Trogiru, pobijedile su i ostavile u ligi riječku ekipu.

Ostaje zapisano da su dres Zamećanki u tom prvenstvu nosile Šanko, Čorak, Škobić, Lipković, Crljenica, Čubranić, Španjol, Sabol, Gojković, Vranković, Miočić, Oreški i Zuber pod ravnanjem dugogodišnjeg trenera Sime Kosanovića.

Život koji donosi radosti i tuge, kao voda donosi sastanke i rastanke, a riječke su prvoligašice uz radost zbog ostanka u Prvoj ligi morale progutati gorku pilulu, rastanak od jedne od najistaknutijih igračica, Ide Crljenice, rukometničke koja je ostavila neizbrisiv trag u Klubu. Ona jednostavno nije više mogla voziti paralelni slalom između treninga, utakmica i čestih putovanja te obveza na radnome mjestu više medicinske sestre u riječkome KBC-u. Znala je izostajati s posla radi sportskih obveza, vraćala je usluge kolegicama u danima kada je bila slobodna i, da dalje ne nabrajamo, tako je objašnjavala rastanak od najdražega kluba i igre u kojoj je uživala.

Ida Crljenica prima čestitke suigračica

Bilo joj je dvadeset i sedam godina, poručivala je da ostavlja mjesto mlađima na kojima je teška obveza očuvanja dugo čekanoga i teško stečenoga prvoligaškog statusa. Kao i uvijek u sportu i životu, na kraju puta ostaju lijepo uspmene, a ono negativno nekako izblijedi. Tako se i ona poslije voljela prisjećati dana kada su matirane Negotinke i Skopljanke i ondašnjeg ulaska u Prvu ligu. Ta-

dašnja fešta promocije i slavljenički trenutci poslije prvoligaških pobjeda bila su uvijek ugodna sjećanja, Sjećala se raznih anegdota, pogotovo one niške.

– U Nišu nas je milicija dovela do dvorane i ispratila nas iz nje. Sve je bilo pripremljeno da izgubimo, rečeno nam je da nećemo žive i zdrave otići iz Niša ako pobijedimo. Mi smo se, međutim, zainatile, stalno smo vodile iako su suci Banjeglav i Hrštić bli naklonjeni domaćima. Kada su ušli u naš autobus, rekla sam Banjeglavu da ga zbog onakva suđenja ja ne bih vozila do Beograda, no uzvratio je da je dobro što smo svi izvukli živu glavu – govorila je Ida Crljenica na kraju svoje uspješne karijere, iako je mogla još mnogo dati rukometu. Žalila je što se nije više okušala u reprezentativnom dresu: – Nisam imala sreće zaigrati više utakmica za reprezentaciju Jugoslavije, samo na nekoliko utakmica na turnirima u Mostaru i u Tuzli kada se reprezentacija pripremala za Svjetsko prvenstvo u Nizozemskoj. Na pripremama u Slavonskom Brodu teže sam ozlijedila oko i morala sam se vratiti kući. Poziva je bilo još, ali sam zbog ozljede morala odustati te mi je propala prilika zaigrati na Svjetskom prvenstvu na kojem je Jugoslavija bila drugoplasirana. Ja sam bila u reprezentaciji jedina iz Rijeke i tamo smo se razdvajale u grupice. Trener Tičić je forsirao nas iz Hrvatske, a Jezdimir Stanković one iz Srbije.

DOBILI DVORANU – ISPALI IZ LIGE

Na jednoj se strani dobije, ali na drugoj se izgubi – tako je bilo i s riječkim rukometom 1974. godine. Koncem 1973. godine, 29. studenoga, otvorena je Dvorana mladosti na Trsatu i rukometari “Kvarnera” i rukometnice “Zamećanica” nisu više morali gostovati u drugim dvoranima, primjerice u Karlovcu ili u Ljubljani, no baš su te 1974. godine i jedan i drugi klub ispali iz Prve lige.

Zamećanke su na kraju prvenstva završile na posljednjem mjestu sa samo pet bodova, u dvadeset i dva nastupa ostvarile su tek dvije pobjede i jedan remi, sve su ostalo bili porazi. Brojke govore kako im je to bila najslabija sezona otkad su se plasirale u Prvu ligu. Za razliku od prethodna tri izdanja, ekipa više nije imala kvalitetu i moć, i to se odražavalo na terenu. Ništa čudno s obzirom na to da je riječki stroj gubio važne dijelove, ekipa je ostajala bez starijih, iskusnijih igračica, koje su prestajale igrati.

ŽRK "Zamet" u sezoni 1973./74.

Stoje: trener Kosanović, Duknić, Mijošević, Maras, Gojković, Tambić, Žuber;
čuće: Milović, Miočić, Španjol, Vranković, Lipković, Džida

Oprostile su se Gordana Čorak i Ida Crljenica, a da bude gore, tijekom prvenstva sastav je ostao bez Lidije Oreški i Dubravke Šanko. Prva se udala, a druga je otišla na, kako se u ono vrijeme govorilo, privremeni rad u Njemačku. Jasno je da ih nije bilo lako nadomjestiti, štoviše, to je bilo gotovo nemoguće. Nije bilo igračica takve kvalitete, one mlade su tek stasale, trebalo im je nužno razdoblje za sazrijevanje, a vremena praktički nije bilo. Utakmice su se nizale, a bodovi odlazili na druge strane. Od mlađih je osobitu pozornost izazivala Željka Maras, koja će kasnije potvrditi svoju veliku darovitost. Ekipa je školarinu mlađih skupo plaćala rezultatima, Riječanke su se u takvoj postavi itekako načekale pobjede.

Prva je, naime, ostvarena tek u šesnaestom kolu kada je svladana "Trešnjevka" 6:5. Do tada je u biti sve već bilo gotovo, konkurenca je odmakla, a ostaje zapamćeno da je oproštajna prvoligaška utakmica odigrana s novim

prvakinjama iz zagrebačke "Lokomotive", koje su bez problema pobijedile čak 18:7. Na oproštaju nije bilo Mirjane Miočić, koja je jednostavno otišla na godišnji odmor u Ameriku. Klub je reagirao tako da joj se zahvalio i oprostio se s njom. Isključena je iz kluba.

Dres "Zameta" u ovom oproštajnom prvoligaškom prvenstvu nosile su Zuber, Đuknić, Maras, Tučić, Mijolović, Džida, Milinović, Tambić, Trošić, Gojković, Lipković, Milovčić i Miočić. Vidljivo je koliko je tu bilo mlađih igračica, koje jednostavno nisu mogle odgovoriti teškim prvoligaškim zahtjevima i nije bilo teško pogoditi da će ova postava napustiti Prvu ligu.

Marljivi predsjednik Drago Crnčević teško je primio neuspjeh kao i tajnik Momčilo Rajačić, kasnije itekako zapažen u čelništvu Rukometnoga kluba "Kozala". Ispadanje koje se moglo prepostaviti ponukalo je Crnčevića na ostavku.

Riječ je o čovjeku koji je ostavio dubok trag u riječkome sportskom i društvenom životu, pamte ga brojni naraštaji. U rukometne je vode ušao 1965. godine, bio je i na čelu Predsjedništva Rukometnoga saveza Rijeke, a na

čelu Zamećanki čak šest mandata. Jedan je od pokretača izdavačke djelatnosti u Rijeci, a bio je i dugogodišnji ravnatelj gimnazije na Sušaku, direktor tada uspješnoga Izdavačkog poduzeća "Otokar Keršovani". Bio je i direktor Narodnoga kazališta Ivana pl. Zajca te urednik Riječke revije. Dobitnik mnogih nagrada i priznanja, Drago Crnčević je itekako potvrđio da sport i kultura mogu zajedno.

Trener Simo Kosanović nije morao tražiti neke velike alibije za neuspjehe, očiti razlog bio je opet odlazak kvalitetnih i bitnih igračica, što se na duži rok pokazalo neneadoknadinim. O svojim problemima porazgovarao je s Renom Vinekom,

Branka Žuber

Drago Crnčević

tadašnjim cijenjenim novinarom "Sportskuh novosti", što je dokumentirano u uspješnoj knjizi "50 godina riječkog rukometa" poznatoga rukometnog radnika, entuzijasta i novinara, pokojnoga Petra Ogurlića.

– Izgubio sam živce, kume. Teško je raditi s djevojkama. Taman nešto stvoriš, a one se ili udaju ili se naljute. Nikad kraja brigama – žalio se stručnjak koji je sa Zamećankama prolazio rukometne Scile i Haribde tijekom utakmice Riječanki s prvakinja iz "Lokomotive". Šalio se na račun svoga izgleda i markatnih brkova govoreći da je nešto radi mode, a nešto zbog muke.

– Mora se s njima i oštro, trebam i podviknuti. Dobre su to djevojke, ali moraš im stalno "trubiti". Mi na treningu radimo jedno, a one na terenu nešto drugo.

Kako je ostajao bez igračica, jednom za drugom, dodao je: "Trebala bi mi "štanc mašina" za proizvodnju igračica."

– Nikad dosta, "naštančaš ekipu", a pola ih ode. Eto, pogledajte ove ovdje. Igramo s jednom vanjskom, Gordanom Čorak, a spremali smo se da ćemo igrati s tri. Nekoliko dana prije početka savezne lige glavna "topnica" Lidija Oreški otisla je u Njemačku na rad. I što da radim, da se ubijem? A Nada Škobić, jedna od glavnih pucačica, napustila nas je zbog obveza na Medicinskom fakultetu. Pa što da učinim? Da ih naštancam? To ne ide tako. Mukotrpan je to posao, traje mjesecima, a za čas sve može pasti u vodu. Eto, tako je to, kume, grdiš i gladiš. Veseliš se i ljutiš se. Dobre su to djevojke ... – govorio je o svojim igračicama Simo Kosanović.

I njegove riječi, epizode o kojima je govorio, muke i nevolje, govore o tadašnjem vrhunskom sportu koji je imao čari i romantiku. Kao da čovjek gleda neke epizode slavne TV serije "Velo misto" u kojima se priča o prvim godinama nogometnika "Hajduka", o silnom entuzijazmu, ljubavi prema sportu, amaterizmu koji se podrazumijeva. Epilog svega je zaključenje prvoligaškog ciklusa, na novi će se čekati gotovo dva desetljeća, tek nakon raspada Jugoslavije, nastankom Hrvatske, u novoj hrvatskoj Prvoj ligi bit će i "Zamet".

Simo Kosanović

POVRATAK U DRUGU LIGU

Zamećanke su se ispadanjem iz Prve lige vratile u već pomalo zaboravljeni drugoligaški labirint.

Umjesto na prvoligaškoj sceni, Simo Kosanović je svoje protagonistice vodio na drugoligaškoj pozornici, koja je iz godine u godinu bila sve manje zanimljiva javnosti, pa su tako u sjeni zanimanja riječke javnosti bile i rukometnašice. U toj prvoj drugoligaškoj godini njegova je ekipa na koncu zauzela drugo mjesto. Ispred njih bila je tek prvoplasirana "Podravka". Tanka nit koja dijeli radost zbog uspjeha od uzdaha zbog neostvarenog cilja, u ovom slučaju promocije, za Zamećanke se sastojala od dva boda u prvenstvu u kojem su zabilježile četiri poraza i samo jednoga koraka iza prvoplasiranih koprivničkih protivnica.

Nedostajala im je tek jedna pobjeda u prvenstvu u kojem su bile uspješnije poslije prvoga dijela, kada su bile dva boda ispred "Podravke". Nastavak je, međutim, bio druga priča, napravile su korak natrag, taman toliko da se ne ostvare njihove želje. Još su se nekako uzdale u tuđu, inače varljivu pomoći, a kada se to nije ostvarilo i kada mostarska "Lokomotiva" nije svladala

Rukometnice Žameta 1975. godine

Stoje: Oreški, Gojković, Maras, Žuber, Miloš, Ban, Tučić;
čuće: Trošić, Mijolović, Lipković, Džida, Milinović

"Podravku", sve je ostalo samo na razmišljanjima o propuštenom, ponajprije o utakmici u Ivanić Gradu, gdje ih je porazio "Ivanić", tada jedna od ekipa iz donjeg doma ljestvice. Ti bodovi su se pokazali nenadoknadinama za "Zamet", koji je dugo vodio u tom prvenstvu, ali na kraju nije izdržao. Na koncu je "Osijek" imo 34 boda, a "Zamet" samo bod manje.

Za riječku ekipu nastupale su Zuber, Đuknić, Maras, Lipković, Džida, Mijolović, Tambić, Oreški, Gojković, Milovčić, Tučić, Milinović i Trošić. Iza svega ostali su i repovi, naprimjer neigranje Mirjane Miočić, koja je imala tek 21 godinu i iza sebe prvoligaško iskustvo, zbog iskrenja uobičajenih u sportu, o čemu je tada i javno govorila.

– Ne igram u "Zametu", ne igram nigdje drugdje iako bih još mogla igrati. Zapreka da nastavim karijeru ne postoji. U "Zametu" me ne žele, ali mi ne daju da igram u nekome drugom riječkom klubu. Što mogu, moram prerano završiti karijeru – govorila je ova borbena igračica, riječka Dalmatinka. Jasno da je bilo nesporazuma, među kojima je bio njezin već spomenuti odlazak u Ameriku, kada se vodila borba za ostanak: – Kakav najteži trenutak? Otišla sam u Ameriku onda kada sam dobila vizu.

Što se tiče uzroka nervoze i potonjeg sukoba, ona ih je vidjela u slabim rezultatima i nedostatku bodova za ostanak.

– Možda je bilo je nesporazuma, ali gdje ih nema?! Mislim da je svemu kriva naša pozicija u prošlom prvenstvu, bile smo nemoćne napraviti bilo što i ostati u Prvoj saveznoj ligi. Zbog toga je dolazilo do nervosa i svađa. Od nas starijih (zamislite, s 21 godinom!) tražilo se da napravimo najviše. Nisam se uvijek mogla suzdržati na opravdane i neopravdane kritike. Reagirala sam. Da mi se danas osvećuju? Ne daju mi igrati čak i u nižerazrednom natjecanju. Kojim pravom? – pitala se igračica koja se nakon svega tako razišla sa svojim matičnim klubom. Objasnjavała je kako prema "Zametu" nema nikakvih obveza, već da Klub ima obveza prema njoj.

Momčilo Rajačić i Božidar Lukež

Iduće prvensvo bilo je još dramatičnije, i ta velika sportska drama opet je za "Zamet" imala nesretan završni čin. Riječanke su imale meč loptu, te 1976. godine priliku vratiti se u Prvu ligu u svojoj posljednijoj utakmici s ljubljanskom "Olimpijom". Bila im je nužna pobjeda protiv suparnica kojima bodovi nisu bili ni izbliza tako potrebni budući da su završile natjecanje u sredini ljestvice.

No Riječanke nisu uspjеле ostvariti potreban pun pogodak, uzele su samo jedan bod, što je u takvom odnosu snaga bilo ravno porazu. Osječanke su bile bolje u gol razlici, i to itekako bolje u toj dramatičnoj mrtvoj utrci na kraju koje su ostale samo priče kako je i gdje je zec pobjegao u šumu umjesto da je, toliko čekan, završio na ražnju. Spominjala se pritom vrlo često utakmica u dvorani "Dinko Lukarić" na Kozali kada je odigrano samo neriješeno, 14:14, poslije se pokazalo da je taj zlata vrijedan bod otisao iz Rijeke, a pritom su domaće imale još čitav niz neiskorištenih sedmeraca sa suparnicama koje su na koncu bile pet bodova iza njih. Od čak devet najstrožih kazni, uspjele su realizirati samo tri, Tambić, Mijolović, Gojković i Maras jednostavno su propuštale te velike prilike za golove.

Igračica više tada je za Zamećanke bila problem više, jednom nisu iskoristile niti dvije igračice više u igri. Štoviše, istarske gošće su s dvije igračice manje uspjele povesti 14:13 pa je spašavan bod s "labudicama" iz Labina, koje se, kao i Ljubljjančanke, uopće nisu borile za to prvo mjesto. U toj istoj sezoni "Kvarner" nije uspio ostati u Prvoj ligi, a neuspjeh promocije Zamećanki je na kraju zaokružio sliku neuspjelog proljeća riječkoga rukometa.

Ekipu je ovaj put vodio Branimir Čutić, poznato riječko rukometno ime, nekadašnji igrač "Zameta", svojedobno pomoćnik legendarnoga Vlade Štenzela u "Kvarneru", trener brojnih klubova koji se i kasnije vraćao u "Zamet". Ekipu su činile Zuber, Đuknić, Maras, Morsi, Golja, Ikač, Radovčić, Ivošević, Utković, Oreški-Hibšer, Gojković i Pašić.

Veteranke na turniru 1976. godine

Ekipa Žamečanki u Drugoj ligi 1977.

MEMORIJALNI TURNIR “VITTORIO DROG”

U rujnu 1976. preminuo je istaknuti društveno - politički i sportski radnik, potpredsjednik RK “Zamet”, ženske ekipa, Vittorio Drog. U sjećanje na toga vrijednog sportskog djelatnika te prvoga potpredsjednika ŽRK “Zamet”, ustanovljen je memorijalni turnir koji nosi i njegovo ime - “Vittorio Drog”.

Prvi turnir održan je 20. kolovoza 1977. uz sudjelovanje Rudara iz Labina, Zameta, Trešnjevke (Zagreb) i Alpresa iz Železnika. Poredak ekipa: 1. Rudar (Labin) 4, 2. Zamet 4, 3. Trešnjevka 2 boda, 4. Alples bez bodova. Za najbolju igračicu proglašena je Lorena Beučić (Labin), najbolja vratarka bila je Branka Zuber (Zamet), a najbolji strijelac Željka Maras (Zamet).

Drugi memorijalni turnir “Vittorio Drog” održan je 4. ožujka 1979. godine. Na tom turniru su također sudjelovale četiri ekipa. Poredak: 1. Lokomotiva (Zagreb) 4 boda, 2. Zamet 4, 3. Rudar (Labin) 2 i Olimpija 2 boda. Zanimljivo je da su sve ekipa doživjele poraze. Za najbolju igračicu proglašena je Željka Maras (Zamet), za najbolju vratarku Ana Titlić (Lokomotiva), a najbolji strijelac turnira bila je Lorena Paliska (Rudar).

Treći memorijalni turnir “Vittorio Drog” održan je 22. ožujka 1980. godine. Pobjednice su bile “rudarke” iz Labina s 4 boda, Zamet 2, Olimpija (Ljubljana) 2 i Turnić bez bodova. Najbolja igračica bila je Evelina Galo (Rudar), najbolja vratarka Vida Stipanović, najbolji strijelac Suzana Gustin (obje Zamet).

NA KORAK DO PRVE LIGE

Rukometašice “Zameta” nastavile su i 1977. godine voditi mrtvu utrku za plasman u Prvu ligu. I ovaj je put ekipa koju je vodio trener Branimir Čutić bila drugoplasirana u tom rukometnom “fotofinišu”. Ispred njih bila je ekipa iz susjedstva, labinski “Rudar”. To tradicionalno sportsko rivalstvo klubova s rukometnom tradicijom ovaj put je rezultiralo epizodom kojom su se veselile tamošnje “labudice”, sastav koji je izbacio niz poznatih imena među kojima je bila i, godinama vezana za Rijeku, nekadašnja reprezentativna golmanica, višegodišnja trenerica Zamećanki Adrijana Prosenjak.

Labinske rukometnice prvo su za jedan jedini bod pretekle Zamećanke i onda su na kvalifikacijama napravile dodatan odlučujući korak, bile su prve na turniru u Beogradu što je bila ulaznica za elitni razred tadašnjega ženskog rukometa.

Riječanke su mogle samo liječiti rane, ali kada je već ostvaren uspjeh "Rudara", primile su ga sa simpatijama tim prije što su njihove konkurentice kao domaćice igrale u kozalskoj dvorani budući da svoje nisu imale. Riječanke su mogle samo žaliti za propuštenim bodovima, utakmicama u kojima su im uspjesi prošli kroz prste kao voda, što ih je stajalo nastupa na kvalifikacijskom turniru. Misli se tu na dva poraza od ukupno četiri koje su inkasirale u prvenstvu, posrtajima od "Aplesa" te "Partizana" iz Rajića. Inače, Riječanke su kao i njihove labinske konkurențice imale ukupno isti broj pobjeda, čak sedamnaest. Skupo ih je stajao jedan jedini poraz više.

Tu nezahvalnu titulu drugoligaških prvakinja ponijele su Zuber, Đuknić, Maras, Morel, Radović, Ivošević, Utković, Oreški-Hibšer, Gojković, Ban, Džida, Pešić i Milović.

No 1977. će godina ostati zlatnim slovima upisana u povijest Zamećanki jer je nada Kluba, riječkoga, hrvatskoga i ondašnjega jugoslavenskog rukometa bila kapetanica reprezentacije omladinskih prvakinja svijeta. Na prvenstvu u Rumunjskoj, u finalu je svladana velesila kakav je bio tadašnji SSSR 16:13 u dramatičnoj utakmici poslije produžetaka nakon što je bilo 8:7 na poluvremenu te 13:13 u redovnom tijeku igre, a na koncu 16:13. Prije toga sastav mladih Jugoslavenki je redom pobjeđivao Norvešku 20:13, Dansku 16:14 i Njemačku 12:11 te potom Mađarsku čak 18:11. Biti kapetanica buduće svjetskoj zvijezdi kakva je Svetlana Kitić najbolje govori o Željkinim kvalitetama. Uz Željku Maras u toj reprezentaciji bila je i jedna od labinskih konkurenćica "Zameta", Ornela Paliska.

Trener reprezentacije Vinko Kandija, čovjek koji je neupitno jedan pod najvećih stručnjaka u povijesti rukometa, ne samo hrvatskoga i u tadašnjoj Jugoslaviji nego i općenito, itekako se nahvalio ove igračice, komplimenti s meritornije adrese nisu joj ni bili potrebni.

Branimir Ćutić

– Maras je sigurno najkompletnija igračica današnje juniorske reprezentacije – govorio je još uoči nastupa reprezentacije u Rumunjskoj slavni rukometni inovator, fanatik ove igre u najpozitivnijem smislu riječi i stručnjak kakvih je malo. – Njezina najveća vrlina je sjajan pregled igre pa je tako dobra organizatorica, sjajna šuterica, odlična igračica obrane. Osim toga, vema je disciplinirana, radina, ambiciozna.

Željka je rođena 1958. godine u Rijeci, odigrala je čak i nekoliko utakmica u seniorskoj reprezentaciji. Ova studentica ekonomije u svijetu sporta prvo se okušala u atletici i nakon skoka udalj doskočila je u rukomet.

Željka Maras, kapetenica Omladinske reprezentacije Jugoslavije i članica RK "Žamet" - omladinska prvakinja svijeta 1977. godine u Rumunjskoj

Svjetske omladinske prvakinje 1977. godine
Riječanka Željka Maras u reprezentaciji Jugoslavije

– Voljela sam mnoge sportove, ali niti jednog trenutka nisam se pokajala što sam izabrala rukomet. Na početku karijere nisam imala neki idol, ali sam oduvijek cijenila Dragicu Palaversu, željela sam igrati kao ona. Normalno, željela sam uspjeti u sportu te putovati na Olimpijske igre 1980. godine u Moskvu – govorila je tih dana Željka Maras, pred kojom je bila blistava rukometna budućnost. – Studij mi je, međutim, ipak ispred svega. Nastojat ću diplomirati navrijeme kako bih se tek tada potpuno mogla posvetiti rukometu.

Odlične igračice i svjetske prvakinje: Željka Maras, Deana Gizdić i Svetlana Kitić

Ubrzo poslije toga svjetskog uspjeha juniorki, Željka je sa suigračicama, spomenutom Kitićkom, Deanom Gizdić, Zoricom Vojnović, Vesnom Milošević i Spomenkom Vukajlović, bila uključena u seniorsku selekciju koja je nastupala na Svjetskom prvenstvu B skupine u Njemačkoj. Ta je selekcija ostvarila pun pogodak, osvojila je prvo mjesto nakon što je u finalu svladala Poljsku 22:17 u produžetcima, jer je u redovnom tijeku odigrano 17:17.

Željela je, naravno, da se njezin “Zamet” opet vrati na prvoligašku pozornicu, no ona i suigračice tu radost nisu doživjele. Te iste godine na stadionu Zameta održano je prvenstvo osnovnih škola te je “Ivan Ćiković – Beli”, ustvari ekipa Zamećanki, bio najbolji u Hrvatskoj. To kao i afirmacija

Željke Maras potvrdili su kako se u Rijeci itekako vodi računa o radu s mladim igračicama. Među vratnice, na tome je školskom prvenstvu, stala Ljerka Krajnović, kasnije poznata reprezentativka, koja je mnogo godina potom pod vodstvom proslavljenoga senjskog trenera Josipa Šojata s "Podravkom" postala i klupska prvakinja Europe.

Ekipu je vodilo nezaobilazno riječko rukometno ime, veliki rukometni entuzijast i znalač Vojimir Turak, a nastupale su još Branka Budimir, Ljiljana Šegon, Ana Barišić, Ljiljana Krekić, Gordana Gunja, Miljenka Smilović, Milica Kozarac, Tijana Stojčević, Denis Staničić...

PRVAKINJE DRUGE LIGE BEZ PRVOLIGAŠKOGA STATUSA

Kao u onom vicu o dobroj i lošoj vijesti, rukometašice "Zameta" te su 1978. godine uspjеле osvojiti prvo mjesto u Drugoj ligi, ali su zapele na drugoj, odlučujućoj stepenici. Igračice trenera Branimira Čutića na kvalifikacijskom turniru zauzele su treće mjesto i nisu se uspjele vratiti u Prvu ligu.

Riječanke su djelovale izuzetno uvjernjivo u drugoligaškoj utrci kroz koju su jurile kao ekspres, nedostižno za konkurenčiju. Brojke ne kažu sve, ali mogu poručiti puno toga, pa dovoljno govori činjenica da su na koncu prvenstva imale golemih devet bodova ispred vječitih rivalki iz koprivničke "Podravke". Riječanke su završile prvenstvo s 19 pobjeda i tek dva poraza, ali je tada počeo problem na obrani "diplomske radnje" za ulazak u Prvu ligu. Turnir se igrao u Novom Mestu, bio je velika prilika za ekipu da vrati klub u elitni razred napušten prije nekoliko godina. Igrale su u dvorani koju su vrlo dobro poznavale jer su tu često gostovale i očekivalo se od njih da će nastaviti pružati igre na razini onih iz drugoligaškog natjecanja što će biti adekvatna lansirna rampa za let k uspjehu.

No one su, međutim, krivo zakoračile u kvalifikacije, pale su već na prvom ispitu. "Mladost" iza Banje Luke ih je svladala 9:8. Izvješća govore da ekipa ni izbliza nije sličila onoj iz ligaških nadmetanja, djelovala je bezidejno, anemično.

"Ispravak krivog navoda" s "Vesnom" iz Sombora nije uspio, Riječanke su doduše prišle na samo gol zaostatka, ali su na kraju svladane 14:16. "Vesna"

Rukometni klub "Zamet" - najbolja ekipa Druge savezne lige rukometašica - zapad u sezoni 1977. /78. - nije uspjela u kvalifikacijama za Prvu ligu s trenerom Branimiroom Ćutićem, predsjednikom kluba Dragom Crnčevićem i tehnikom Vojom Podgorcem

i "Mladost" ušle su u Prvu ligu, Riječanke su bile trećeplasirane, sa samo dva boda ispred "Danilovgrada".

Te je godine Željka Maras zaigrala na Svjetskom prvenstvu i bila u reprezentaciji Jugoslavije koja je na koncu bila petoplasirana, čime je ostvarila plasman na Olimpijske igre u Moskvi 1980. godine.

U toj sezoni punoj lijepih obećanja, koja su ostala neispunjene želje, za "Zamet" su nastupale Zuber, Đuknić, Maras, Švast, Ban, Morsi, Ikač, Ivošević, Krekić, Golja, Gojković i Pašić.

Nova drugoligaška sezona u ping-pong nadmetanju na relaciji Rijeka – Koprivnica ovaj put nije bila uspješna za zametsku ekipu, znatno pojačana "Podravka" na kraju je bila najbolja. Riječanke su doduše poslovično već sudjelovale u toj borbi za prvo mjesto, ali su zaostale za "Podravkom" čak četiri boda. Nadmetanje su odlučili izravni sudari u kojima su navijači "Zameta" mogli samo uzdisati jer je "Podravka" pobijedila i u Korivnici i u Rijeci, i to su bila dva od ukupno četiri poraza Riječanki u tom prvenstvu.

U tom natjecanju završenom te 1979. godine karakteristično je što je trener Branimir Čutić za kormilom imao itekako puno problema. Jednostavno, iz obiteljskih su razloga prestale igrati Milka Švast, Jagoda Poljičanin, Jadranka Mijolović i Senka Utković-Subotić. Uz to, dugogodišnja golmanica Branka Zuber je otišla u labinski "Rudar". Da sve bude gore, Željka Maras se razboljela, nije igrala u posljednjim kolima prvenstva. Ne treba isticati kakav je to bio hendičep za riječku ekipu. Trener se morao snalaziti kako je mogao, ubacivao je u igru mlađe, neiskusne igračice, koje su opravdiale povjerenje. Među njima je bila i buduća zvijezda, golmanica Ljerka Krajnović, kasnije reprezentativka, klupska europska prvakinja s "Podravkom".

Riječanke su u tom prvenstvu u sastavu imale ove igračice: Pašić, Đuknić, Maras, Smoje, Barišić, Morsi, Ikač, Ivošević, Krekić, Poljičanin, Gustin i Krajnović. Nažalost, klub je tada nakon visokih letova krenuo "po lojtrici dol". Riječanke su od borbe za vrh pale na sedmo mjesto, a prvoplasirana "Podravka" bila je najbolja ostvarivši sve 22 pobjede. U vrlo jakoj konkurenciji Riječanke su prvenstvo te 1980. godine završile u znatno izmijenjenom i

Povodom 30 godina rukometa u Rijeci, priznanje prima jedna od najboljih rukometašice Rijeke svih vremena - Marija Malik

pomlađenom sastavu, što se odrazilo na rezultate. Pritom su doživjele ukupno trinaest poraza u 22 nastupa što je ilustrativan podatak. Dosta je reći da je ekipa ostala bez prvoga imena – Željke Maras.

Najbolja riječka rukometkašica odlučila je promijeniti sredinu, otputovala je u Ljubljani, prešla je u "Olimpiju". Trener Čutić i njegova desna ruka tehniko Vojo Podgorac sudarali su se i s drugim problemima, kasnile su isplate, novaca nije bilo dovoljno. Riječanke su u tom prvenstvu, što je i normalno za mladu ekipu, imale kompleks domaćeg terena kada su se morale iskazati pred svojim navijačima. Kritičari su nakon utakmice u kojoj je osvojen bod s Velenjem, iako je zaostatak bio značajna četiri gola, spominjali Ljiljanu Krekić, koja je na gostovanjima "žarila i palila", ali bi doma igrala rezervirano s tek nekoliko pokušaja udarca na gol i isto tako i Suzanu Gustin, koja se nije primjećivala osim kod izvođenja sedmeraca. Pohvale je primala organizatorica igre Tea Morsi, koja je igrala dobro, uz to je pokazivala zavidnu borbenost, izgarala je na parketu. Pohvaljena je i Branka Lencović, iskusna rukometkašica čiji su golovi stizali baš kada je trebalo, a onaj u posljednjoj sekundi bio je rukometna poslastica.

Tea Morsi

Suzana Gustin

– Uđem u svlačionicu na poluvremenu i počnem pričati – komentirao je Branimir Čutić kako se njegova ekipa uspjela spasiti od izglednog poraza.
– Gubimo s četiri gola razlike i normalno je da se ljutim. Povisim glas, objašnjavam, a one šute. Kao da se to njih ne tiče. Promijenim taktiku. Snizim glas i tražim od njih veću angažiranost u drugom poluvremenu. Opet ista situacija. Ni sam ne znam kako se ponašati s djevojkama. No, u svakom slučaju, zadovoljan sam bodom.

U ovom prvenstvu zaključenom osvajanjem sedmoga drugoligaškog mjesta, za "Zamet" su

igrale Stipanović, Lencović, Vunak, Sapotnik, Morsi, Subotić, Ivošević, Krekić, Smilović, Demo, Gustin, Barišić, Krajnović, Jurić i Jovanović.

SREDINA LJESTVICE POSTAJE REALNOST

Rukometašice "Zameta" i njihov trener polako su počeli odustajati od borbe za drugoligaški vrh i privikavati se na sredinu ljestvice – to je bila i njihova stvarnost u prvenstvu koje je 1981. godine Klub završio na šestome mjestu. Stepenicu iznad njih

bila je ljubljanska "Olimpija", klub u koji je otisla najveća riječka uzdanica Željka Maras. Sa svojim novim klubom došla na duel u Rijeku, dala je četiri gola svojim donedavnim suigračicama, ali nije spasila Slovenke od poraza. Pamti se da je "Zamet" pobijedio 23:22. Željka se iskazala u drugom

međusobnom susretu kada su Ljubljjančanke pobijedile, a ona je bila zvijezda toga susreta. Riječka ekipa u ovom prvenstvu nije više imala Gordana Ivošević, a pojačala se Puljankom Gordonom Sapotnik. Ekipa Branimira Čutića, za brojne prijatelje samo Braneta, osim spomenute u ovom prvenstvu imala je na raspolaganju sljedeća imena: Stipanović, Lencović, Vunak, Morsi, Subotić, Krekić, Gustin, Barišić, Krajnović, Silov i Simčić.

Iduću godinu cijeli riječki i tadašnji rukomet potresla je pogibija velikoga igrača, riječkoga Karlovčanina Jurice Lakića koji je kao i Damir Čavlović došao na obale Kvarnera sa slavnim trenerom Vladimirom Štenzelom. Slavni "Đovi" Čavlović u bogatoj karijeri poslije je bio i trener Zamećanki.

Do promjena je došlo i na terenu, odnosno na klupi. Ekipa Zamećanki nije dobro odgovorila u izazovima tada formirane Prve B savezne lige, zavšila je prvenstvo na sedmome mjestu, imala je čak deset poraza u 22 nastupa. Ceh je, naravno, platio trener, za kormilom ga je nakratko zamijenio njegov prvi

Jelka Krajnović u razgovoru s novinarima - Stojancem (HTV) i Duvnjakom (NL)

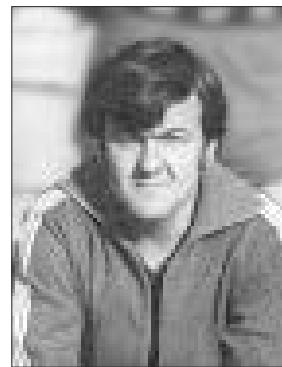
asistent Andrija Barin, a onda je vodstvo riječkih rukometnika prepusteno Josipu Božiću, jednom od poznatih ovdašnjih rukometnih imena. Riječanke su tada imale i najbolju rukometnicu grada, riječ je o vanjskoj igračici Suzani Gustin. Rukometni savez Rijeke ngradio ju je kao najbolju igračicu, a uz nju i rukometnica Zamećanina s Kozale Darka Dunata, puno godina potom i trenera Zamećanki.

Ekipa "Zameta" u tom je prvenstvu na raspolažanju imala postavu: Krajnović, Pocedić, Vukank, Demo, Sapotnik, Morsi, Subotić, Smilović, Krekić, Gustin, Barišić i Simić.

Spominjana Suzana Gustin ostala je zapamćena u idućem prvenstvu, u kojem su Riječanke "spašavale živu glavu". Te 1983. godine u utakmici za ostanak s tradicionalnim rivalkama iz "Podravke" ona je dala gol odluke za pobjedu 26:25. To je bio njezin šlag na tortu, u tom susretu je ostvarila košarkašku brojku od čak petnaest golova. Riječanke su na kraju bile desete, od svoja 22 nastupa čak polovinu završile su porazom. Ekipu je preuzele poznato igračko i trenersko ime Marijan Seđak. Nekadašnji vanjski igrač "Kvarnera" iz vremena Vlade Štenzela nastavio ih je voditi dok nije preuzeo kormilo Zamećana s kojima je 1987. godine slavio ulazak u Prvu ligu. Seđak već niz godina s obitelji živi u dalekoj Norveškoj, zemlji gdje je i inače bogata riječka rukometna kolonija.

U ovom prvenstvu vodio je sastav: Stipanović, Lencović, Boban, Demo, Barišić, Morsi, Janjatović, panžić, Gustin, Bence, Silov i Krajnović.

Seđak i njegove igračice ni u idućem prvenstvu nisu daleko odmakli od tadašnjih pozicija. U prvenstvu završenom 1984. godine bile su desetoplascirane, što je u biti jedna od njihovih bezbojnih drugoligaških sezona. Opet je pola od njihovih nastupa završilo porazima, no ipak su bile četiri koraka od pretposljednjeg "Alplesa". Ta

Andrija Barin

Marijan Seđak

će godina ostati zapamćena po pojavi Rade Ciganović, klasne igračice koja će poslije žariti i paliti na mnogim terenima, postati hrvatska reprezentativka, jedna od Zamećanki koje su itekako obilježile povijest ovoga kluba.

Igrale su Stipanović, Demo, Smolić, Janjatović, Pavičić, Črnjac, Barišić, Morsi, Starčević, Bence, Gustin, Panžić, Ciganović, Lovković, Silov i Krajnović.

Ono što je bilo spremano, to se dogodilo 1985. godine, nakon desetljeća zajedništva razdvojili su se muški i ženski rukometni klub "Zamet". Od tada do danas

oni idu svaki svojim putem iako djeluju praktiči u susjedstvu. U siječnju te godine održana je godišnja Skupština "Zameta", na kojoj je iznesen prijedlog o podjeli na muške i ženske klubove, što je i prihvaćeno. Bilo je tu svega, ponajviše glavobolje čelnika nakon već poslovičnih finansijskih dugovanja. U tadašnjoj golemoj inflaciji dug je iznosio čak pola milijarde ondašnjih dinara.

Što se sportskih rezultata tiče, Zamećanke i njihov trener Marijan Seđak na terenu nisu stvarali neke velike valove, opet su bili negdje oko sredine ljestvice. Zamećanke su prvenstvo zaključile na šestome mjestu, isti im je omjer pobjeda i poraza, ali su bile nešto bolje nego prethodne godine jer su pobjadama uspjеле dodati i dva remija. Opet su se pojavila nova imena, mislimo tu ponajprije na Gordana Salopek, igračicu koja je jedna od onih koje zaslužuju spominjanje.

Za Zamet su igrale Smolić, Ciganović, Pavičić, Crnac, Salopek, Morsi, Možnik, Šverko, Gustin, Panždić, Agbaba, Stipanović, Kažić i Silov.

*Detalj s utakmice u dvorani na Kozali.
Rada Ciganović u akciji*

MUŠKI NAPRIJED – ŽENE STOJ

Razdvajanje Muškoga i Ženskoga rukometnog kluba "Zamet" počelo je davati svoje rezultate. Dok su oni za rukometaše bili slatki i slasni, rukometašicama "Zameta" slijedile su godine kada će morati gutati kiselo grožđe, klub je u biti životario. Rukometaši su formirali snažnu i ambicioznu upravu i ostvarivali rezultate koji će ih dovesti u Prvu ligu. Organizirane su i velike priredbe u Rijeci, poput Trofeja Jugoslavija 1986. godine na kojem je baš Jugoslavija s izbornikom Zoranom Živkovićem bila prvak, te godinu dana kasnije nezaboravno Svjetsko juniorsko prvenstvo s novim "zlatom".

Najbolje riječke rukometašice morale su se pomiriti sa životom u sjeni "velike braće" životareći u Drugoj ligi. Osim toga, MRK "Zamet" odvukao im je i trenera, pozvao je Marijana Seđaka koji je 1987. godine s Riječanima ostvario prvoligašku promociju. Zamećankama je za kormilara stigao Sandro Bogojević, a ekipa je ostvarila solidan plasman. Istina, zaostala je čak deset bodova za prvakinjama iz "Bane Sekulića", ali bila je četvrta.

RK "Zamet" Rijeka, mlade veteranke - Umag, 1987. godine.

Stoje slijeva: trener Jerger, Gesmundo, Stipanović, Sedžak, Hibšer, Srok, Krizman, Subotić
Čuće: Žuber, Čubranić, Diđa-Švast, Beno, Rakocija, Maraska i Jukić

Za Bogojevićevu ekipu nastupale su Smolić, Pavičić, Ciganović, Salopek, Morsi, Silov, Šverko, Gustin, Kažić, Panždić i Agbaba.

Iduća godina, 1987., obilježena je Svjetskim juniorskim prvenstvom u Dvorani mladosti, natjecanjem koje i dan danas s uzdasima spominju brojni ovdašnji ljubitelji sporta. Svakodnevna su događanja kao magnet privlačila brojne gledatelje u Dvoranu mladosti, koja je bila puna "kao kutija šibica". Nezaboravni su ambijenti stvoreni na ondašnjim tribinama, klupama i snogu, pogotovo u polufinalnim i finalnim pobjedama, prvo sa SSSR-om, potom u finalu sa Španjolskom (28:26). Riječani su pri pobjedi izabranika izbornika Kasima Kamenice pobrali silne komplimente, a osim organizatora imali su i svoje junake na terenu. To je bio pivot Alvaro Načinović, koji je kasnije imao i blistavu seniorsku karijeru te golman Željko Hornjak, drugi Zamećanin koji je na mala vrata ušao u reprezentaciju i postao as iz rukava, sjajnim obranama je dizao gledatelje na noge i bio je jedan od pokretača osvajanja titule svjetskih prvaka na Trsatu.

Rukometašice "Zameta" te su godine svjedočile promociji svojih muških kolega u Prvu ligu, dok se kod njih događao silazak na ljestvici. Otišao je Sandro Bogojević, za kormilo je doveden Zdenko Šantić, a njegova je ekipa ostala na kraju bliže dnu nego vrhu ljestvice, osvojila je sedmo mjesto. Pamti se i priča iz te godine o navodno sigurnom dolasku Josipa "Pepija" Samaržije u Rijeku. Dugogodišnji trener ženske rukometne reprezentacije, međutim, usprkos najavama nikada nije stigao. U donekle izmijenjenom sastavu Riječanki igrale su K. Smolić, Pavičić, Črnac, Salopek, Ž. Smolić, Silov, Možnik, Ciganović, Gustin, Bogojević, Slamek i Panžić.

Zdenko Šantić

Iduće godine promijenjeni sastav Zamećanki imao je drugoligaških problema, a rukometaši su nakon brojnih peripetija ostali prvoligaši. Iako su u Kaću dobli ključnu utakmicu s "Jugovićem", kojoj sam svjedočio baš u društvu Rade Ciganović i ostalih riječkih igračica jer sam putovao s njima, Zamećani su "zapeli" zbog neplaćene kotizacije. Raspletanju toga čvora svjedočio sam na koncu u beogradskom hotelu "Srbija", gdje je tada održana skupština

Rukometnoga saveza Jugoslavije. Zamećani su ušli s jakim sastavom uprave, vijećanje je na koncu završeno solomunskim rješenjem: proširena je Prva liga i u njoj su ostali i "Zamet" i "Jugović".

Zamećankama to prvenstvo nije bilo ni uzbudljivo ni ugodno kao njihovim muškim kolegama, one su preživljavale pri dnu, daleko od središta pozornosti. Na kormilo je stigao Eduard Edo Šmit, nekada davno vratar "Kvarnera". Bogate rukometne biografije, u Klubu je i dan danas, brine se sa silnim entuzijazmom o razvoju najmlađih igračica. Zahvaljujući tome, prva ekipa može preboljeti odlaske važnih igračica. I onda je radio s mladima, kod njega su stasale istaknute igračice kao što su Rada Ciganović, Gordana Možnik i druge. U tadašnjoj Drugoj ligi – sjever njegova ekipa nije imala baš nekih velikih izgleda, na koncu je bila samo ispred dvojca koji je ispaо iz lige i to odmaknuta pet bodova od pretposljednjih Varaždinki i šest bodova od karlovačkog "Dubovca". Ostat će zapamćeno da je te godine zaigrala vrsna vanjska igračica Jelena Čevizović, djevojka koja je kasnije itekako dokazivala svoje znanje i talent.

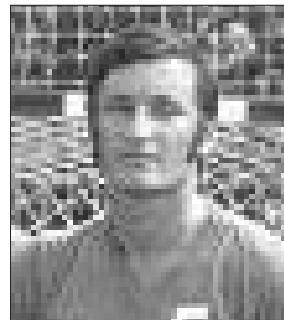
Osim nje, Edo Šmit je na raspolaganju u tom prvenstvu u sastavu imao Nikolić, Ciganović, Možnik, Maček, Pavičić, Dunović, Jovanović i Pavić.

Edo Šmit

NOVI TRENER VJEKOSLAV SARDELIĆ - MIŠO

Nova sezona donijela je novu promjenu na kormilu Zamećanki, stigao je Vjekoslav Sardelić, za prijatelje i poznanike mnogih rukometnih generacija samo Mišo, nastavnik tjelesnoga odgoja koji je davno igrao za "Zamet", bavio se i vaterpolom, a u rukometnom klubu odgojio je brojne poznate igrače, od igračica uz ostale i slavnu golmanicu Ljerku Krajnović. Veliki sportski entuzijast, rođen 1947. godine, i danas ne zaboravlja svoj omiljeni sport.

Vjekoslav Sardelić

Sezonu prije dolaska na klubu Zamećanki uskočio je na klubu rukometaša

s Mladenkom Miškovićem umjesto Marijana Seđaka ostavivši Zamećane u Prvoj ligi nakon još jednog uzbudljivog prvenstva. S riječkim igračicama napravio je pomak na ljestvici, ekipa je bila daleko od borbe za ostanak, zauzevši deseto mjesto. Riječanke su imale deset pobjeda i najavile su borbu za više pozicije u idućoj sezoni.

U njegovoj su postavi igrala imena iz prošloga prvenstva, tu sezonu u proljeće 1989. godine završile su Nikolić, Čevizović, Ciganović, Možnik, Maček, Pavičić, Dunović, Jovanović i Pavić.

Rada Ciganović

DOLAZAK VIŠNJE HRMIĆ

U novoj sezoni publici se prestavila Višnja Hrmić, igračica koja će kasnije godinama oduševljavati ovdašnje ljubitelje rukometa originalnim stilom igre na vanjskim pozicijama. S već spominjanima Radom Ciganović i Jelenom Čevizović činila je čarobni bekovski trokut Zamećanki kojemu su teško odolijevale i najbolje suparničke zone.

Višnja Hrmić

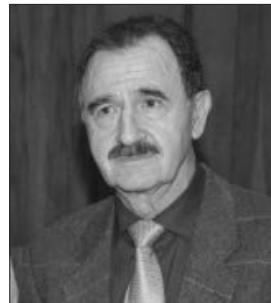
U tom prvenstvu predratne 1990. godine Riječanke su bile zapažene, osvojile su drugo mjesto. Ispred njih bila je "stara koka" iz Koprivnice, "Podravka", koja je uspjela skupiti tek dva boda više od Riječanki koje su imale 21 pobjedu u prvenstvu. Dramatično prvenstvo odlučeno je u posljednjem kolu jer su Riječanke pokleknule u Zagrebu s "Trešnjevkom", a s druge strane Koprivničanke su bile prve svladavši subotički "Spartak". Ustvari, presudan je bio međusobni duel dvije ekipe s vrha u Koprivnici, kada su domaće pobijedile 26:24 preuzevši na ljestvici primat Riječankama čiji je konačni poraz u Zagrebu samo potvrdio već ono što se događalo ranije. Osim spomenute tri vanjske igračice, trener Vjekoslav Sardelić u tom je prvenstvu na raspolaganju imao Bonetić, Grubješić, Benković, Salopek, R. Soldo, K. Soldo, Možnik, Maček, Pavičić i Krajnović.

NOVI POČETAK ZAMEĆANKI NAKON DOMOVINSKOG RATA

U to vrijeme velika politička kriza i raspad Jugoslavije kulminirali su ratom, pa je tako Hrvatski rukometni savez, provodeći odluku Hrvatskoga saveza organizacija za fizičku kulturu, prekinuo sve veze s Rukometnim savezom Jugoslavije. Od 1991./92 godine slijedilo je okretanje organiziranju vlastitih natjecanja. Zamećanke su tako sudjelovale na turnirima "Za mir i za slobodnu Hrvatsku". Dva su se igrala u Rijeci, jedan u Labinu i jedan u Puli. U konkurenciji "Turnića", "Rudara" i "Arene", prvi je bio upravo "Zamet". Održan je i turnir u Rijeci "Za slobodnu Hrvatsku 91" na kojem su nastupile gošće iz zagrebačkoga "Modea Tuinga", koje su osvojile prvo mjesto, te splitska "Visokogradnja" i "Dalma".

Zamećanke su pritom imale nova imena u sastavu, među njima i buduću reprezentativnu golmanicu Jasenku Pilepić. Tu su bile i Šuvak, Ciganović, Šarčević, Hrmić, Sergio, Možnik, Karbić, Čavlović, Čevizović, Trivunova i Plevnik.

S novom sezonom na kormilo Zamećanki umjesto dugogodišnjega poznatog trenera Vjekoslava Sardelića u Klub je došlo drugo poznato ime

Zdravko Štingl

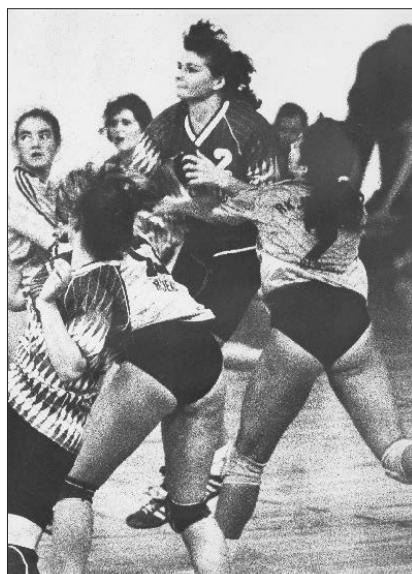

Jasenka Pilepić

– Zdravko Štingl. On je vodio ekipu Zamećanki u tadašnjoj Prvoj B ligi iako su one u to vrijeme svojom kvalitetom zasluživale viši rang.

Izvršni odbor Hrvatskoga rukometnog saveza je, međutim, mislio drukčije. Riječanke su u toj konkurenciji dokazale svoju kvalitetu, u šest utakmica postigle su šest pobjeda. Zaključile su natjecanje na prvom mjestu ispred "Trešnjevke", "INE" i "Osijeka".

Za Štenglovu ekipu nastupale su Trifun, Ciganović, Šuvak, Pejić, Grbac, Hrmić, Čavlović, Možnik, Karbić, Čevizović, Čopić i Pilepić.

Detalj sa gradskog derbija rukometašica Žameta i Turnića.

ZAMEĆANKE U REPREZENTACIJI HRVATSKE

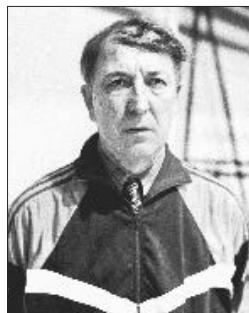
Formirala se i hrvatska reprezentacija, ranije spominjani Josip Samaržija pozvao je i dvije kvalitetne Riječanke, bekove Radu Ciganović i Jelenu Čevizović.

Klub je doživljavao promjene na klupi i u upravi. Što se vodstva tiče, novi predsjednik postao je Srđan Braco Čevizović, nakon spominjanih Vittorija Droga, Stanka Jergera, Ante Petrovčića i Drage Crnčevića.

Jelena Čevizović

Riječanke su ostale bez trenera, otišao je Damir Čavlović koji je dobio sjajnu ponudu za vođenje rukometara "Karlovca". Zamećanke su tada gostovale u Belgiji, bio sam s njima, razgovarao sam s Đovijem koji se lomio oko te punude i na kraju je prihvatio. Klub je povukao odličan potez kada je angažirao provjerenoga, sjajnog stručnjaka, Dalmatinca Slavka Bralića. Neki su nadobudni u Rijeci vrtjeli glavom kada su čuli za njegov dolazak, no slavni šjor Slavko ih je demantirao velikim znanjem, uljudnim ponašanjem te pristupom kojim je odmah postao vrlo omiljen.

Slavko Bralić

ZAMEĆANKE NA MEĐUNARODNOJ SCENI

Riječanke su sjajno odigrale u prvoligaškom prvenstvu, završile su natjecanje na trećem mjestu i izborile pravo nastupa u Liga Kupu EHF-a, što je bio najveći uspjeh njihova kluba do tada. Ispred "Zameta" su bile samo prvakinje iz "Podravke" te "Lokomotiva". Zapamćena je pobeda s "Lokomotivom" i čak devet golova Rade Ciganović.

Zamećanke - Možnik, Ćevizović, Hrmić i Baković

Marijana Prpić, igračica "Zameta" u akciji pred golom Szegeda

Osim nje, u tom su prvenstvu igrale Pilepić, Baković, Šuvak, Jakupović, Hrmić, Sergo, Zatković, Možnik, Peić, Pahor, Čevizović, Čavlović, Prpić i Karbić.

Izlet u Europu bio je uspješan, no mogao je biti i uspješniji. "Zamet" je bio zaustavljen u polufinalu sa "Szegedom", a poznati rukometni novinar i funkcijonar Petar Ogurlić rekao je da je Rada Ciganović prije njezina trećeg isključenja pogodila željeznu letvu unutar gola, ali sući nisu priznali pogodak. Ispalo je da je taj pogodak odlučio, ostali su uzdasi što nije sačuvana prednost iz riječke utakmice 24:20.

Ta 1993. godina je zapamćena po spektaklu na Trsatu gdje je hrvatska reprezentacija ugostila Španjolsku u kvalifikacijama za Europsko prvenstvo. Ambijent je bio za pamćenje, ispunjene tribine i pjesma u ritmu koji su davali "Krinejski feštari". Španjolske su igračice jednostavno ostale bez teksta, nisu mogle ništa razigranim domaćima koje su slavile čak 23:11 pred 3500 gledatelja. Riječani su posebno bili ponosni što su uspjeh stvarale i dvije njihove miljenice, sjajna golmanica Ljerka Krajnović te Rada Ciganović, možda i prvo ime susreta odličnom igrom u obrani i u napadu, čemu je pridodala i četiri pogotka. Ostvaren je hrvatski plasman na Europsko prvenstvo.

Tijekom godine u reprezentaciju su osim Rade Ciganović iz "Zameta" pozvane i Jasenka Pilepić te Jelena Čevizović.

GOROPADNE ZAMEĆANKE

I u 1994. godini Zamećanke su bile treća ekipa u Hrvatskoj. Sastav Slavka Bralića u redovnom tijeku natjecanja zauzeo je treće mjesto, ispred njega su bile "Podravka" i "Lokomotiva". Zamećanke su, međutim, ovaj put morale igrati tadašnje doigravanje u kojem ih je u dva susreta pobijedila "Lokomotiva", isto tako je "Podravka" bila bolja od "Graničara". Riječanke su tako branile treću poziciju sa sastavom iz Đurđevca. U prvoj utakmici "Graničar" je pobijedio 14:13 (10:7), a u uzvratu su Riječanke istom razlikom,

17:16, ostvarile pobjedu iako su gošće dobine poluvrijeme 9:8. Višnja Hrmić je izborila sedmerac za izjednačenje, a onda dala i pobjedonosni gol. Igrala se treća, odlučujuća utakmica u kojoj su Riječanke uz dosta muke pobijedile 16:15 nakon što je na poluvremenu "Graničar" vodio 10:9. Rada Ciganović je igrala samo na početku, ali se razigrala Jelena Čevizović. Ona, Hrmić i Fadila Jakupović u dvorani na Kozali dale su pogotke za vodstvo 13:11 poslije čega je izvorena pobjeda.

U toj utakmici koju je vodio Riječanima itekako dobro poznati sudački par Josić i Rudić, "Zamet" je nastupio u sastavu Marečić, Šuvak 2, Ciganović 2, Jakupović 2, Hrmić 2, Sergo 1, Prpić 2, Karbić, Možnik, Čavlović, Čevizović 5 i Pilepić.

Nakon što je utakmica završena, predsjednik Srđan Braco Čevizović počastio je ekipu pjenušcem za osvojeno treće mjesto i za novi izlazak u Europu. Riječ je o vrlo izjednačenim konkurenticama, koje su svih svojih pet utakmica te sezone odigrale "na knap", unutar jednoga gola razlike.

– Nije bilo lako, ali je bilo slatko – komentirao je tvorac ovoga uspjeha Slavko Bralić. Hvala svim igračicama na htijenju, na borbenosti i izgaranju na parketu. Čestitam svima. Uspjeh je tim veći jer smo završnicu odigrali

Mirela Peić u akciji

praktički bez naše dvije najbolje igračice Rade Ciganović i Gordane Možnik. Presudila je najprije naša velika želja za pobjedom. Veliku je pomoći dala i Rada Ciganović, koja je htjela igrati, ali ju je spriječila ozljeda. Zaigrala je u dvije utakmice samo na pčetku, povukla je ekipu. U prvoj utakmici odlično je odigrala Višnja Hrmić, preuzela je odgovornost, a u drugoj Jelena Čevizović, Jadranka Sergo i Mirjana Šuvak stasale su u dvije odlične obrambene igračice. To je velik dobitak za ekipu. Inače, Đurđevčanke imaju najbolju obranu u ligi, a mi smo ih dva puta svladali obronom.

Predsjednik Čevizović je, naravno, razmišljao o vođenju kluba, itekako ozbiljnom poslu koji je bio još pred njim.

– Nakon infarktnih utakmica, treba vidjeti kako dalje. Jako sam zadovoljan, takve su pobjede najslađe – rekao je prvi čovjek “Zameta”. – Ovaj uspjeh nas obvezuje jer tu je i velik, sjajan uspjeh naših kadetkinja, koje su prvakinje Hrvatske. Sve se poklopilo, pred nama su velike obveze i veliki izazovi. Djevojkama moramo ispuniti obveze iz ugovora, isplatiti im nagrade za uspjeh, a onda se okrenuti Evropi, odnosno naći jakog sponzora.

Kraj sezone donio je jedan tužan rastanak, pozdrav s trenerom Slavkom Bralićem, koji je svojim radom i ponašanjem te rezultatima ostavio neizbrisiv trag u povijesti “Zameta”. Tvorcu toga najvećega klupskog uspjeha istekao je ugovor 31. svibnja. Uprava je održala sastanak s igračicama, a s trenerom je organiziran oproštaj. “Zamet”, naime, nije imao uvjeta za zadržavanje toga vrsnoga kormilara.

Oko Bralića su se okupile igračice, uz Bracu Čevizovića tu su bili i tajnik Stjepan Pišta Lončarić, jedno od najpoznatijih i najdugovječnijih riječkih rukometnih imena, tehniko Josip Juričić, Bralićev asistent Romano Rubinić, trener kadetkinja Edo Šmit i član uprave Bruno Szabo. Predsjednik je Bralića obasuo zaslужenim pohvalama za sve ono što je ostvario kada je uskočio umjesto Damira

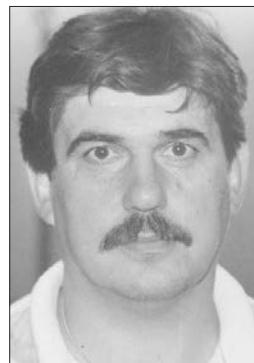

Srđan Braco Čevizović

Stjepan Pišta Lončarić

Čavlovića, rekao mu je da takvog stručnjaka "Zamet" još nije imao. Naravno, nastavak suradnje ovisio je o materijalnim mogućnostima Kluba. Čevizovića su mučile i druge brige. Ugovor je istjecao Radi Ciganović, standardnoj hrvatskoj reprezentativki, također i mladim reprezentativkama Jasenki Pilepić, Fadili Jakupović i Višnji Hrmić. Obveza je također istjecala i Gordani Možnik, a Klub više nije bio zainteresiran za Laru Kajmak i Danijelu Capan. Inače, druga ekipa "Zameta", koju je vodio Edo

Romano Rubinić

Šmit, zauzela je prvo mjesto u Drugoj ligi i plasirala se u Prvu B ligu, ali u njoj nije igrala zbog problema s godištim igračica.

Riječanke su u europskom natjecanju izvukle "Mlinotest" iz Ajdovščine, trećeplasiranu ekipu iz prvenstva susjedne Slovenije. Istina, pobijedile su na svom terenu 24:22, ali u revanšu su Slovenke bile itekako uvjerljive, slavile su čak 32:22.

Spominjane kadetkinje, mlađe kadetkinje i osmoškolke osvjile su titule najboljih u Hrvatskoj. Kadetkinje su slavile na turniru u Đurđevcu pod vodstvom Ede Šmita i Vjekoslava Miše Sardelića. U natjecanju su bile prve, bez izgubljenoga boda, sa sedam pobjeda.

– Lani smo bili treći, sviladala nas je "Lokomotiva", sada smo im uzvratili – bio je zadovoljan Edo Šmit, čovjek koji i do danas radi s mladima u "Zametu".

– Na velikom turniru u Beču osvojili smo drugo mjesto u konkurenciji 80 ekipa iz Europe, Azije i Afrike. To je velik uspjeh, a ova titula prvakinja je nastavak niza naših uspjeha.

Slijedom toga neke su igračice pozvane u hrvatsku kadetsku reprezentaciju, riječ je o Meri Kokić i Sanji Bobanović. Igrale su u kvalifikacijskim utakmicama kroz koje se Hrvatska plasirala na Europsko prvenstvo. Prvakinja su bile Silvija Marečić, Andrea Pavlović, Mirna Dujmović, Mirela Dunović, Zuica Bačev, Karmen Kovačević, Sonja Bobanović, Vedrana Mikulić, Tanja

Sanja Bobanović

Tomašić i Meri Peić. Neke od njih uskoro su počele ostavljati trag i u prvoj ekipi Zamećanki. Dolazile su i mlađe kadetkinje, prvakinje, među kojima su bile buduća reprezentativka Sandra Stojković te Mirela Peić, a ekipu je vodio poznati rukometni zaljubljenik Vojmir Turak.

PUNO PROBLEMA U 1995. GODINI

U povijesti hrvatskoga rukometa 1995. godina je ostala zapmćena po velikom uspjehu rukometaša koji su s Riječanima Alvarom Načinovićem i Valterom Matoševićem bili doprvaci svijeta, a u šezdesetgodišnjoj povijesti ŽRK-a "Zamet" ta godina pamti se kao klasični "silazak s konja na magarca".

Prošle sezone trećeplasirani klub u Hrvatskoj počeo je gubiti tlo po nogama, nastupila je jedna od onih cikličkih kriza, ekipa je prvenstvo završila ispod očekivanja, na sedmom mjestu. Novi šef stručnoga štaba Mladenko Mišković je, barem za javnost, najavljuvao dobar start u prvenstvo. Ekipa je ostala bez odlične Rade Ciganović, otišlo je i klasično desno krilo Fadila Jakupović. No iz zagrebačkoga "Kraša", danas opet "Lokomotive", stigla je izvrsna golmanica Marija Baković. Vratarka je i u Rijeci pokazala svoje zamjetne kvalitete. U klubu je, međutim, bilo svega i svačega, toliko da je s predsjedničkog mjesta odstupio Srđan Braco Čevizović, a naslijedio ga je Ivan Abramović. Budući da nije bilo novaca, igračice su odbijale trenirati, došlo je do "obustava rada". Naravno da se stanje odrazило i na događanja na parketu, tako je trener Edo Šmit u pola sezone dao ostavku, nezadovoljan jer nisu ispunjavane obveze prema igračicama. Riječanke, koje sa solidnom ekipom nisu ostvarivale uspjehe i u utakmicama u kojima su to objektivno mogle, nakon Šmitova odlaska vodio je Mladenko Mišković, a pomagao mu je Romano Rubinić.

Osim spomenute Bakovićeve, za sedmoplasiranu ekipu toga prvenstva nastupale su Marečić, Dujmović, Možnik, Šuvak, Juričić, Capan, Prpić, Čavlović, Kovačević, Čevizović, Hrmić, Sergo, Bobanović, Karbić, Mikulić, Perić i Kokić.

Mladenko Mišković

S NOVIM PREDSJEDNIKOM DO NOVIH USPJEHA

Iduće godine u siječnju, na Skupštini u Hotelu "Jadran", na čelo Kluba došao Ranko Dujmović, koji je radom i entuzijazmom ostao itekako zapamćen po dobru. Tješio se netko ili ne onom "prvi se mačići u vodu bacaju", promjena na čelu nije donijela napredak Kluba, naprotiv, bilo je obratno, novo nazadovanje je značio i ispadanje iz Prve lige. Za kormilo je opet došao Edo Šmit. Uloga mu je bila nezahvalna jer je ekipa osim spomenute Bakovićeve ostala bez još čitavog niza bitnih imena, otišle su Marijana Prpić, Jelena Čevizović i Jadranka Sergo. Zamećanke su bile uvjerljivo posljednje na ljestvici sa simbolična četiri boda, Riječanke su imale jednu jedinu pobjedu i dva remija, to je bilo sve. Trener Šmit je vjerovao u riječku mladost nadajući se njezinim skorašnjim ponovnim uzletima, no ovaj put je neiskusna postava itekako platila ceh. U međuvremenu hrvatski su rukometari slavili olimpijsko "zlato" u Atlanti s riječkim tandemom Valterom Matoševićem i Alvarom Načinovićem, a studio je i Riječanin Vladimir Vujnović.

U toj sezoni na raspolaganju je bio sastav: Dujmović, Bobanović, Šuvak, Kajmak, Kovačević, Kokić, Mikulić, Karbić, Možnik, Tomašić, Peić i Matejčić.

Šmit je imao pravo kada je vjerovao u brz uspon svoje ekipe. Ona je jednostavno protutnjala Prvom B ligom, konkurencija joj nije bila niti do koljena. O tome najbolje govori njezin učinak u velikom stilu, svih dvadeset pobjeda u isto toliko utakmica, tadašnju drugoplasiranu "Rijeku" su Zamećanke ostavile za čak 14 bodova, kao da su igrale "izvan konkurenčije". Tu su se našla neka nova imena, opet je zaigrala Marijana Prpić, ona i suigračice odigrale su prvenstvo u velikom stilu. Među onima koji su se silno veselili bio je i predsjednik Dujmović.

"Zamet" je te 1997. godine završio natjecanje u sastavu Dujmović, Ledenko, Šuvak, Kokić, Kajmak, Kovačević, Prpić, Mikulić, Bobanović, Šupraha, Stojković, Poljak i Bučan.

Edo Šmit 1998. godine nije kao prije dvije godine morao strepjeti hoće li njegova ekipa skupiti dovoljno bodova. Ovaj put Riječanke, koje su polako

Ranko Dujmović

stasale skupljajući iskustvo, nisu morale u grčevitu borbu za ostanak. Završile su prvenstvo na sedmome mjestu, mogle su biti i šestoplasirane jer su imale 18 bodova kao i "Graničar". No bile su slabije u međusobnom susretu sa starim suparnicama iz Đurđevca.

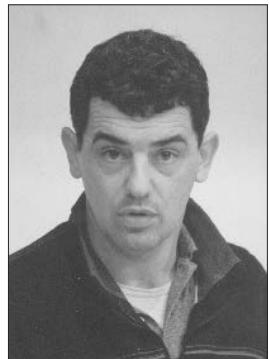
Riječanke su te godine igrale u sastavu: Dorčec, Ledenko Šuvak, Kokić, Kajmak, Kovačević, Prpić, Bobanović, Poljak, Dujmović, Stojković i Sergo.

ČESTE PROMJENE TRENERA

Iduće, 1999. godine riječku je ekipu vodio nekadašnji trener Zamećanki Branimir Čutić. Pamti se tadašnje rivalstvo s novim prvoligašicama, "Opatijom". Zamećanke su bile uspješnije, završile su utrku na petome mjestu, njihove opatijske susjede bile su sedmoplasirane. Riječanke istina nisu ušle u play-off, ali je napravljen rezultatski napredak na ljestvici. Nakon Čutića ekipu je preuzeo Darko Dunato, poznato igračko riječko rukometno ime, kasnije uspješan trener i funkcionar. Inače, u međusobnim ogledima svaka od susjeda imala je po jednu pobjedu, a suparništvo je privlačilo i dosta publike.

"Zamet" je u tom prvenstvu imao u biti nepromijenjen sastav: Dorčec, Ledenko, Šuvak, Kokić, Kajmak, Prpić, Bobanović, Poljak, Stojković, Sergo, Peić i Dujmović.

– Dali smo priliku svim igračicama i one su s onima stardadnima pokazale gdje smo – rekao je nakon svega Darko Dunato, čija je ekipa u Rijeci svladala visokoplasirane "Kraš" i "Osijek". Riječanke nisu ušle u play-off zbog poraza od "Trešnjevke" i "Split Kaltenberga". – Nažalost, baš one iz prve postave odigrale su dosta loše, ispod svojih mogućnosti. Također, presudila je i ozljeda Sanje Bobanović u posljednjih petnaest minuta utakmice. Tada smo bili u pozitivnom rezultatu. Šteta što nismo pobijedili, uz pobjede s "Krašom" i "Osijekom" pokazali bismo da zaslužujemo to četvrto mjesto. Ovako, ostao je crv sumnje da je "Osijek" kvalitetniji od nas.

Darko Dunato

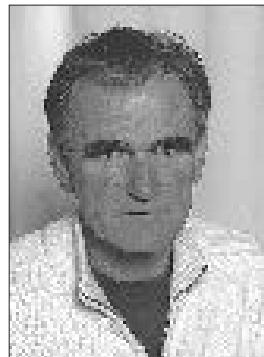
DOBA VELIKIH RUKOMETNIH PRIREDBI U RIJECI

Početak novoga stoljeća i tisućljeća u Rijeci se pamti po još jednom velikom međunarodnom natjecanju, Europskom seniorskom prvenstvu rukometaša 2000. godine. Dvorana mladosti na Trsatu bila je "puna kao šipak", krcate su bile tribine na utakmicama s Ukrajinom i s Francuskom. Nažalost, postava izbornika Zdravka Zovka u drugoj je utakmici izgubila, poražena je i u utakmici za peto mjesto u Zagrebu sa Slovenijom i tako zauzela šesto mjesto. Bio je to velik podbačaj za olimpijske pobjednike iz Atlante koji tako nisu imali priliku braniti zlatno odličje osvojeno četiri godine ranije. Olimpijske igre ostale su samo san nasuprot neugodnoj javi.

Nisu cvale ruže ni u riječkome ženskom rukometu, naprotiv."Opatija", koja se prometnula u velikoga lokalnog rivala Riječanki, ispala je iz Prve lige, a Zamećanke su morale u uvijek neugodne kvalifikacije za ostanak. Srećom, prebrodile su tu kušnju. "Zamet" je naime u redovnom tijeku natjecanja završio u donjem domu, na osmome mjestu. Uzroci neostvarenih ligaških želja riječke ekipe ostaju tema za razgovore, činjenica je da se zastalo na početku prvenstva sa samo dvije pobjede u jedanaest nastupa, kasnije su ostvarena četiri puna pogotka, dovoljno tek za kvalifikacije. Ni tu nije bilo sjajno, među četiri ekipe Zamećanke su bile trećeplasirane,iza "Zvečeva" i "Trešnjevke", a iza njih je bila ekipa "Slavonijatransa". U toj mini kvalifikacijskoj ligi ekipa trenera Branimira Čutića ostvarila je polovičan učinak – tri pobjede i tri poraza.

Sastav se uopće nije doimao loš, naprotiv, dojam je bio da je mogao više od ostvarenoga u ligi. Nastupale su Dujmović, Čevizović, Šuvak, Ledenko, Sergo, Kovačević, Prpić, Ciganović, Bobanović, Poljak, Stojković, Mikulić i Jelovica. U kvalifikacijama su igrale i Grubišić i Peić.

Iduće, 2001. godine vodstvo je odlučilo zahvaliti se Branimiru Čutiću. Na njegovo mjesto je došao prijašnji trener Darko Dunato, usto i član uprave kluba. Ekipa Riječanki je u toj sezoni oslabljena, u požeško "Zvečeve" otišla je Jelena Čevizović, a Sanja

Živko Vejnović - tajnik
ŽRK "Zamet"

Bobanović u varaždinsku "Koku". Trener je imao oslabljenu ekipu, upozoravao je na to prije prvenstva.

– I ova sezona će biti teška. Ovisi kako ćemo se uigrati, u načelu bismo se mogli naći u borbi za ostatak uz eventualni pomak prema sredini, rekao je trener koji je kasnije smijenjen.

– Bilo je nezadovoljstva članova uprave zbog nekontroliranih izjava bivšega trenera – govorio je Darko Dunato. – Čak i nije bila riječ o rezultatu, koji je bio posve nezadovoljavajući. Bilo je prozivanja logistike, inače sasvim zadovoljavajuće. Najprije je treneru upućena opomena, a onda i otkaz. I djevojke su u nekoliko navrata bile nezadovoljne, tražile su smjenu.

Iz te godine pamti se i slučaj s vrsnom igračicom Karmen Kovačević. Ova zapažena rukometna šica s "crte", svojedobno kapetanica juniorske reprezentacije, jednostavno se nije pojavila u sastavu za utakmicu s "Trešnjevkom", poručila je da je bolesna. Dunato je izjavio da, što se njega tiče, sukoba nema.

Riječanke su uglavnom završile prvenstvo na sedmome mjestu, bolje rečeno četvrte otraga, pa ih je čekala Liga za ostatak. Protutnjile su takozvanom Ligom za popunu, bile su prвoplasirane, ispred "Lokomotive", "Trešnjevke" i "Hrvatskog dragovoljca". Dunatova ekipa je u dvanaest utakmica imala samo tri poraza, odnosno osam pobjeda.

U toj sezoni "Zamet" je osim spomenute Kovačević imao u sastavu sljedeće igračice: Dujmović, Ledenko, Šuvak, Kokić, Jukić, Bećar, Ciganović, Perušić, Poljak, Jelovica, Stojković, Brmalj i Peić.

Nakon dobro odraćenog posla, Dunato je u novoj sezoni prepustio mjesto nekadašnjem suigraču i prijatelju iz prvoligaških dana ondašnje Jugoslavije, vrsnom organizatoru igre Borisu Dragičeviću. Ta 2002. godina neće ostati posebno zapamćena jer je liga smanjena, startalo je samo deset ekipa,

Karmen Kovačević u akciji

zbog nedostatka finansijskih sredstava odustali su "Zvečovo" i "Opatija". Što se tiče "Zametova" položaja na ljestvici, nije bilo značajnijih promjena, Riječanke su završile na osmome mjestu, iza njih su bili samo dva posljednjeplasirana kluba, "Hrvatski dragovoljac" i "Sesvete".

Iduća, 2003. godina obilježena je fantastičnim uspjehom, podvigom čak, hrvatskih rukometara koji su pod vodstvom Lina Červara postali svjetski prvaci. Pritom se i riječki rukomet ponesio svojim junacima, pivotom Renatom Sulićem i, danas vrlo aktivnim i uspješnim, golmanom Valterom Matoševićem, najtrofejnijim riječkim sportašom i čudesnim desnim krilom, golgeterom Mirzom Džombom.

U novoj sezoni Zamećanke su igrale u Ligi koja je ovaj put imala dvanaest klubova, među tim prvoligašicama Dragičevićeve pulenke završile su na osmome mjestu. Osim toga, u četvrtfinalu Kupa su naišle na prvakinje iz "Podravke", apsolutne favoritkinje na svim hrvatskim parketima.

Boris Dragičević

Veteranke Rijeke na Svjetskom prvenstvu rukometarica u Dvorani mladosti na Trsatu

U Rijeci su igrale u grču, zaostajale su pet golova (1:6), no kasnije su se ipak uspjele oslobođiti. Na poluvremenu je bilo 10:14, a u konačnici 24:17 za prvakinje. U koprivničkom uzvratu bilo je svega i svačega, "Zamet" je pružio iznenadujući, sjajan otpor. Na poluvremenu je bilo tek dva razlike za domaće, 10:8, i na kraju jedva jedvice, 20:19 za Koprivničanke.

"Zamet" je u toj sezoni završenoj 2003. godine računao na Dorčec, Perušić, Brčić, Kožul, Jukić, Kovačević, Vučić, Žiganto, Stojković, Mojzeš, Linić, Brmalj i Kolevu.

ZAMEĆANKE SVE BOLJE

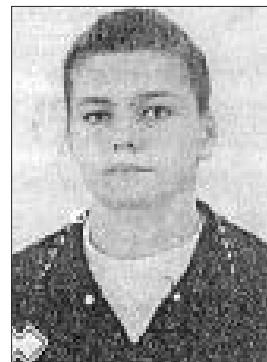
Godina 2004. ostat će upisana zlatnim slovima u povijesti hrvatskoga sporta, točnije rukometa. Pod vodstvom Line Červara, kormilara koji se iz Istre uzdigao na svjetsku razinu, Hrvatska je u Ateni ostvarila impresivan podvig, postala je olimpijski pobjednik. I danas se pamte riječke fešte, dani kada se slavilo riječke olimpijske "zlatnike" Mirzu Džombu i Valtera Matoševića, koji su se popeli na taj sportski Olimp.

Rukometašice "Zamete" u tom su prvenstvu utrku završile na osmome mjestu, nakon sezone u kojoj su djevojke trenera Borisa Dragičevića zagolicale publiku dobrim rezultatima i uspjesima. Riječanke su krenule vrlo dobro, pobirale su pljesak i za uspjehe s najboljima, odigrale su vrlo kvalitetno nekoliko utakmica. Tada im je naišla pulska "Arena" s bivšim kormilarom Zamećanka Edom Šmitom. Bilo je vrlo neugodno na Kozali, Puljanke su povele sa čak jedanaest golova razlike, odmaknule su im na 33:22 i odjurile po bodove. Po onoj da "kiši na mokro", stigli su potonji porazi od "Lokomotive" i Kupu i sa "Slitom" u prvenstvu, tri igle sasvim dovoljne da se balon sa snovima o letu k vrhu ljestvice jednostavno samo raspline. Pobjedu s "Tvin Trgocentrom" zamijenio je poraz od "Sesvećanki" 30:27, a zbog poraza su prozvane golmanica Mirna Dujmović i bek Jadranka Sergo. Tadašnji "Zamet Croatia osiguranje" mogao je samo uzdisati zbog gubitka bodova, nije pomogla niti pobjeda s Puljankama. Riječanke nisu ušle u borbu za četvrtu mjesto, eventualnu borbu za Europu, u doigravanje. Ekipa pojačana kvalitetnim bekom Jelenom Kordić nije ispunila priželjkivano. Spomenuta vanjska igračica je na koncu bila jedna

od onih u dugogodišnjoj koloni koji su se oprostili od kluba. Prije prijelaznog roka jednostavno je otišla u primamljivu sredinu, "Bubućnost" iz Podgorice. Nije to sve, klub je izgubio i Sonju Kolevu, koja je otišla natrag u Bugarsku, te Danicu Jukić. Ništa zato, "Zamet" je angažirao vrsnu golmanicu Sanju Stefanišin, isto tako i igračice u polju Jelenu Čvorak i Vanju Krčar.

Riječka je ekipa uglavnom završila natjecanje na svome već uobičajenome osmom mjestu, daleko od borbe za ostanak za čak šest bodova, ali zaostavši obilno za vodećima. Osim spomenutih, u sastavu Borisa Dragičevića bile su: Dorčec, Perušić, Brčić, M. Jukić, Bećar, Vučić, Žiganto, Stojković, Mojzeš, Linić, Brmalj i D. Jukić.

Hrvatski rukometaši nastavili su uspjesima i 2005. godine, Červarovi junaci postali su doprvaci svijeta 2005. godine u Tunisu, među njima je bio slavni Riječanin Mirza Džomba, bio bi tu i Renato Sulić, ali je otpao zbog posljedica davne prometne nesreće te nije stigao niti do zlatne medalje na Olimpijskim igrama godinu dana ranije.

Rada Ciganović

DOLAZAK LUKE DENONE ZA PREDSJEDNIKA KLUBA

Luka Denona, koji je u tom svom početom razdoblju došao u Klub i preuzeo čelnivo Zamećanki, prolazio je s riječkim rukometnicama uobičajene Scile i Haribde tražeći nasljednika sve do današnjih dana. Tako je u veljači 2005. godine poznato riječko ime Boris Dragičević, za brojne prijatelje samo "Gico", dao ostavku na trenersku funkciju. Ponukan porazom od Sesvećanki na domaćem parketu, jednostavno je zatražio odmor zbog prezasićenosti. Nije bilo druge, čelnik je na klupu postavio njegovu asistenticu, riječku rukometnu legendu Radu Ciganović, bivšu reprezentativku koja je na terenu i kao funkcionarka ostavila dugogodišnji neizbrisiv trag u svih šezdeset

Luka Denona

godina postojanja ŽRK-a "Zamet".

– Iskreno govoreći, ovo je za mene šok – svjedočila je tada Rada o raspletu situacije na klipi kluba. – Sada moram preuzeti glavnu ulogu. Nastojat ću obaviti taj posao najbolje što mogu. Na meni je velika odgovornost, vidjet ću hoću li se snaći.

Luka Denona je, barem prema njegovim izjavama, bio malo iznenađen Dragičevićevim pomicanjem s klupe Zamećanki.

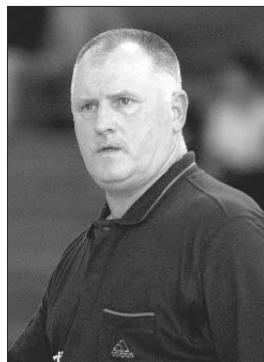
– Nismo očekivali ostavku, očito da s ekipom nešto nije u redu kada uspješnog trenera navedeš na ostavku – komentirao je čelnik Zamećanki, koji je odmah tražio neko prihvatljivo trajnije rješenje za vođenje ekipe. Našao ga je u iskusniku Damiru Čavloviću, koji se prethodno dokazao i kao igrač i kao trener u raznim sredinama, čak je neko vrijeme bio splitski trener Petra Metličića i Ivana Balića, odnosno izbornik hrvatskih rukometara. Damir Čavlović vratio se na klupu Zamećanki, koje je vodio davno, u ratnim godinama, te preuzeo jedan sasvim nov sastav. Na koncu su djevojke pod njegovim vodstvom uspjеле zauzeti šesto mjesto, bilo je pritom i žala za propuštenim utakmicama.

– Žalimo za propuštenim, baš smo sve prokockale u nastavku prvenstva. Utakmica u Zagrebu s "Lokomotivom" bila je kraj naših nadanja. Žao mi je što nismo uspjele ući u doigravanje, mislim da smo to mogle – govorila je kvalitetna vanjska igračica Sandra Brmalj.

Čavlović, po prirodi vrlo realni optimist, bio je, istina, raspoložen poslije pobjede u pripremama s "Lokomotivom", ali se kasnije suočio s realnošću i nije "letio" u prognozama razmišljajući o sutrašnjici.

– Više bih volio da smo ih svladali u prvenstvu – govorio je u svome stilu slavni igrač i trener, jedan od davnih igračkih pulena legendarnoga Vlade Štenzela s kojim je i došao u Rijeku.

Ekipa koja je s njima osvojila šesto mjesto sa 22 osvojena boda u prvenstvu i u kojoj je predstavljena buduća istaknuta vanjska pucačica, reprezentativka, tada mlada Dina Havić, igrala je u sastavu: Legović, Perušić, Brčić, Jukić,

Damir Čavlović

Čvorak, Topić, Strelec, Žiganto, Stojković, Linić, Vučić, Havić, Brmalj i Stefanišin.

ZAMEĆANKE BEZ NAJBOLJIH IGRAČICA

Riječki rukomet je polako, ali sigurno počeo zaboravljati kako je to biti domaćinom nekoga velikog natjecanja međunarodne klase. Nakon Svjetskoga juniorskog prvenstva 1987. godine i skupine Europskoga seniorskog prvenstva 2000. godine, pojedini entuzijasti u Rijeci s neskrivenim su optimizmom htjeli dovesti u Dvoranu mladosti jednu skupinu sa Svjetskog prvenstva rukometaša 2009. godine. Ništa od toga. U Rijeci je tada bio i poznati međunarodni funkcionar Aleksandar Kožuhov, ali je konstatirano da riječki uvjeti ne zadovoljavaju.

Te 2006. godine hrvatski muški rukomet veselio se europskoj klupskoj tituli španjolskoga “Ciudad Real” za koji je igrao Riječanin Mirza Džomba, dok su hrvatske rukometašice igrale na Europskom prvenstvu u Švedskoj. Osvojeno je sedmo mjesto, zagrebački Senjanin za kormilom “repke” Josip Šojat mogao je biti zadovoljan, to je bio jedan među zapaženijim hrvatskim plasmanima na velikim međunarodnim priredbama rukometašica.

Rukometašice “Zameta” pod vodstvom trenera Damira Čavlovića bile su u gornjem dijelu ljestvice, završile su prvenstvo 2006. godine na petome mjestu s 24 boda. Godina im je počela s prvakinjama iz “Podravke Vegete”, s njima su i završile sezonus, naravno porazom od favoritkinja. Bilo je to u godini burnoj i s puno turbulencija. Klub je odustao od igranja u Europi, kasnije je odstupio i trener. Počeo je sezona s Radom Ciganović, a otiše su mu Sandra Stojković na Island, Dina Havić u Španjolsku, a Jasenka Pilepić u Sloveniju. Trener je odstupio, no ipak je vraćen, i to 13. listopada kada je ekipa Zamećanki potonula. U tom prvenstvu bilo je i dobrih i loših stvari. Pamti se ulazak u četvrtfinale Kupa, pobjeda u Varaždinu s “Kokom” 30:24, kada su Riječanke uspjele opravdati epitet favoritkinja. Pritom su Stella Mateša i Tea Linić dale po osam golova. U prvenstvu je bilo izmjeničnih uspona i padova, tako je bilo i na domaćoj utakmici kada je “Trešnjevka” pobijedila. Riječanke su igrale blijedo, usput je bilo niz prodanih lopti. U posljednjem nastupu s Virovitičankama igrala je mlada postava, nije bilo Ive Strelec,

Suzane Topić, Jasenke Pilepić, koje su tada bile ozlijedene.

– Pokazali smo dobrih stvari, afirmirali smo mlade igračice Tinu Havić, Jelenu Piršl, Dinu Brčić, Stellu Matešu, Ivanu Vuković – govorio je Damir Čavlović prije nego su otišle neke i igračice i prije nego što je odustao, odnosno otišao, pa bio vraćen.

Sastav Zamećanki u toj sezoni činile su Rebić, Zorić, Brčić, Sabo, Kert, Kovačević, Mateša, Stojković, Mujević, Linić, Havić, Brmalj i Piršl.

SUBAŠIĆ UMJESTO ČAVLOVIĆA

Iduće, 2007. godine trener Damir Čavlović muku je mučio s golmanicama. Jelena Piršl bila je ozlijedena, Nikolini Rebić puknula je nosna kost, a onda je počela svoja nadmudrivanja s klubom oko neisplaćenih dugovanja. Angažirana je tek 16-godišnja Tamara Vujmilović, izgubilo se u Požegi te doma sa “Sesvetama”.

– Neke su si umislile da su velike igračice, ne može se na njih utjecati – žalio se Čavlović. – Previše su se podigle, a za to nema osnove. Razmišljajam o ostavci. Ja se trošim, a nekima je svejedno. Inače nisam taj koji odstupa kada je teško. Klub nije ispunio neke stvari. Bili smo se nešto dogovorili, sada je sve isplivalo na površinu.

Čavlović je prihvatio molbu Luke Denone da ostane na klupi dok se ne nađe zamjena. U međuvremenu je postignut uspjeh, uspjehom nad “Splitom” nakon dugih 15 godina ostvaren je ulazak u polufinale Kupa.

– Napokon smo dobine utakmicu u polusezoni – govorila je Iva Strelec. – To nam je uspjelo u petom pokušaju. Ona i suigračice završile su u Ligi za ostanak i izborile su ostanak među najboljima. Bile su u sastavu: Zorić, Brčić, Sabo, Vuković, Jukić, Kovačević, Strelec, Žiganto, Vujmilović, Linić, Bobanović, Vučić, Brmalj i Piršl.

Čavlović se obrušio na klupskoga funkcionara Živka Vejnovća i prozivao ga u novinama. Uz ostalo je poručio: – O njegovu odlasku slušam od kada sam došao u “Zamet”. Ne bih htio voditi politiku kluba, ali moram reći neke stvari da bih se osjetio čist prema sebi. Vejnović dovodi i odvodi igračice, ima sve ovlasti.

Rasplet je riješen dovođenjem Esada Subašića iz redova rukometara "Kvarner Kostrene", ali se niti on neće pre(dugo) održati na klupi Zamećanki, koja kao da je postala vrlo skliska.

Godina 2008. je nažalost donijela novu smjenu na kormilu Zamećanki, koje je od Damira Čavlovića preuzeo Esad Subašić.

On je u Rijeci ostavio lijep trag mirnim, stručnim i samozatajnim radom, pedagoškim pristupom i komunikativnošću. Bilo je tu igara i igrica, bolje je ne spominjati imena, ali ceh je platio trener. Njegove su igračice osvojenim petim mjestom izborile igranje u Europi. U Ligi za Europu bile su bod ispred "Kutjevačkih podruma". Kada su matirale pulsku "Arenu", ispraćene su zaslужenim pljeskom. U toj pobjedi 23:18 sudjelovao je sastav: Rebić, Zorić 4, Brčić 5, Vuković 5, Jukić 3, Baljak, Kovačević, Radošević, Tus, Linić 2, Vučić 3, Fabijanić, Brmalj i Piršl.

– Super – rekla je zadovoljna golgeterica s desnoga krila Ivana Vuković.
– U Požegi smo odigrale neriješeno, u Osijeku sreća nije bila na našoj strani. Dokazale smo da možemo iako su svi klubovi govorili da smo mi tu jedine autsajderice. Pokazale smo svima da to nije istina. Vidjelo se da imamo kondicije, a same smo mislile da nemamo snage. Cilj nam je bio ne ući u Ligu za ostanak, a ulazak u Ligu za Europu svima nam je dao snage. Nadamo se još boljim rezultatima.

Priča, nažalost, nije imala sretan rasplet za Subašića. Počelo se govoriti o njegovoj smjeni, on je mirno poručivao da čeka sastanak s upravom i da se predsjednik Luka Denona uvijek korektno ponašao prema njemu. Očekivao je da ima njegovu podršku i da će se suradnja nastaviti. U sportu su, međutim, prognoze nesigurnije od vremenskih prognoza, morao se maknuti. Na njegovo mjesto se vratio Edo Šmit, u "Zametu" itekako dobro znano ime, sve u vrijeme kada je trener Sanjin Lučičanin s gradskim rivalom "Orijentom Presoflexom" ušao u Prvu ligu. Isto tako, te 2008. godine Hrvatska, u čijem je sastavu bio Riječanin Renato Sulić, u Norveškoj je bila doprvak Europe.

Esad Subašić

Dvorana na Žametu, otvorena je 2009. godine

ZAMETSKA DVORANA DOMAĆIN MEĐUNARODNIH PRIREDBI

U Hrvatskoj će još dugo biti prepričavana ona sve davnija 2009. godina kada je Lino Červar sa svojim rukometnim "Kesizupcima" bio doprvak svijeta i to pred domaćim gledateljima. Spaladium u Splitu, potom zagrebačka Arena bili su pretijesni za sve zainteresirane navijače. Nažalost, Rijeka je kao nekadašnja rukometna perjanica u odnosu na Split, Osijek, Poreč i Varaždin, mogla samo gledati kako se u tim gradovima održavaju velike priredbe. Osim srebrne medalje, osvojene nizom uspjeha i samo finalnim porazom s Francuzima, odličja koja su uz ostale osvojili Riječanin Mateo Hrvatin koji je imao fantastičan doček na kiši te Senjanin, golman, Ivan Pešić, tada je spominjan i naš slavni sugrađanin Vladimir Vujnović, itekako često viđen i zapažen na toj najvećoj svjetskoj rukometnoj smotri kao jedan od osamnaest delegata. Poslovno jednostavan i pristupačan, zapaženo je obavio sve svoje sportske zadaće ostavljajući vremena za susrete sa svojim dragim riječkim sportskim prijateljima kao što je to uvijek činio na najvećim rukometnim međunarodnim događanjima na kojima smo imali zadovoljstvo susretati se još onda kada je maestralno studio u paru sa Zagrepčaninom

Pjerom Mladinićem. Uz njega je bila viđena i Riječanka Jelena Čevizović. Nekadašnja sjajna vanjska igračica Zamećanki bila je team atache švedske reprezentacije.

I ženski je rukomet Rijeci osjetio dašak međunarodnoga vjetra, u novoj dvorani na Zametu igrala se kvalifikacijska utakmica za Europsko prvenstvo u Danskoj 2010. godine, kada je Hrvatska sa čak devet golova razlike torpedirala Nizozemsку.

Rukometašice "Zameta" te 2009. godine zauzele su na kraju sedmo mjesto na valovima već poslovičnoga finansijskog juga, s kojima se desetljećima, do današnjega dana, muči riječki vrhunski sport, vrhunski po radu i po talentima, zaostao po novčanim izdvajanjima. Recimo, u ovom slučaju trener Edo Šmit je zaprijetio novčanima kaznama poslije poraza od "Trešnjevke". Sankcije su bile smješnije od prazne puške jer u Klubu novaca ionako nije bilo. Klub je u ožujku rukometašicama dugovao tri osobna dohotka, ali je na sve ekipa uspješno odgovorila, plasirala se u Ligu za Europu. Zauzela je sedmo mjesto uz napmenu da su riječke rukometašice počele sjajno, nakon jedanaest kola čak su bile druge na ljestvici.

– Ekipu sam preuzeo u petom kolu, sa sastavom koji sam zatekao, a ne koji sam birao – komentirao je Šmit. – U prvom dijelu imali smo 9, u drugom 21 bod. Sedmo mjesto je stepenica više od prošle sezone. Ozlijedila nam se Sandra Zorić, nedostajala nam je. U Ligi za Europu nismo mogli dostići šestoplasirane, davali smo stoga šanse mlađima. Naglasak je bio na kadetkinjama. Najviše treba pohvaliti Anu Iskru. U doigravanju je iskočila Kristina Plahinek, još curica. Lani je igrala Treću ligu, a sada igra Prvu ligu.

Osim Kristine Plahinek iz Omišlja, buduće reprezentativke, koja nažalost zna se iz kojih razloga (sportskih i finansijskih) više ne nosi dres Zamećanki, u tom prvenstvu Edo Šmit je vodio postavu: Dorčec, Brčić, Džafić, Baljak, Iskra, Smoljo, Stojković, Tus, Linić, Šuster, Muratagić, Piršl.

ŠANSU DOBILE MLADE IGRAČICE

Drugim mjestom na Europskom prvenstvu u Beču naš susjed Lino Červar zaključio je svoj impresivni opus s tadašnjim generacijama hrvatskih rukometara, priču započetu bombastičnim svjetskim "zlatom" na Svjetskom prvenstvu u Portugalu. Njegovi puleni su iz Graza stigli na završnicu, nakon što su potopili Dance, u finalu su ih zaustavili stari rivali Francuzi, bilo je 25:21.

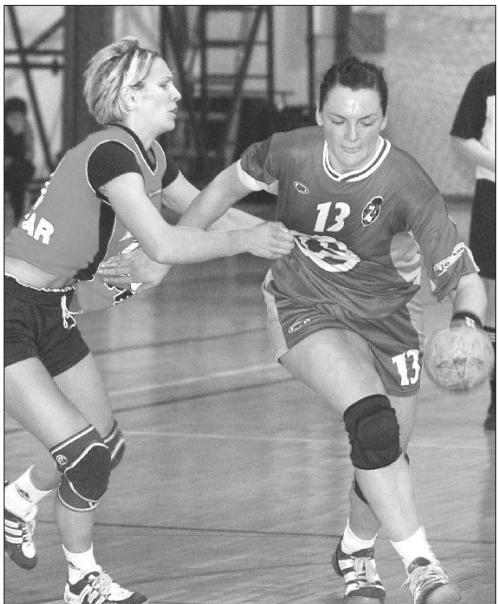
Uporan, vrijedan, marljiv i do danas odan klubu, Edo Šmit je s poslovičnim problemima završio na petom mjestu u prvenstvu. Bio je zadovoljan napredovanjem svojih mladih igračica, koje su dosta obećavale.

– Mlada ekipa učinila je bitan korak naprijed u odnosu na prošlu sezonu – rekao je trener Zamećanki. Njegova ekipa je u prvoj dijelu prvenstva imala četiri poraza, ali je mala dvostruko pobjeda od drugoplasisirane "Trešnjevke"

– Ovo peto mjesto ne govori sve o učinku nove reprezentativke, kozalske golgeterice Dine Havić. Dojam je pokvaren s tri poraza pri kraju sezone. Riječ je o visokom porazu od "Arene", očekivanom porazu od "Podravke Velete", ali boli ono što smo doživjeli u Sesvetama. Pokradeni smo. Ocjena sezone je pozitivna jer njezin kraj ne može pokvariti sve ono pozitivno što smo napravili u prethodna tri – četiri mjeseca. Osvojili smo pritom više od pedeset posto bodova. Imali smo i pozitivnu gol razliku.

Iz kluba je u "Lokomotivu" otišla sve veća zvijezda, golmanica Jelena Piršl.

– Neće nam to biti alibi. Sve će biti isto. Branit će Smoljo. Jedino me smeta način na koji je Piršl to učinila. Nije u redu da trener to pročita u dnevnom tisku. Računao sam na Sandru Zorić, ostali smo bez nje. Treba, međutim,

Sandra Stojković u akciji

spomenuti da nam je, kao što je otišla Piršl, došla kružna igračica Tea Bunić iz "Umaga". Igračice su inače u sezoni čekale zaostatke plaća, a na nama je nakon svega da budemo korak naprijed u odnosu na prošlu sezonu.

Bilo je tu svega. Šmit je najavio novčane kazne, a u tom sportskom karuselu ekipa je čekala zaostale plaće za prosinac, siječanj, veljaču, ožujak. Bivša reprezentativka Sandra Stojković oprostila se od igranja za Zamećanke uz cvijeće koje joj je 6. svibnja uručio tadašnji "vječni" tehniko Joso Jurčić te Dina Brčić uime igračica. U sezoni završenoj petim mjestom i zvučnim porazom od "Arene", u prvenstvu dugovanja za Riječanke su osim spomenutih nastupale: Višnjić, Šmit, Plahinek, Vuković, Marić, Tabar, Toto, Tus, Linić, Ježić, Šuster i Iskra.

TURBULENTNA 2011.

Turbulentna je bila ta 2011. godina u, nažalost već poslovično nemirnim sezonama rukometničica Zameta", koje su na vjetrometini između klupskih i stručnih nedoumica nastojale ostvariti čim bolje rezultate. Naravno, taj je vjetar nakon svega, ni krivog ni dužnog, pomeo trenera, što je bilo lakše nego žrtvovati cijelu ekipu ili pak vodstvo kluba. Zamećanke su u tu sezonu krenule relativno uspješno, ekipa je, recimo, u zaostaloj utakmici nadmašila "Dalmatinku" čak 29:15 i čuvala je petu poziciju na ljestvici.

Kolo se malo pomalo počelo kotrljati nizbrdo. Riječanke su slavile u Samoboru, kako je tada zapisano 27:26, a onda su u Rijeci podijelile plijen s Osječankama poslije čega je stigao očekivani poraz od "podravkašica".

– Očekivao sam poraz manji od deset golova razlike. Poveli smo 4:1, imali smo dobar početak, krenuli smo krasno, ali smo onda pogodili tri stative i dobili smo dva gola – jedan je prvih od komentara te sezone trenera Ede Šmita nakon što su njegove cure zaostale 24 gola razlike za prvakinja.

– Drugi naš faul bio je u 23. minuti, u cijelom nastavku napravili smo samo tri prekršaja. Znamo da je u "Podravci Vegeti" cijela reprezentacija, s parketa bismo trebali izlaziti "krvavih koljena". Ne može se s njima igrati revijalna utakmica da bi se ostvarilo rezultat.

Sve je to malo pomalo stvorilo lavinu koju je mogla prepoznati riječka rukometna javnost. Reagirao je s vremenom baš ovaj dragi trener koji se osjetio prozivanim te je na koncu odstupio.

– Pročitao sam tekst u “Novome listu”, poslušao sam savjet i dao sam ostavku. Da to “Novi list” nije napisao, ja se toga ne bih ni sjetio. Od svih problema u Klubu, ja sam očito onaj najveći – govrio je razočarani trener komentirajući kritike u dnevnom listu, koje su, mogu to tvrditi i nakon toliko vremena, bile zaista dobronamjerne. Njegova ekipa u posljednjih pet kola imala je tri poraza i remi, pritom se ne broji utakmica sa Zarešićankama koje su u našem “vatrogasnom” prvenstvu samo tako odustale od natjecanja.

– Dao sam ostavku i sada će očito biti sve u redu.

Kuhala se vruća juha u Klubu, bilo je jasno da će se po starom sportskom običaju opeći trener bio on manje ili više kriv za sve.

– Ne piše se baš o svakome kao o “Zametu”, o kojem se treba pisati kada valja smijeniti predsjednika ili trenera – komentirao je tada Luka Denona. Informirao je javnost da je toga turbulentnog ožujka umjesto Šmita na kormilo dovedeno vatrogasno rješenje, tandem Željko Vujmilović i Rada Ciganović. Poznatom “šok terapijom” ekipa je uspjela izboriti peto mjesto,igranje u Europi, ali je ona Zamećankama, kao i u mnogim idućim godinama, nažalost, bila preskupo okupljalište za izlazak.

– Osobno nisam zadovoljan učinkom kluba u sezoni – poručio je na koncu te balade Luka Denona. – Budući da nam se stvorila prilika, mogli smo napraviti puno više. Nije stvar samo u treneru i nedostatku iskustva igračica, ovo je odraz cijelog kluba. S novcima koje imamo postupat ćemo kao i ovih godina, Europa nam je preskupa, nemamo novaca i ne želimo bankrotirati. Sezonu ćemo zatvoriti bez ijedne lipe duga.

Sastav koji je ostvario peto mjesto, ali nije mogao ići u Europu bez novaca, bio je: Rebić-Račić, Plahinek, Vuković, Brčić, Debelić, Tabar, Iskra, Toto, Strukar, Bunić, Debelić, Bukvić, Ježić, Šuster, Maruščec, Vučić, Zorić i Juričić.

Naizgled sporo se okretao zamašnjak riječkoga ženskog rukometa, ali on je samo donosio nova imena na klupi i na terenu. Za kormilo je stiglo itekako

provjeroeno ime – Drago Žiljak. U podijeljenim riječkim rukometnim krugovima “drugi Drago” bio je znan kao čovjek zavidne igračke reputacije iz dana “Kvarnera” i onih zametskih prvoligaših u tadašnjoj “jugo ligi”, čovjek koji je kao trener vodio Zamećane u prvom finalu play-offa za prvaka tek stvorene Hrvatske sa “Zagrebom”.

U Ligu je ušao gradski rival “Orijent Presoflex” sa svojim nekadašnjim igračem Sanjinom Lučićaninom na klupi dok je Žiljakov nekadašnji suigrač Darko Dunato ušao u tada osnovanu Prvu mušku ligu – Jug s “Kozalom”. Taj mirni čovjek hrvatskoga rukometa bio je zadovoljan na početku prvenstva, u prvenstvu je pobijeđen “Orijent Presoflex” 31:21.

Žiljak je onoga 13. siječnja slavio rođendan i, naravno, dobio darove. Ostaje zapamćeno da su za Zamećanke u toj utakmici igrale Račić, Brčić 6, Plahinek 4, Vuković 4, Debelić 5, Toto 1, Strukar, Bunić 2, Tus, Bukvić 1, Mičijević, Stakorić, Milinović 1, Mišurević 3, Vučić i Zorić 1. Pričalo se tada o velikom broju od 650, vjerojatno, što bi rekao legendarni kolega Milan Perović, “650 nategnjenih” gledatelja, ali ta sezona ostaje zapamćena jer je u Rijeci u kvalifikacijama za Europsko prvenstvo igrala reprezentacija s Danskom.

Pobjijedilo se 21:19 pred 1300 ljudi na Zametu, igrala je slavna Katarina Ježić iz Novog Vinodolskog, nekadašnja “orijentašica” i Zamećanka. Bila je i među olimpijkama koje su 2018. godine ušle u četvrtfinale Igara. Jasno je da joj je ova sredina bila “pretjesna cipela”, otišla je u titogradsku “Budućnost”, klub koji je za razliku od riječkoga imao viziju i perspektivu.

U “Zametu” je pritom bilo i dalje prometno kao na zrakoplovnom uzletištu, Drago Žiljak je odstupio usred sezone, doveden je mladi dalmatinski stručnjak, profinjeni pedagog i stručnjak Željko Čagalj, kojega je osobito volio Irfan Pipe Smjalagić, svjetska legenda koji je onih dana dijelio s njim dvoranu vodeći Zamećane. Čagalj je nakon svega otišao, a nastupalo je polako vrijeme svjetske golmanske legende Adrijane Prosenjak.

Drago Žiljak

ODLAZAK NAJBOLJIH IGRAČICA SE NASTAVLJA

Dok su se u Muškome rukometnom klubu događala previranja, ali i rezultatski uspjesi, poslije odlaska Irfana Smajlagića u redovima rukometničica "Zameta" promjene su bile samo "tiha voda što se iza brijegova valja". Osim Katarine Ježić, koja je prešla u titogradsku "Budućnost", u zagrebačku "Lokomotivu" je otišla Ana Debelić, a promjene na kupi te 2013. godine tek je trebalo očekivati.

Željko Čagalj, miran, drag čovjek, sportaš omiljen u riječkim rukometnim krugovima, u biti je imao odbrojene dane, dok se za dolazak Adrijane Prosenjak, koja već šestu sezonom vodi Zamećanke, još i nije znalo. Čagi je inače u prvoj dijelu prvenstva krenuo sasvim dobro, uz ostalo su osvojeni i bodovi s vodećom "Zelinom".

– Ovo je rezultat našega napornog rada – komentirala je golgeterica, reprezentativka Dina Havić. Ona je u zelinska vrata uspjela poslati čak jedanaest udaraca, dokazujući golovima snagu i preciznost svoga udarca.
– Vježbamo stvarno naporno, trener je zadovoljan. Radimo dobro i vidi se rezultat.

U toj su utakmici za Riječanke igrale Račić, Paurević 5, Brčić 5, Vuković 2, Plahinek 1, Havić 11, Gvoić, Tabar 1, Bunić 3, Tus, Mičijević 2, Stakorić, Gavranić 4, Gugić i Šegota.

Idila je polako počela blijetjeti, rezultati nisu bili dovoljni, Zamećanke nisu uspjele ući u Ligu za prvakinje. Nedostajala su im tri boda za plasman u taj elitni razred, predsjednik kluba Luka Denona nije bio oduševljen:

– Nakon prošloga kola, kada je bilo očito što će se dogoditi, kazao sam da moramo revidirati ono što smo napravili i vidjeti zbog čega je to tako – poručivao je prvi čovjek Kluba. – Očito da smo promašili cilj koji smo si postavili. Ova je ekipa s pojačanjima i s finansijskom podlogom trebala ostvariti cilj. Sada trener mora položiti račune. Rezultat je loš, zahtijeva da sjednemo i da vidimo ima li trener povjerenje Kluba, podršku u svlačionici, da vidimo možemo li dalje.

Željko Čagalj

ADRIJANA PROSENJAK PREUZIMA EKIPU

U posljednjoj utakmici koja je donijela 24 nedovoljna boda u pobjedi sa "Samoborom" sudjelovale su Račić, Paurević, Karlić, Plahinek, Jerčinović, Tabar, Tus, Bukvić, Mičijević, Gavranić i Šegota. Predsjednikove riječi govorile su mnogo, upućivale na određene zaključke, na ono što će se uskoro dogoditi. Čagalj, korektan čovjek, jednostavno je morao otići, to i se dogodilo poslije prvenstva. Objavljeno je da ekipu preuzima nekadašnja slavna golmanica Adrijana Prosenjak, koja je imala itekakvih uspjeha u karijeri. Za ere trenera Josipa Šojata, slavnoga zagrebačkog Senjanina, bila je s "Lokomotivom" osvajačica prvenstva tadašnje Jugoslavije, također i osvajačica Kupa EHF-a. No dogodile su se promjene u sastavu, otišle su Rebić, Havić, Gavranić, Vuković i Brčić. Ostala je, doduše, Ćamila Mičijević, a stiglo je vrsno rovinjsko ime Selena Milošević.

Adrijana Prosenjak

Ćamila Mičijević u akciji

Uzbuđljiva je bila 2014. godina kada su Riječanke slavile igranje u finalu Kupa, dok su u prvenstvu završile na šestome mjestu. U gostima “Trešnjevcima” bio je uočljiv oprez Riječanki, o čemu je govorila Čamila Mičijević.

– Imale smo dugu stanku i dosta vremena za odmor – rekla je visoka pučačica i reprezentativka. – Skupljale smo snagu, uigravale smo se, iako smo nažalost imale dosta problema s ozljedama.

Tu je riječ o Seleni Milošević, zatim Mili Toto koja nije mogla igrati zbog problema koje je imala s kralješkom te Ivi Tabar, koja se oporavljala od problema s ramenom. S druge strane, Zamečanke su se pojačale s bekom iz “Zeline”, Silvijom Masnić. Ekipa je u redovnom tijeku prvenstva bila najuspješnija, ali je u Ligi za prvakinje na koncu bila šestoplasirana.

RIJEČANKE U FINALU KUPA, ALI BEZ EUROPE

Riječanke su ostvarile uspjeh u Kupu koji ulazi u klupske analne, plasirale su se u finale Kupa. U polufinalu je igran pravi triler s domaćim “Umagom”. Na koncu su djevojke Adrijane Prosenjak slavile, i to na ruletu sedmeraca, pobijedile su 24:23. U finalu je bila velika borba s favoritkinjama iz “Lokomotive” kojima je pružen odličan otpor, bilo je 24:21 za Zagrepčanke.

– Bila je to teška utakmica, svih 60 minuta imale smo isti stupanj koncentracije – rekla je Mila Toto, jako važna igračica u obrani i u napadu. – Sve smo držale pod kontrolom, a kada je trebalo stati na rep “Lokomotivi”, nismo uspjele. Ponosimo se ovim uspjehom, “Lokomotiva” ipak nije bilo kakva ekipa.

U tom povijesnom finalu za “Zamet” su igrale Paurević 1, Plahinek 1, Jerčinović, Bukvić, Gvoić, Tabar, Milošević 3, Toto 5, Strukar, Bunić, Tus, Šegota, Mičijević 6, Stakorić i Masnić 5.

Mila Toto - kapetanica Zamečanke

TURISTIČKA ZAJEDNICA UMAGA

Finalistice kupa - Stojte slijeva: Adrijana Prosenjak, Jasenka Pilepić, Čamila Mijčević, Anamarija Gugić, Selena Milošević, Ela Bukvić, Tea Bunić, Mila Toto, Kristina Plahinek, Luka Denona, Marinko Anić
Ćuće s lijeva: Josipa Jerčinović, Helena Šegota, Ines Gvoić, Nikolina Strukar, Iva Tabar, Marija Tus, Stefani Štakorić, Ana Paurević, Silvija Masnić

Slavlje Zamećanki nakon pobjede nad Umagom i ulaskom u finale Kupa

Počeo je uskoro zametski vrtuljak s Europom, igračice su morale čuti neugodnu vijest da njihov klub zbog nedostatka finansijskih sredstava odustaje od igranja u Kupu kupova.

– Pokušali smo zatvoriti finansijsku konstrukciju, no nije bilo zainteresirane strane za dodatna ulaganja da bismo cijelu stvar uspjeli lakše isfinancirati – objašnjavao je Luka Denona. – Srljaljem u Europu bez nužnih sredstava nanijeli bismo više štete nego napravili koristi. Ne preostaje nam drugo nego živjeti s onime što imamo. Jasno je da bi nam draže bilo kada bismo imali značajniju ulogu u državi. No za takvo što se mora dogoditi suživot s potencijalnim ulagačima u Klub, odnosno s navijačkom bazom.

Nažalost, takvo nešto nije se dogodilo niti idućih godina pa je “Zamet”, usprskos rezultatskim bljeskovima, bio prisiljen životariti korak po korak. Tako se završila sezona u kojoj je kompletну sliku finansijskoga stanja riječkoga ženskog rukometa dao “Orijent Presoflex” trenera Sanjina Lučićanina, najbolji u Drugoj ligi, koji je bez novaca morao odustati od Prve lige.

Nakon što je sezona završena, “Zamet” se zahvalio Gvoić, Tus i Stakorić, Tabar je otišla na posudbu u “Zelinu”, a iz Umaga je dovedena Ana Rajić.

KORAK DO PRVAKINJA I POBJEDNICA KUPA

Razigrane Zamećanke su 2015. godine, po onoj staroj – “došle u Rim, ali papu vidjele nisu”. Riječka je ekipa ekspresno jurila prvoligaškim terenima, toliko da je do posljednjih prvoligaških minuta imala asove u rukavu za osvajanje titule, koja je na koncu pripala već poslovičnim šampionkama iz “Podravke Vegete”. Nakon što su kiksale u Kupu, očekujući pobjedu u umaškom “Final Fouru” s “Lokomotivom”, koja se tada navodno raspadala, Riječanke su doživjele hladan tuš u Istri. Videći se već u finalu, krivo su pristupile utakmici i umjesto lovca na kraju postale lovina te pognutih glava ispalе u polufinalu. Osvojeno treće mjesto na tom turniru nije bilo nikakva utješna nagrada za Čamilu Mičijević, reprezentativnu pučačicu iz Mostara i njezine suigračice.

Riječka ekipa je, međutim, bila puno bliže ulovu krupne lovine, osvajanju prvoga mesta i naslova hrvatskih prvakinja u meču “ili – ili” s “Podravkom Vegetom”. Kao za inat Zamećankama, odlučna utakmica igrala se u Koprivnici, i to u petak. Nije to ništa smetalo brojnoj skupini riječkih navijača koji su u dramatičnoj utakmici zdušno bodrili Zamećanke. U toj posljednjoj utakmici

ŽRK “Žamet” u sezoni 2015./16. - Stoe slijeva: Sandro Gulja, Jasenka Pilepić, Nataša Miočinović, Anamarija Guguć, Tea Bunić, Helena Šegota, Čamila Mijčević, Nikolina Strukar, Ela Bukvić, Iva Karlić, Mila Toto, Adrijana Prosenjak, Marinko Anić; Čuće slijeva: Lara Židek, Dejana Milosavljević, Josipa Jerčinović, Rea Jelenović, Iva Tabar, Kristina Plahinek, Ana Paurević

bile su u igri za titulu doslovno do posljednjih minuta, kada im je izmaknula pobjeda vrijedna slavlja. "Podravkašice" su slavele što zahvaljujući domaćem terenu, što iskustvu, dodalo se tome i nekoliko uvijek dobrodošlih sudačkih odluka, a Riječankama je ostala utješna nagrada, titula hrvatskih

viceprvakinja, nešto što je u dugoj klupskoj povijesti doseg za stalna prisjećanja.

– Ta godina je bila moja, ne možda, nego sigurno, rezultatski najbolja godina u "Zametu". Dosta je reći da smo se do posljednjeg kola borile za titulu prvakinja. Ta posljednja utakmica igrala se u Koprivnici, onaj odlučni duel je možda bio i marginaliziran od strane javnosti. Igralo se u petak, kao da se ne odlučuje o prvakinjama države. Šteta što susret nije bio adekvatno prezentiran. Bio je to susret u kojem smo bile goše domaćima, koje su morale osvojiti naslov u utakmici s nama, koje smo ga mogle osvojiti – kaže Adrijana Prosenjak. – Nakon svega možemo žaliti jer vjerujem da je u tom trenutku "Zamet" bio najkvalitetnija ekipa u Hrvatskoj. Te smo godine imali stvarno dobar, kompletan sastav. Možemo žaliti što nije osvojeno prvenstvo. Šteta, imali smo dobru ekipu, dobro smo radili, dobro smo bile pripremljene. To bi bio podvig, i žal ostaje.

U toj slavnoj klupskoj sezoni vodila je sastav za "prste lizati": Strukar, Šegota, Plahinek, Paurević, Jerčinović, Miočinović, Bunić, Bukvić, Karlić, Milošević, Gugić, Mičijević, Tabar, Toto, Masnić, Raić i Židek.

Adrijana Prosenjak i igračice "Zameta"

ZAMEĆANKE PONOVNO U VRHU

I u 2016. godini Zamećanke su bile u gornjem domu hrvatskoga ženskog rukometa, tamo gdje im po tradiciji i kvaliteti i jest mjesto, odnosno gdje bi im stalno i trebala biti pozicija. Riječanke su u toj godini učinile korak dalje u Kupu. Ušle su u finale, ali u odlučujućem dvoboju favoritkinne iz "Podravke Vegete" uspjele su ih nadmašiti. U Umagu su Čamilu Mičijević i

suigračice svladale uvjerljivo, 24:16. U prvenstvenim susretima Riječanke su s poslovičnim usponima i padovima na kraju bile četvrtoplasirane, osvojile su pritom 42 boda.

– Ta 2016. godina bila je dobra godina. Ekipa jest bila nešto mijenjana, ali je tu bilo dobrih igračica. “Podravka Vegeta” i “Lokomotiva” jesu bile ispred nas, ali tu i prošlu godinu možemo smatrati najuspješnijma u dugom proteklom razdoblju – ocijenila je Adrijana Prosenjak.

U novoj sezoni vodila je gotovo nepromijenjenu ekipu, u sastavu su bile golmanice Strukar i Šegota, igračice u polju Plahinek, Paurević, Jelenović, Jerčinović, Miočinović, Bunić, Bukvić, Toto, Mičijević, Gugić, Tabar, Židek, Milosavljević i Karlić. Sve je to u biti postava koja bi se u ova modernija vremena borila za šampionski naslov, nešto što se u poslijednjim sezonomama “Zameta” može ocijeniti kao “sastav iz snova”.

ŽRK “Zamet” u sezoni 2016./17. - Stoe slijeva: Sandro Gulja, Adrijana Prosenjak, Anna Dobrić, Emanuela Martinović, Maja Visković, Nikolina Strukar, Kristijana Lopac Škrinja, Ela Bukvić, Mila Toto, Nataša Miočinović, Jasenka Pilepić, Marinko Anić; čuće slijeva: Stevan Troškot, Kristina Plahinek, Dejan Milosavljević, Lara Židek, Iva Tabar, Rea Jelenović, Josipa Jerčinović, Katarina Brkljača, Ana Paurević

EGZODUS U GODINI JUBILEJA

Sezona koja je prethodila proslavi jubileja, ona započeta 2017., a završena 2018. godine, ostat će zapamćena po egzodusu igračica kakav se ne pamti. Lopac-Škrinjar, Plahinek, Miočinović, kapetanica Ella Bukvić, Toto ... nisu više nosile dres riječkoga prvoligaša i trebalo se snalaziti kako se moglo. Ekipa je skroz podmlađena curama iz druge ekipe i "presađivanje" djevojaka iz postave Ede Šmita, koja je igrala Drugu ligu, uspjelo je iznad svakog očekivanja. Zamećanke su dugo bile među četiri najbolje ekipe, veći dio prvenstva bile su najugodnije iznenadenje lige. Posustale su tek u nastavku, ali su na kraju zauzele sedmo mjesto sa 25 bodova. Bio je to rezultat iznad očekivanja s obzirom na odlazak najboljih igračica i, naravno, na teško financijsko stanje u Klubu.

– Počeli su se javljati financijski problemi što se odrazilo na sveukupno stanje i rezultate. U Klubu smo imali jednu dobru mlađu generaciju 1998. godišta i s djevojkama koje su ostale uspjele smo napraviti dobru ekipu koja

ŽRK "Zamet" u sezoni 2017./18. - Stojе s lijeva: Iva Mikolić, Emanuela Martinović, Lucia Ivakić, Jelena Piršl, Ella Toskić, Maja Visković, Anna Dobrić; čuće s lijeva: Katja Mikolić, Lara Židek, Stefanie Troskot, Josipa Jerčinović, Marta Jurčić, Iva Stanić, Rea Jelenović, Katarina Brkljača

je dugo vremena bila ugodno iznenađenje prvenstva – kazala je Adrijana Prosenjak. – No u proljeće, uza sve nedaće koje smo imale, ekipa se počela osipati. Djekoje su već počele razmišljati o odlascima. Kako je prvenstvo odmicalo tako se u biti jedva čekalo da se sve završi jer su nas gušili dugovi igračicama i svi drugi problemi. Već se tada nekih godinu dana bezuspješno tražio predsjednik, tonule smo sve dublje i dublje, nije to samo slazak s konja na magarca nego se polako išlo ktome da se u idućoj sezoni stvarno dotakne dno.

OSTAVKA PREDSJEDNIKA LUKE DENONE I DOLAZAK SANDRE STOJKOVIĆ

To je realnost Kluba koji je nakon ostavke dugogodišnjeg predsjednika Luke Denone bezuspješno tražio novog čelnika, a te se funkcije nije nitko htio prihvatići. Na kraju se posla prihvatile bivša igračica i reprezentativka Sandra Stojković koja je na toj funkciji ostala vrlo kratko jer se iznenada s obitelji preselila na Island.

Prvenstvo započeto 2017. godine, 2018. godine su završile Piršl, Toskić, Ivalić, Jerčinović, Troskot, Jelenović, Stanić, Dobrić, Visković, Mršić, Martinić, Židek, Tabar, Brklijača, Jurčić te pulska pojačanja, sestre Katja i Iva Mikolić.

Odlascima je obilježeno i novo prvenstvo, koje treba završiti 2019. godine, bila je tu i dugotrajna financijska kriza koja je gušila Klub poput bršljana. Dojam je da “Zamet” proživljava najteže dane u svojoj dugo povijesti. Opet su na dnevnom redu bile neisplaćene plaće, dugovanja igračicama, trenerica je ipak ostala za kormilom s ekipom iz koje je, primjerice, nakon jedne odigrane utakmice Josipa Jerčinović otišla u crikveničku “Murvicu”, novog prvoligaša, u koju je još ranije pošla Antonella Kalčić, mlada igračica koja je kratko igrala za Zamećanke. Anna Dobrić je otišla u Sloveniju, nema ni zapažene Marte Jurčić, Iva Tabar već dugo vremena vuče ozljedu i ne igra. Opet je

Sandra Stojković

posegnuto za starim receptom, sastav je popunjen neiskusnim djevojčicama iz drugog sastava neuništivoga entuzijasta Ede Šmita, a predvodnica je uz iskusnu, vrsnu golmanicu Jelenu Piršl, Lara Židek, koja mora igrati iako još nedovoljno oporavljenja. Oporavlja se i Iva Mikolić. Igra se “na dođem ti”, pitanje je do kada će se to moći.

– U dugoj karijeri nikada se nisam našla u sličnoj situaciji – priznala je Adrijana Prosenjak. – Imale smo ozlijedenih igračica koje tek čekamo da se pojave na terenu. U posljedne dvije godine dogodio se strahovit odljev igračica. Masovni egzodus i ljeti, čak i u tijeku prvenstva. Hvala Bogu, s ovih pet-šest prvotimki slažemo ekipu od vrlo mladih godišta. One bi tek trebale stjecati iskustvo. Uz sve finansijske nedaće, nastavljaju se i igrački problemi. Ostane li ekipa na okupu, ona će sačuvati prvoligaški status, ali tako se ne može dalje.

U novom prvenstvu započetom 2018. godine ovaj vrlo mlad sastav “Zameta” čine Piršl, Toskić, Hren, Jelenović, Stanić, Perčić – Bahtiri, Troskot, Skokandić, Visković, Đuzel, K. Mikolić, I. Mikolić, Židek, Tabar, Bukvić, Mršić, Močibob, Krizmanić, Pifar i Blažić.

ŽRK “Zamet” u sezoni 2018./19. - Stoje slijeva: Adrijana Prosenjak, Jelena Piršl, Nika Bukvić, Iva Mikolić, Allsu Duzel, Maja Visković, Patricia Hren, Jasenka Pilepić; čuće slijeva: Nayana Perčić Bahtiri, Iva Stanić, Elena Mršić, Stefanie Troskot, Katja Mikolić, Lara Židek, Katia Skokandić, Antonela Močibob

NOVI POČETAK ZAMEĆANKI

U šest živopisnih desetljeća "Zameta" utkana su brojna poznata i manje poznata imena, ljudi iz sjene i oni sa svjetla. Tko god bio kroničar i zaljubljenik u riječki rukomet, skida im kapu do poda, nekima s vrlo širokim osmijehom itekakvog odobravanja. Misli se pritom na one "neposredne proizvođače" iz proteklih nekoliko godina zahvaljući kojima ovaj sportski mehanizam "iako kašljaca, srećom nikada nije kihnuo".

Tu je uz Adrijanu Prosenjak njezina dugogodišnja prijateljica, kolegica po struci među vratnicama Jasenka Pilepić. Jedno je od imena, ako ne i prvo među njima, s najdugovječnijim stažom među onima koji su i sada aktivni u klubu. Nekadašnja reprezentativna vratarka desna je ruka Adrijani Prosenjak, uz to vježba i Jelenu Piršč i tolike golmanice. U žensko – muškom mješovitom kvartetu kluba, uz Adrijanu i Jasenku su Sandro Gulja i Marinko Anić. Riječ je o dvije teške dobričine, omiljene u ekipi, ali i u širim krugovima našega dragoga grada. Sandro je nezaboravni majstor boćanja, šampion ovoga sporta, majstor u koštanju i izbijanju, a godinama već majstor za fizičku pripremu.

Kao stari urari oni navijaju Zamećanke da na utakmicama "idu ka'urice". Na spomen Marinka Anića stariji ljubitelji rukometa u Rijeci odmah su dobre volje. Sjete se njegovih sezona među ondašnjom ekipom rukometara "Zameta" s megazvjezdama Irfanom Smajlagićem i Valterom Matoševićem, nezaboravnih "cimanja". Marinko na jednoj, a Goran Sega Segarić, tehniko Zamećana, na drugoj stolici, to je ondašnja mučna putovanja pretvaralo u ping-pong sto puta ugodniji od današnjih neuspjelih verzija raznih "TV u kući". Marinko je vrhunski znalac svoga posla, prije svega čovjek koji voli ljudе, inteligentan i duhovit, netko koga bi poželjelo svako društvo, pa tako i Zamećanke.

Adrijanu Prosenjak i Jasenka Pilepić

Rukometkašice "Zamet" sa trenericama, 22. siječnja 2019. prije utakmice protiv ŽRK "Podravka Vegeta"

Adrijana Prosenjak se na njezinu žalost pretvorila u solo pjevačicu, logistike nema, ali ima spomenuti mješoviti žensko-muški rukometni trio koji, srećom, "pjeva li, pjeva". Ljubitelji rukometa u Rijeci i šire nadaju se da će ta pjesma koju prati zbor mladih rukometnika odjekivati, da će "Zamet" s njima i generacijama poslje njih kročiti davno utrtim stazama slave i uspjeha na ponos riječkoga i hrvatskoga sporta.

Novo rukovodstvo Kluba izabrano krajem siječnja 2019. godine na čelu s predsjednicom Ivom Lesjak mora učiniti potez. Bila bi prava šteta da klub ovako bogate tradicije i značajnih rezultata na domaćem i međunarodnom planu nakon šezdeset godina stavi ključ u bravu. Svi mi koji volimo rukomet nadamo se da se to neće dogoditi.

Iva Lesjak

LITERATURA:

- Petar Ogurlić, Vladimir Vujnović, Branko Šuljić: *30 godina rukometa u Rijeci*, 1949.-1979., Rukometni savez Rijeka, 1980.
- Petar Ogurlić, Vladimir Vujnović: *50 godina rukometa u Rijeci, 1954.-2004.*, Adriapublic, Rijeka, 2005.
- Rukometni savez Hrvatske: *Razvoj rukometa u Hrvatskoj*, Zagreb, 1986.
- Mišo Cvijanović, Igor Duvnjak, Tonko Kraljić, Orlando Rivetti: *4 rukometna asa*, Adriapublic, Rijeka, 2006.
- Josip Ćiković, Tomislav Pilepić: *100 godina sporta u Zametu*, Športsko društvo Zamet, 2006.
- Vladimir Vujnović: *Zlatna zviždaljka*, Adriapublic Rijeka, 2006.
- Igor Vranić, Vladimir Vujnović: *Ambasador sa zviždaljkom*, Adriapublic, Rijeka, 2012.
- Stjepan Lončarić, Vladimir Vujnović, Tomislav Kruljac: *Romantičari s Pećina*, Adriapublic, Rijeka, 2014.

